

யதார்த்தங்கள்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

ஏ.சீ.ஐரீனா முஸ்தபா

5

Rimza Mohamed
PIVITS

யதார்த்தங்கள்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

வெலிவிட
ஏ.சீ ஜரீனா முஸ்தபா

வெளியீடு

எக்ம் பதிப்பகம்

19. கமந்தெனிய வீதி,
கிரிங்கதெனிய, மாவனல்லை, இலங்கை.
தொ.பேசி 035 2246494 - 071 8396397
Gmail: acmipublication@gmail.com

சமர்ப்பணம்

திருமண நாள் முதல்
என் நிஜ வாழ்வீவம்,
இலக்கிய வாழ்வீவம்
கண்'அவராக இருந்து
வழிகாட்டும் என் அன்புக்
கணவர் அல்ஹாஜ்
ஏ.எம் முஹம்மது முஸ்தபா
அவர்களுக்கு
இந்நூல்
சமர்ப்பணம்.

நாலின் பெயர் : யதார்த்தங்கள்
ஆசிரியர் : ஏ.சீ ஜீனா முஸ்தபா
உரிமை : ஆசிரியருக்கு
ISBN : 978-955-1825-06-5
விலை : 250/=
முதற் பதிப்பு : ஒக்டோபர் 2012
கணினி எழுத்து : அபு அஷ்பாக்
வெளியீடு : எக்மி பதிப்பகம்
19, கமந்தெனிய வீதி
கிரிங்கதெனிய, மாவனல்லை,
இலங்கை

Title : Yatharthangal
Author : A.C Jareena Musthafa
Address : 120.H Bogahawatta,
Welivita, Kaduwela, Sri Lanka.
T.P : 011 5050983
Copy Right : Author
ISBN : 978-955-1825-06-5
Price : 250/=
Language : Tamil
Edition : First Edition, October 2012
Published by : Acmi Pathippaham
19, Gamadeniya Road
Kiringadeniya, Mawanella, Sri Lanka.
071 -8396397
Printed by : SMART Offset Printers,
125, Main Street, Mawanella, Sri Lanka

சுவடு பதிக்கும் யதார்த்தங்கள். . . !

பெண் படைப்பாளிகள் பற்றிய இருவேறு கருத்துக்களை முதலில் பார்ப்பது பொருத்தமென நினைக்கிறேன்.

முதலில் பேராசிரியர் செ. யோகராசாவின் கூற்று.

"இலங்கை ஆண் எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிடும்போது பெண் எழுத்தாளர்கள் குறைந்த எண்ணிக்கையினராகக் காணப்படுகின்றனரென்பது ஒன்று. இத்தகைய பெண் எழுத்தாளர்களில் வளர்ச்சியும் முதிர்ச்சியும் அடைந்தவர் சிறுதொகையினரென்பது மற்றொன்று"

இனி ஆய்வாளர் தேவகௌரி என்ன கூறுகிறாரென்று பார்ப்போம்.

"இலக்கிய வரலாறு பற்றிப் பேசப்படும் இடங்களில்... விமர்சனங்களில் பெண்கள் கணிப்புக்குள்ளாகிறார்களில்லை. ஏன்? என்று நோக்கும்போது இலங்கையில் ஆண் எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிடும்போது மிகச்சொற்ப தொகையினராக இவர்களிருப்பதும், அவர்களுள்ளும் வளர்ச்சியும் முதிர்ச்சியும் அடைந்தவர்கள் மிகச்சொற்ப எண்ணிக்கையினராக இருப்பதும் காரணங்களாகின்றன"

இந்த வகையில் முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளர்களின் நிலையென்ன? என்ற சிந்தனையோடுதான் ஜீர்னா முஸ்தபாவின் ஐந்தாவது நூல் 'யதார்த்தங்கள்' பதினான்கு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது.

ஒரு அபலைமின் டயரி, இது ஒரு ராட்சஷியின் கதை, 37ம் நம்பர் வீடு ஆகிய நாவல்களால் பலரதும் கவனத்தையும் ஈந்தவர்தான் இவர்.

இயல்பான இடையூற்றை வசனநடை, தெளிவான சொற்கோப்பு, துப்பறியும் கதைகளில் இடம் பெறுவது போன்ற கற்பனைவளம், திடீர்த்திருப்பம், புதுப்புது உத்திகள், மறைக்கவந்தி, இப்படி எல்லாமே இவரிடம் கைகட்டிச் சேவகம் செய்கின்றன. நாவல்களில் கையாளப்படும் அளவுக்கு சிறுகதைகளில் இவை இல்லைதான், அவற்றைத் திணிக்க ஜீர்னா முயற்சிக்குவதில்லை.

இத்தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகளைப் படைக்க இவர் தெரிவுசெய்துள்ள கருப்பொருட்களைப் பார்க்கும்போது, சக மனிதர்கள் மீதான... சமூகத்தின் மீதான... அதற்கும் அப்பாலான அவரது ஈடுபாடு எத்தகையதென்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

திருமணக் கொடுக்கல் வாங்களால் கீழியும் குடும்பங்கள், மாமி, மருமகள் பிரச்சினை, சந்தேகக் கொடுகளால் ஏற்படும் சந்தோஷக் கேடு, பிள்ளைகளின் குடும்ப

வாழ்வில் பெற்றோரின் அநாவசிய தலையீடு, விதவைகளுக்கு வாழ்வளித்தல், மறுமண ஊக்குவிப்பு, அன்பும் அடிமைத்துவமும், சொத்துக்களை இலக்காகக் கொண்ட திருமணம், முறையற்ற தொடர்புகள் போன்றவையே பெரும்பாலான கதைகளுக்கு கருக்களாயிருக்கின்றன.

கதைகள் வாசித்து மறந்துவிடக்கூடியவையல்ல. சிலநிமிட வாசிப்புச் சுகத்துக்காக எழுதப்பட்டவையுமல்ல. வாசித்து முடிந்ததும் அதிலிருந்து எழுகின்ற செய்தி மிகமுக்கியமானது. அதன் முக்கியத்துவமே படைப்பாளிக்கும் படிப்பாளிக்கும் பாலமாகிறது. அந்தச் செய்தி பயனுள்ளதாக, அது எழுத்தாளனுக்கு வெற்றித்திருப்தியை வழங்குகின்றது. இன்னொரு வகையில் த.வாவாகவும் அமைகிறது. அதற்காக பிறந்த மேனியாக கருத்துக்கள் துருத்திக்கொண்டிருந்து கலைத்தன்மையைக் கெடுத்துவிடவும் கூடாது.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகளினூடாக, குடும்ப உறவைப் பேணுவது அவசியம், ஏமாற்றுக்காரர்களுக்கு பலியாகிவிடக்கூடாது. உரிய விடயங்கள் உரிய காலத்தில் நடைபெற வேண்டும் ஒவ்வொருவருக்கும் சுயபுத்தி தேவை, சமயக்கல்வி சகலருக்கும் அவசியம். எதிலும் நிதானம் தேவை, பரஸ்பரம் நம்பிக்கையும் நட்பும் நிலவ வேண்டும். அன்புக்கு வயதில்லை, உண்மையான நேசமே உயர்வானது போன்ற பல்வேறு செய்திகள் வெளிப்படுகின்றன. இவை அனைத்துமே மானுட வாழ்வின் உன்னதத்திற்கு உவப்பானவை என்பதில் இரண்டு கருத்தில்லை.

இருந்தும் நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக, கற்பனைப் பாத்திரங்களை உருவாக்கி, சம்பவப் போலிகளைக் கோர்த்து எந்தப் பின்புலமுமற்ற கதை சரிக்கட்டும் கைங்கரியத்தில் சில படைப்பாளிகள் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

ஓர் ஆசிரியரும் ஒரு பாமரனும் உரையாடி கல்விபின் மேன்மை சொல்லப்படுவதும், மனைவியை நோவித்துவிட்டு வந்தவன் தற்செயலாக ஒரு 'பயான்' கேட்டுத் திருந்துவதும், கஷ்டத்தில் துன்புறும் ஒரு நல்ல மனிதன் முன் யாரோ தோன்றி உதவி செய்து மறைவதுமான கதைகள் ஏராளமாக எழுதப்பட்டு ஆஹா ஒஹோவென்று பாராட்டப்படுவதை நாம் அவதானித்து வருகிறோம்.

இளம் எழுத்தாளர்கள் தமது ஆக்கங்களுக்கு அணிந்துரை, மதிப்புரை யொன்று கேட்கும்போது, குறைபாடுகளை இதமாகச் சுட்டிக்காட்டி, அவர்களை ஒருபடி உயர்த்த முயலாமல், இதுவன்றோ அற்புதமான படைப்பு? என்று பாராட்டித் தள்ளும் பெருந்தகைகளுக்கும் பஞ்சமில்லை.

இன்று எழுதப்படும் சிறுகதைகளை மூன்று படிநிலைக்குள் வைத்துப் பார்ப்பது வசதியானது.

1. பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளின் தேவைக்கேற்ப எழுதப்படும் பத்திரிகைக்

கதைகள், சமூகப்பிரஞ்சை அற்றவை. படைப்புக்கும் 'படைப்பாளிக்கும் அற்ப ஆயுள்தான்.

2. சமூகப்பரப்பில் மிதக்கும் பிரச்சினைகளை மனமாற்ற, உதவி உபகார, சீர்திருத்த தீர்வுகளாக வெளிப்படுத்தும் கதைகள் சமூக மேலாதிக்கச் சக்திகளோடு இணைந்து செல்லும் போக்கு.

3. பிரச்சினைகளின் அடியாமழம்வரை சென்று சமூக அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகளுக்கூடாக சமூகமாற்றச் சிந்தனைகளை உணர்த்தும் கதைகள்.

இதில் ஜீர்னா முஸ்தபா எங்கே இருக்கிறாரென்பது அவருக்குத் தெரியும்.

கருத்து நிலையிலிருந்து கதைக்கு வராமல் யதார்த்தத்திலிருந்து கதைக்கு வரும்போது சமூகப்பிரச்சினைபின் அடியாமழம்வரை செல்லவேண்டி நேர்கிறது. யதார்த்தத்தைத் தொடும்போது நிஜமான பாத்திரங்கள் கைகோர்க்கும் உண்மையான கதைக்களம் விரியும். அக்களத்தின் கலாசாரம் மேற்கிளம்பும் இயற்கைச் சூழல் வெளிப்படும். மொத்தத்தில் கலாபூர்வமான படைப்பாக்கம் உருவாகும்.

ஜீர்னா முஸ்தபா சமய - சமூக உணர்வு ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர் சகலரையும் அரவரணத்துச் செல்லும் பக்குவமுடையவர். மனிதன் என்ற வகையில் இனமத எல்லை தாண்டிய பரந்த பார்வை கொண்டவர். இவை அனைத்துமே இவர் உன்னதமானதொரு படைப்பாளியாக உருவாகிவரும் சாத்தியப் பாட்டையே பேசுகின்றன.

அல்ஹஸனாத்தில் ஜீர்னா அவ்வப்போது எழுதும் உண்மைச்சம்பவங்களையும் அதனுடாக வெளிப்படும் சமூகவுணர்வையும் பார்க்கும்போது, அவற்றையே அருமையான சிறுகதைகளாக எழுதிவிடலாமே என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களென்று வசதிக்காக பார்த்தால் பித்தன், அ.ச அப்துஸ் ஸமது, மருதுராக் கொத்தன், எம்.எச்.எம் சம்ஸ், வை. அஹ்மத் போன்றோர் முஸ்லிம் சமூகவாழ்வை இலக்கிய ஆவணமாக்கியுள்ளனர்

பெண் எழுத்தாளர் வரிசை பேராதனை சர்புன்னிஸா முதல் தியதலாவ எச்.எப் ரிஸ்னா வரை பட்டியல் மிக நீண்டது. ஆனால் ஓரிருவர் மட்டுமே வித்தியாசப்பட்டு நிற்கின்றனர்.

இன்று பெண் எழுத்தாளர்களின் பணி ஒருபடி மேலே முக்கியத்துவம் பெற்று நிற்கிறது.

முஸ்லிம் பெண்களின் சமூக நிலைப்பாடு, குடும்ப நெருக்குதல்கள்,

ஒழுக்கத்தின் பேரிலான அடக்குமுறை, பாலியல் பண்டமாசுப் பார்க்கும் தன்மை, கல்வி தொழில் - திறன் விருத்தி மறுப்பு, இப்படி இன்னும் எவ்வளவோ உண்டு. இதனால் பெண்களின் பிரச்சினைகளைப் பெண்களே எழுதும் 'பெண் எழுத்து' அதிகம் தேவை. சர்வதேசீதியாக பெண்ணியம் பேசப்படும்போது, இஸ்லாம் பெண்களுக்கு வழங்கியுள்ள உயரிய உரிமைகளையும் அது எவ்வளவு தூரம் சமூக யதார்த்தமா கியுள்ளதென்பதையும் கூட எழுத வேண்டியுள்ளது.

தொடர்பு சாதனங்களின் பரவலாக்கம், உலகமயமாதலின் விளைவுகள், குடும்ப அழகைச் சிதைக்கும் நவீன கருத்தியல்களின் வருகை, இவற்றின் மத்தியில் முஸ்லிம் பெண்ணின் நிலைபற்றியெல்லாம் சிந்தித்தும் படைத்தும் படித்தும் செயற்பட வேண்டியுள்ளது. இந்த தார்மீகப் பொருப்பிலிருந்து எவரும் இலேசாக விடுபட்டுவிட முடியாது.

இவற்றை உள்வாங்கி, எமது முன்னுரை தேவையைப் புரிந்துவிளங்கி, எழுதக்கூடிய திராணி ஜர்னா முஸ்தபாவிடம் நிச்சயமாக உண்டு. அதற்கான சுவடுகளை இவர் தனது எழுத்துக்களில் பதித்தே வந்துள்ளார். அதற்கு இந்த 'யதார்த்தங்கள்' தொகுதியும் சான்று பகர்கிறது.

ஜர்னா முஸ்தபா நிறையப் படித்து இன்னும் நிறைவாக எழுதி, இலக்கியப் பூங்காவை அழகுபடுத்துவார் என்பதே எதிர்பார்ப்பும் துஆவுமாகும்.

- திக்குவல்லை கமால் -

2012.06.18

dickwellekamal@gmail.com
071 6386955 - 038 2292118

உரிமையுடன் சில நிமிடங்கள்.....

அனைத்துப்புகழும் அல்லாஹ் ஒருவனுக்கே அல்லஹ்து லில்லாஹ்! எனது இந்த ஐந்தாவது நூலுடன் உங்களை சந்திப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இதன் பெருமை எதுவுமே எனக்குரியதல்ல. இந்த அற்பக்கருவியை இயக்கிக் கொண்டு இருக்கும், உலகையாளும் வல்லமைக்குரிய நாயனுக்கே புகழ் யாவும் அல்லஹ்து லில்லாஹ்.

முப்பது ஆண்டுகளாக எழுதிவந்த போதும், முதன் முதலில் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமானது 1985 ம் ஆண்டில் ஏ.சீ கமருன்நிலா எனும் பெயரில் இலங்கை வானொலி முஸ்லிம் சேவையில் ஒலிபரப்பான 'ஓர் முடிவில் ஓர் ஆரம்பம்' எனும் நாடகத்தின் மூலமாகும். அதன்பின் நாடகம், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, நாவல்கள் என எண்ணூருக்கும் மேற்பட்ட ஆக்கங்களை எழுதினாலும், நூலுருவில் வெளியீடு செய்வது இது ஐந்தாவது நூலாகும். பத்துக்கும் மேற்பட்ட தொகுப்புக்களை வெளியீடு செய்யுமாவுக்கு ஒலிபரப்பிலும், பிரசுரத்திலும் இடம்பிடித்த ஆக்கங்கள் குவிந்துள்ளன. இறைவன் நாடினால் அவைகள் ஒவ்வொன்றாக வெளிவரலாம். இன்ஷாஅல்லாஹ். தற்போது 'அவளுக்குத் தெரியாத ரகசியம்' எனும் நாவல் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது. அது மித்திரன் வாரமலர் பத்திரிகையில் தொடர்கதையாக பிரசுரமான நாவலாகும். ஏற்கனவே 'ஓர் அபலையின் டயரி' எனும் மித்திரன் வாரமலரில் பிரசுரிக்கப்பட்ட தொடர்கதையே என் முதல் வெளியீடாக நாவலுருப்பெற்றது. வாசகர்களிடம் இதற்குக் கிடைத்த வரவேற்பு மூன்றாம் பதிப்பு வரை கொண்டு சென்று பெரும் வெற்றியினை ஈட்டித்தந்தது.

இரண்டாவது வெளியீடான 'இது ஒரு ராட்சஷியின் கதை' எனும் நாவலுக்கு இந்தியாவில் நடந்த பெண்கள் மாத இதழான நர்கீஸும், மல்லாரி பதிப்பகமும் இணைந்து நடாத்திய சர்வதேச நாவல் போட்டியில் பரிசு கிடைத்தது. மூன்றாவது நாவலான '37 ம் நம்பர் வீடு' எனும் நாவலும் மிகுந்த வரவேற்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. நான்காவது சிறுவர் சிறுகதைத் தொகுப்பான 'ரோஜாக்கூட்டம்' இலங்கை தேசிய நூல் அபிவிருத்தி சபை நூலகத்திற்கு சிறந்த நூலென அங்கீகார முத்திரையினைப் பதித்துள்ளது. இது ஓர் ராட்சஷியின் கதை நாவலுக்கும், 37 ம் நம்பர் வீடு நாவலுக்கும் இதேபோன்ற அங்கீகாரம் கிடைத்துள்ளதை மகிழ்ச்சியுடன் அறியத்தருகிறேன்.

எனது ஒவ்வொரு படைப்புகளிலும் நமது சமூகத்திற்கு மிக முக்கியமான பாடப்பிணைகளைப் பெற முடியும். 'ஓர் அபலையின் டயரி' இளம் தம்பதிகளுக்காக எழுதப்பட்டது. ஒரு கணவன் தனது மனைவியைப்பற்றி தனது நண்பனிடம் சொல்வதாலும், ஒரு மனைவி தனது கணவன் பற்றி தனது தோழியிடம் கூறுவதாலும் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளைப்பற்றி கூறும் கதையாகும். வெள்ளம் வந்தபின் அணை கட்ட துடிப்பதை விட, வெள்ளம் வருமுன் அணை கட்டுவதே சிறந்த வழியென அக்கதை உணர்த்தும். 'இது ஒரு ராட்சஷியின் கதை' எனும் நாவல் நன்றிக்குரிய சகோதரனும் வேண்டும், அன்பிற்குரிய கணவரும் வேண்டும் என இரண்டு பேருக்கும் மத்தியில் நடக்கும் போராட்டத்தின் மத்தியில் சிக்கித் தவிக்கும் ஓர் பெண்ணின் கண்ணீர் காவியம். இது வாழ்வுக்கு தேவையான பல

படிப்பினைகளை உணர்த்தும். '37 ம் நம்பர் வீடு' ஜின் ஷைத்தான்களாலும், செய்வினைக் கோளாறுகளாலும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் உணரவேண்டியவைகள் பற்றி கூறும் கதை. ரோஜாக்கூட்டம் சிறுவரிகளுக்குத் தேவையான போதனைகளை உணர்த்தும் சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பாகும். இப்படியே எனது ஆக்கங்கள் எதுவுமே பொழுது போக்குக்காக புணையப்பட்டவைகளல்ல. பல வேலைகளின் மத்தியில் இரவு நேரங்களில் எனது ஓய்வையும், உறக்கத்தையும் தியாகம் செய்து மிகுந்த பிரயாசையோடு எழுதும் ஒவ்வொரு படைப்புகளும் எனது மரணத்திற்குப் பின்னாலும் உயிர்வாழக்கூடியவைகள் என்பதால் இச்சமூகத்திற்கு மிகுந்த பிரயோசனமளிக்க வேண்டும் என்பதே எனது நோக்கமாகும்.

ஓர் எழுத்தானனால் எதையும் உணர்த்த முடியும், ஆனால் திருத்த முடியாது எனும் நோக்குடனே இத்தனை காலம் எழுதிவந்தேன். ஆனால் அண்மைக்காலமாக தொடர்ந்து வந்த தொலைபேசி அழைப்புகள் எனது எண்ணத்தை மாற்றியது. இது ஒரு ராட்சசியின் கதை நாவலைப் படித்த ஒரு மத்ரஸாவின் உயர்வகுப்பு மாணவி அக்கதையில் வரும் கதாநாயகியின் மூலமாக பல படிப்பினைகளைப் பெற்றதாகவும், அதன் மூலம் தனது குணங்களில் பல திருத்தங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டதாகவும் நீண்ட கடிதமொன்றை எழுதி அனுப்பியிருந்தார். இதே கருத்தை பலர் கடித மூலமும் தொலைபேசி மூலமும் அறியப்படுத்தினார்கள்.

"ஓர் அபலையின் டயரி"யை படித்த பலர் தமது வாழ்வில் நடந்த இது போன்ற பல அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொண்டதோடு முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்ளும் பல கணவன், மனைவியருக்கு இது போன்ற கதைகள் மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையும் என்றனர். பலர் இது போன்ற தர்மசங்கடமான சூழ்நிலைகளில் இருந்து விழித்துக் கொண்டதாகவும் கூறினர்.

"37ம் நம்பர் வீடு" நாவலை படித்த பலர் இதுவரையில் கூட தொடர்பு கொண்டு பேசிய வண்ணம் உள்ளனர். ஓர் உயர்தர வகுப்பு மாணவர் கூறினார்,

எனது நண்பரின் குடும்பத்தினர் இது போன்ற (பில்லி சூனியம்) பிரச்சினைகளால் பெரிதும் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அதன் பாதிப்பினால் பலரால் ஏமாற்றப்பட்டனர். உங்களது நாவலை எனது நண்பரிடம் கொடுத்தேன். அதை படித்த அவரும், அவர் குடும்பத்தினரும் அதன்படி செயல்பட்டனர். அண்மைக் காலமாக அவர்கள் அதிலிருந்து மீண்டு நிம்மதியாக வாழ்கின்றனர் என்றார். எல்பு புகழும் அல்லாஹ்வுக்கே அல்ஹம்துலில்லாஹ்.

இன்னும் ஒருவர் கூறுகையில்...

"எங்கு பார்த்தாலும் இது போன்ற பிரச்சினைகள் மலிந்துபோய் காண்கிறோம். அதன் பாதிப்புக்கினால் துன்பப்படுகின்றவர்கள் ஒருபுறம், "அது பொய்" என ஏனனம் செய்கின்றவர்கள் மறுபுறம். எதுவும் தனக்கு நடந்தால் மெய், மற்றவர்களுக்கு நடந்தால் பொய் என்பாரும் உண்டு. இதில் துன்பப்படுவோரைப் பார்த்து இழிந்துரைப்பதைவிட அவர்களுக்கு தகுந்த நிவாரணத்தை உணர்த்துவதினாலேயே பல பாதிப்புக்களில் இருந்தும், பாவங்களில் இருந்தும் நம் சமூகத்தை காப்பாற்ற முடியும். நீங்கள் எழுதிய '37ம் நம்பர் வீடு' தற்காலத்தின் தேவையாகவே நான் நினைக்கின்றேன்" என்றார்.

அத்தோடு ஓர் பெண்களுக்கான அறபி மத்ரஸாவின் தலைவர் பேசுகையில்...

"உங்களது ஒவ்வொரு படைப்புக்களையும் கவனித்து வருகிறோம். பலர் எழுதுவதுபோல் நீங்கள் வெறும் குப்பைகளை எழுதுவதில்லை. நம் சமூகத்திற்கு எது

தேவையோ அதை உணர்ந்து மிக பிரயோசனமானவற்றையே எழுதி வருகிறீர்கள். உங்களுக்காக இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்கின்றோம்.. இது போன்று நீங்கள் இன்னும் நிறைய எழுதி நம் சமூகத்திற்கு பல தெளிவுகளை ஏற்படுத்த வேண்டும்.” என்பதோடு அவரது பல கருத்துக்களையும் முன்வைத்தார்.

இதுபோன்று இன்னும் பல ஆலிம்கள், மார்க்க மேதைகள் பலர் தொடர்பு கொண்டு பேசினார்கள். அவர்களது ஒவ்வொருவரது உரையாடல்களின் போதும் எனது உள்ளம் உணர்ச்சிமேலீட்டால் அல்லம்துலில்லாஹ் என்றேதான் மொழிந்தது. இந்த அற்பமானவனின் கருத்துக்கள் பலருக்கு உபயோகமாவதை நினைத்து அல்லும் பகலும் இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகிறேன்.

இன்னும் பல தமிழ் வாசகர்கள் தொடர்பு கொண்டு “ஏன் முஸ்லிம் கதைகளை மாத்திரம் எழுதுகிறீர்கள். இடைக்கிடை தமிழ் கதைகளையும் எழுதுங்கள்” என அடிக்கடி வேண்டுகோல் விடுவதுண்டு. உண்மையாகவே நான் அவர்களையும் அவர்களது வேண்டுகோல்களையும் மதிக்கிறேன். நிச்சயமாக எனது கருத்துக்கள் இன, மொழி, மதத்தைக்கடந்து மனித நேயத்துடன் எல்லோரையும் சென்றடைய வேண்டும் என்பதே எனது நோக்கமாகும். நான் முஸ்லிம் கதைகளை மாத்திரம் எழுதவில்லை. பல தமிழ் கதைகள் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியுள்ளன. இன்னும் பல தொகுப்புக்களுக்கு சிறுகதைகள் உள்ளன. சிலவற்றையே தொகுத்து இதில் அடக்கியுள்ளேன். தொடர்ந்து ஆதரவளித்து தங்களது கருத்துக்களை பரிமாறும் வாசக பெருமக்களுக்கு எனது மானசீகமான நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அத்தோடு இந்த தொகுப்பிற்கு பெருந்தன்மையுடன் பல ஆலோசனைகளை வழங்கி உதவிய பத்திரிகையாளர் “எங்கள் தேசம்” இதழின் பொறுப்பாளரும், பிரபல எழுத்தாளருமான ஜனாப் பஸீர் அலி அவர்களுக்கும், பல வேலைகளின் மத்தியில் சிரமம் பாராது இதற்கென அவகாசம் எடுத்து பிழை திருத்தம் செய்ததோடு, எனது சிறுகதைகளின் கருத்துக்களின் ஆழம் உணர்ந்து அழகான அணிந்துரை வழங்கிய பிரபல எழுத்தாளர் (பன்னூலாசிரியர்) ஜனாப் திக்குவல்லை கமால் அவர்களுக்கும், இதுவரைகாலமும் வெளியான எனது ஐந்து நூல்களுக்கும் சகல வழிகளிலும் ஒத்தாசையாயிருந்து, எனது வெற்றிகளுக்குப் பின்னணியாக இருந்து சுயநலமற்று பெருந்தன்மையுடன் செயற்பட்ட எக்மி பதிப்பகத்தின் தலைவர், தலைவியான உடன்பிறவா சகோதரர் அல்ஹாஜ் ஏ.சீ.எம் இக்பால் மௌஸலி அவர்களுக்கும், சகோதரி கலைமா சமி இக்பால் அவர்களுக்கும், 1987 (திருமணமான) ஆண்டு முதல் இன்றுவரையில் எனது சகல இலக்கிய பணிகளையும் ஊக்குவித்து, அனைத்து வளர்ச்சிக்கும், வெற்றிகளுக்கும் உறுதுணையாயிருக்கும் எனது அன்புக் கணவர் அல்ஹாஜ் ஏ.எம் முஹம்மது முஸ்தபா அவர்களுக்கும், அச்சகத்தாருக்கும் இதுவரை என்னுடைய சிறுகதைகளை பிரசுரித்த தினகரன், வீரகேசரி, மித்திரன், நவமணி, விடிவெள்ளி, எங்கள் தேசம், ஆகிய வார வெளியீடுகளுக்கும் எனது இதயம் நிறைந்த நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

அனைத்துப்புகழும் அல்லாஹ் ஒருவனுக்கே அல்லம்துலில்லாஹ்!

குறிப்பு: இதை படித்துவிட்டு மூலையில் போட்டுவிடாமல் தங்களது மேலான கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொள்ளும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

அன்புடன்

சகோதரி

அல் ஹாஜா ஏ.சீ ஜூரினா முஸ்தபா

இல,120/H, போகஹவத்த ரோட்

வெலிவிட, கடுவல.

T.P 011 5020936

(01.09.2012)

சமரப்பணம்	ii
அணிந்துரை	iv
என்னுரை	viii
யதார்த்தங்கள்	01
கரைந்து போகின்ற மேகங்கள்	08
பேரக்குழந்தை	14
ஆயிஷாவின் ஆனந்தக் கண்ணீர்	18
சந்தேகம்	23
சிறகிழந்த பறவைகள்	28
ஆனந்தத் தீபாவளி	34
ஆற்றோடு போனவள்	39
மலருக்குக் காவல்	43
உதயமாகும் உறவுகள்	51
அரங்கேற்றம்	61
இனி என்றுமே புது வருஷம்தான்	66
கிறிஸ்மஸ் பரிசு	70
பிரார்த்தனை	77

யதார்த்தங்கள்...

மரத்திலிருந்து வீழ்ந்தவனை மாடு ஏறி முட்டி விட்டது என்பார்கள் ஓர் பழமொழிக்காக. அதை நிஜமாக அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார் ரஹ்மான். பலத்த மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. ஆங்காங்கே தெரிந்த உடைந்த ஓடுகளுக்கிடையிலிருந்து கள்ளங்கபடமின்றி நேரிடையாக வீட்டுக்குள் ஆசையோடு வந்து வீழ்கின்ற மழைத்துளிகளை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த மனைவியை அவரால் திட்ட முடியவில்லை. முடிந்தவரையில் எல்லா இடங்களிலும் பாத்திரங்களை எடுத்து பரப்பினார்.

எல்லாம் நிரம்பி விட்டன. அவசர அவசரமாக எடுத்து வெளியே கொட்டி விட்டு மீண்டும் வைத்தார். திரும்பவும் அவைகள் நிரம்ப ஆரம்பித்தன. மனைவியை திரும்பிப் பார்த்தார். அவள் எழுந்துகொள்ளவில்லை. ஓர் போர்வையால் தன்னைப் போர்த்தியபடி கட்டிலில் அமர்ந்து அவரின் செயல்களை கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

முன்பு இதுபோன்று அவள் இருந்திருந்தால் கோபத்தில் குதித்திருப்பார். கத்தி வீட்டையே இரண்டு படுத்தியிருப்பார். ஆனால் இப்பொழுது முடியவில்லை.

முழுமையாகவே ஓய்ந்து போயிருந்தார்.

அவர் மனைவி ரைஹானா ஓர் நோயாளி. இருதய சத்திர சிகிச்சைக்காக காத்திருப்பவள். அவளுடைய வேலைகளைக்கூட அவர்தான் கவனிக்க வேண்டியதாகி யிருந்தது. அவருடைய இப்போதைய கவனமெல்லாம் 'அவளை எப்படி உயிர் பிழைக்க வைப்பது?' என்பதுதான். இன்று அவருக்காக இருக்கும் ஒரே ஒரு துணை அவள் மட்டும் தான். ஆட்டங்கள், பாட்டங்கள் எல்லாமே ஒரு காலத்தில்தான்,

அப்படி ஒரு காலம் அவருக்கு இருந்தது.

அது ஒரு செழுமையான காலம்.

அதுதான் அவருடைய கடந்த காலம். இன்று நினைத்தாலும் வேதனை பெருமூச்சாகி வெளியேறுகிறது. இப்படி ஒரு ஓட்டை வீட்டில் அதுவும் வாடகை வீட்டில் வாழ வேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்று அவர் கனவிலும் கூட எதிர் பார்த்திருக்கவில்லை. அவருக்கு சொந்தமான அந்த பெரிய வீட்டில் பிள்ளைகளுடன் குதூகலமாக வாழும் காலத்தில் சின்ன வீட்டில் வாழ்பவர்களையும், ஏழைகளையும் மதித்ததில்லை. அவர்களைக் கண்டாலே ஒரு அலட்சியம். ஏதோ காணக் கூடாதவர்களைக் காண்பது போன்று வெறுப்பு.

இந்நிலையில் அடுத்தடுத்து ஏற்பட்ட தம் இரண்டு மகன்களின் அகால மரணங்கள் அவர் வாழ்வின் பேரிழப்பை உறுதி செய்தன. நிலையில்லாப் புவியை, நிரந்தரமில்லா வாழ்வை ரூபகப்படுத்தின. இப்போது நினைத்தாலும் கூட அந்தப் பயங்கர இழப்புகள் ஈடு செய்யமுடியாத வலியை ஏற்படுத்துகின்றன.

'விதி'க்கு இந்தப் புவியில் வாழும் ஜீவன்களின் வாழ்வுகள் விளையாட்டாய் போய்விடுவதைப் போன்று அவருடைய மூத்த மகனின் இழப்பும் ஒரு விளையாட்டில் தான் முடிந்தது. மறக்க முடியாத அந்த நிகழ்வை மீட்டிப் பார்த்தார். ஒரு நாள் இஷா (இரவு) தொழுகையை முடித்துக் கொண்டு தன் நண்பர்களுடன் வந்து கொண்டிருந்த தான் நைஸர். அவர்கள் விளையாட்டாகப் பேசிச் சிரித்துக் கொண்டு ஓர் ஒற்றையடிப் பாதையில் வந்து பிரதான பாதையை கடக்கும்போது எதிர்ப்பட்டது அந்த சந்தூக். (இறந்த சடலத்தை மையவாடிக்கு எடுத்துச் செல்வது)

'மச்சான்! நீ பெரிய தைரியசாலின்னா அந்த சந்தூக்கை போய்த் திறந்து காட்டு பார்க்கலாம்' என அவன் நண்பன் கிண்டலாகச் சொல்ல, அவன் இதுக்கெல்லாம் பயப்படுகிறவனில்லை. இது நண்பர்களின் ஏற்பாடு என அவன் அறிந்திருக்கவில்லை. எனவே உடனே அதன் அருகில் சென்று திறந்தான் தன் துணிச்சலை வெளிப்படுத்த. ஆனால்?

அதற்குள் இருந்து வெண்ணிற ஆடையுடன் ஓர் உருவம் கூச்சலிட்டபடியே கைகளை விரித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டதும் பேரதிர்ச்சியில்

உறைந்தவன் உணர்விழந்து தரையில் வீழ்ந்தான். கைகொட்டிச் சிரிப்பதற்காக காத்து நின்ற நண்பர்கள், இதைக்கண்டு அதிர்ந்து, அருகில் ஓடி வந்தனர். வெண்ணிற ஆடைக்குள் தஞ்சமடைந்திருந்த மற்ற நண்பனும் விரைவாக அந்த உடையை கலைந்து கொண்டான்.

உடனடியாக வைத்தியமனையில் சேர்க்கப்பட்டான். போன உணர்வு திரும்பாமலேயே மூன்றாவது தினத்தில் அவனுடைய உயிரையும் விதி எடுத்துச் சென்று விட்டது. பெற்றோர் கதறித் துடித்தனர். இளைய மகன் பைசரின் நிலையோ முற்றும் முழுவதுமாக மாறிவிட்டது.

கூடப் பிறந்தவர்கள் போலின்றி உயிர் நண்பர்கள் போல வளர்ந்தவர்கள்தான் அந்த இரண்டு பேரும். ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப் பிரிந்ததே இல்லை. ஆகவே தன் சகோதரனின் இழப்பை ஜீரணிக்க முடியவில்லை பைஸரால். புத்தி பேதலித்தவனாக வாய் பிதற்ற ஆரம்பித்தான்.

“நானா... நானா... இருங்க நானா... நானும் வாறேன். உம்மா... நானா கூப்பிடுறார் நானும் போவப் போறேன்”

இப்படியே அடிக்கடி வெளியே ஓடுவதும் அவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு வந்து அறையில் போட்டுப் பூட்டி வைப்பதுமாக சில மாதங்கள் கடந்தன: அவர்கள் பார்க்காத டாக்டரும் இல்லை செய்யாத பரிகாரமும் இல்லை. பணம் மட்டும் கரைந்து கொண்டிருந்தது. மகனிடம் எந்த மாற்றத்தையும் காண முடியவில்லை. ஒரு நாள் அவர்களுடைய பலத்த பாதுகாப்பையும் மீறி காணாமல் போயிருந்தான். பதறியபடி தேடினார்கள். அவர்களுக்கு சில ஏக்கர் காணி இருந்தது. அதன் எல்லையில் அவனுடைய உயிரற்ற சடலம் மட்டும் கிடைத்தது.

அந்த அதிர்ச்சியில் மயங்கி வீழ்ந்த ரைஹானா ஓர் நோயாளியாகவே மாறி விட்டாள். அவளுக்காக ஏராளமான பணத்தை செலவு செய்தார். நாளுக்கு நாள் அவளுடைய உடல் நிலை மோசமடைந்தது. அவளின் உடல் நோயை விட உள்ளத் தின் நோயே அதிகமாக இருந்தது. பிள்ளைகளின் சத்தத்தோடும், சண்டையோடும் எந்நேரமும் கலகலத்துக் கொண்டிருந்த அந்த வீடு, எந்நேரமும் சோபையிழந்து, பயங்கர அமைதியுடன் காட்சி தந்தது. அவரால் வீட்டில் இருக்கவே முடியவில்லை. எங்காவது இடம் மாறி போகலாம் என்ற எண்ணம்

தோன்றியபோதுதான், தலைநகரில் வாழ்ந்து வரும் தனது உறவினர் ஒருவரான இர்ஷாதை சந்திக்க நேரிட்டது. அவரும் வீடு கட்டி விற்பனை செய்பவர்தான். அவரிடம் தனது நோக்கத்தை சொன்னதும் பூரித்துப் போனார் இர்ஷாத்.

“கஷ்டத்தில் வீழ்ந்தவனைக் கைக்குடுத்து காப்பாத்துரது உறவுக்காரனிட கடம். இந்த நிலமையில் இருக்கிற உங்களுக்கு உதவல்லைன்னா நான் ஒரு மனுஷனே இல்ல. நீங்க எதுக்கும் கவலப்படாம இருங்க. எல்லா ஏற்பாட்டையும் நாளை செய்றேன்” என இனிக்க இனிக்க பேசி அவரை ஆறுதல் படுத்தினான்.

அவசரமாக வீட்டையும் காணியையும் விற்க விலை பேசினார்கள். அதன் பெறுமதியில் பாதி விலைக்குத்தான் விற்க முடிந்தது அவருக்கு. அதுவும் பரவாயில்லை. அந்த வீட்டையும், ஊரையும் விட்டுப் போனால் போதும் என்றிருந்தது. இர்ஷாதின் துணையுடன் தலைநகருக்கு வந்தார்கள். வாடகைக்கு இந்த வீட்டை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு ஐம்பது லட்சத்தை எடுத்துக் கொண்டு சில இலட்சங்களை மட்டும் அவர் கையில் கொடுத்தார். மூன்று மாதத்திற்குள் அந்த பணத்தில் காணி வாங்கி, வீடு கட்டித் தருவதாகவும் அதுவரை அந்த வீட்டில் சமாளித்துக் கொண்டு இருக்கும் படியும் கூறினார்.

அவர் கையிலிருந்த பணத்தில் வியாபாரம் தொடங்கினார் ரஹ்மான். அவரால் அந்த வியாபாரத்தை மனமொன்றி செய்ய முடியவில்லை. மனைவியின் சுகயினத்தால் அடிக்கடி வைத்தியமனையும், வீடுமாக அலைய வேண்டியிருந்தது. அவரின் துணைக்காகவும், உதவிக்காகவும் இர்ஷாத் அறிமுகப்படுத்திய வஸீரையே வியாபா ரத்துக்கு பொறுப்பாக வைத்திருந்தார். அவன் ஒருசில தினங்களைத் தவிர மற்ற எல்லா நாட்களிலும் நஷ்டத்தையே காட்டினான்.

காணி தேடுவதிலேயே சில மாதங்கள் கடந்து விட்டது. வீடு கட்டி முடிப்பதற்கு ஒன்றரை வருடமும் கடந்து விட்டது. இன்று முடியும், நாளை முடியும் என்று எதிர் பார்த்து இன்றுவரை காத்திருக்கிறார்கள். நாளும் பொழுதும் அசர வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. வீட்டு உரிமைக்காரன் அந்த வீட்டைத் திருத்தி கூடிய வாடகைக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று, இருக்கும் வீட்டைக் கேட்டு தொல்லைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தான். அன்று காலையில் கூட திட்டிவிட்டுப் போயிருந்தான். அவர் பொய்சொல்லி ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பதாக அவனுடைய எண்ணம். இர்ஷாத் அவரிடம் சொல்வதை, அவர் அவனிடம் சொல்லி வந்தார்.

“வீட்டு வேலையில் இன்னும் பாக்கி இருக்குது. ஒரு வாத்தில முடிந்து
டும். முடிந்ததும் கோல் பண்ணுறன்” என்று கடைசியாகச் சொன்ன இர்ஷாத்
டமிருந்து பத்து நாட்கள் கழிந்த பின்னரும் கோல் வராததால் நேரிடை யாகப் போய்
சந்தித்தார். அவ்வேளை அவன் சொன்னவை ரஹ்மாணை மனக் குழப்பத்தில்
ஆழ்த்தி விட்டது.

“வூட்டு வேலைய முழுசா முடிக்க இன்னும் ஒரு லட்சமாவது வேணும்”
என்றான்.

“என் கையில் காச இல்ல. இருக்கிற மாதிரி வூட்டு வேலைய முடிச்சு
தாங்க. இனியும் அந்த வூட்டுக் காரனிடம் திட்டு வாங்க ஏலாது” என்று கூறிவிட்டு
வந்தார்.

ஒரு வாரம் கடந்து விட்டது.

இன்று வரையில் எந்தப் பதிலையும் காணவில்லை. பாக்கி வேலைகள்
இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அந்த வீட்டுக்கே குடிபோய் விடலாம் என்று தீர்மானித்
துக் கொண்டார். அவ்வேளையில்தான் வளீர் அதைச் சொன்னான்.

“நீங்க நல்லா ஏமாந்துட்டீங்க. உங்க பணத்துல அவர் தன் பிஸ்னஸ்ஸை
செஞ்சிக்கிட்டு போறார். உங்க பணத்துல பாதிப் பணம் அவர் பைக்குள்ள. மீதிக்குத்
தான் வீடு கிடைக்கும்” என்றான் ஏளனமாக.

“இல்ல. இருக்காது. அவர் எங்களுக்காக எவ்வளவோ கஷ்டப்படுறார்.
கண்டிப்பாக ஏமாத்த மாட்டார். அவரப் பத்தி தப்பாய் பேசாதீங்க. அது உங்களுக்கு
நல்லதில்ல” என்றார் ரஹ்மான்.

“அத்யெல்லாம் நா சொல்ல வேண்டியதில்லை. நீங்களே தெரிஞ்சிக்
கொள்வீங்க” என்ற வளீரிடம் மேற் கொண்டு பேசாமல் மௌனம் காத்தாலும் அதன்
பிறகு அவர் சிந்தனை வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. இதுவரை இர்ஷாத் எதைச்
சொன்னாலும் அதையே நம்பியவராக இருந்தார். அது உண்மையா என்றுகூட
தேடிப் பார்த்ததில்லை. இப்போது விழித்துக் கொண்டார். பல பேர்களிடம் வீடு

கட்டுவது, நிலத்தின் விலை போன்றவற்றை விசாரித்துப் பார்த்தார். பிறகுதான் அவர் பெரிதாக ஏமாற்றப்பட்டிருந்தது புரிந்தது. இனியும் தாமதிக்கக் கூடாது.

விரைவாக இர்ஷாதிடம் சென்று வீட்டின் திறப்பைக் கேட்டார்,

“என்ன ரஹ்மான்? இப்பிடி திடீருன்னு சாவியக் கேட்டு நிற்கிறீங்க” என்றான் தடுமாற்றத்தோடு.

“திடீர்ன்னு இல்ல. மூனு மாசத்துல வீடு கட்டித் தர்றதா சொல்லி பணத்த வாங்கினீங்க. இப்போது ரெண்டு வருஷமாச்சி. வீட்டு வேலையில குறைபாடு இருந்தாலும் பரவாயில்ல. நாங்க அங்கேயே குடிபோயிரலாம்னு இருக்கிறோம்”

“அ... அது... வந்து...” இர்ஷாத் இழுத்தார்.

“எதுக்கு தயக்கம்? தைரியமா சொல்லுங்க”

“பொறுத்தது பொறுத்தீங்க. இன்னும் ஒரு மாசம் பொறுத்துக் கோங்க”

“எதுக்கு?”

“அந்த வீடு வேணாம். வேற வீடு கட்டி தர்றேன்”

“ஏன்? அந்த வீட்டுக்கு என்ன நடந்தது”

“வித்துட்டேன்”

“எ... என்னது? என்ன சொன்னீங்க?” நம்ப முடியாமல் கேட்டார்.

“நான் எதிர்பார்த்ததை விட நல்ல விலைக்கு கேட்டாங்க. உடனே கொடுத்துட்டேன். அதனால் என்ன. அவசரமா ஒரு வீடு கட்டித் தர்றேன்”

அவர் தலை சுற்றியது. தடுமாறி விழப்போனவர் ஒருவாறு சமாளித்து நின்றார்.

“நீங்க கூதல் காய என் நெருப்புத்தான் உங்களுக்கு கிடச்சதா?”

“என்ன சொல்றீங்க ரஹ்மான்?”

“போதும்! எதுவுமே பேசாதீங்க. என் நிலைமைய முழுசா தெரிஞ்ச நீங்க இப்படி ஒரு துரோகத்த செஞ்சீங்கன்னா நீங்க ஒரு மனுஷனே இல்ல. நல்லவன் மாதிரி நடச்ச எங்கள் ஏமாத்திட்டீங்க”

“இல்ல ரஹ்மான். நா ஏமாத்தல்ல. சத்தியமா புது வீடு கட்டித் தர்றேன்”

அவர் கோபத்தோடு திரும்பி வந்து விட்டார். எப்படி அவர் தன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார் என்பது அவருக்கே புரியவில்லை. ஏதோ ஒன்று நெஞ்சில் இறுக்கியதைப் போன்று தோன்றவே தனது மார்பை அழுத்திப் பிடித்தவராக உள்ளே வந்தார். மனைவியைப் பார்த்தார். அவள் கட்டிலில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் இதை எப்படிச் சொல்வது? அவள் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ள போகிறாள்? தண்ணீரைக் குடித்து விட்டு சாய்நாற்காலியில் சாய்ந்தார். கண்களில் கண்ணீர் பெருக் கெடுத்து ஓடியது. நெஞ்சில் நோவு அதிகமாகியது. அப்படியே சாய்ந்திருந்தார். ஒரு மணித்தியாலம் கழிந்திருக்கும். மனைவிக்கு மருந்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பு வரவே எழுந்து வந்து உணவை ஒரு தட்டில் வைத்துக்கொண்டு வந்து மனைவியை எழுப்பினார். அவள் எழும்பவில்லை. கையைப் பற்றினார். அது குளிர்த் ததும் அதிர்ந்து விட்டார்.

உடனடியாக வைத்தியமனைக்கு எடுத்துச் சென்ற பிறகுதான் தெரிந்தது அவள் இறந்து சில மணித்தியாலங்கள் ஆகி விட்டன என்று.

- நன்றி வீரகேசரி வார வெளியீடு, 16.08.2009 -

கரைந்து போகின்ற மேகங்கள்

தலைகால் புரியாத சந்தோசம் ரஹீமுக்கு. தனது மகளுக்கு இப்படியான ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைக்குமென அவர் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லைதான். மூத்தவள் அருஸாவுக்குப் பின்னால் மற்ற மூவரும் ஆண் பிள்ளைகள். அவர் களைப் பற்றி கவலை அவருக்கு இருக்கவில்லை. ஒருவன் ஐந்தாம் தரத்திலும் இளையவன் மூன்றாம் தரத்திலும் கடைசி மகன் முதலாம் தரத்திலும் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

மூத்த மகளுக்கு பதினெட்டு வயது ஆனதிலிருந்து மாப்பிள்ளை தேடும் படலத்தை துவங்கிவிட்டார். அதற்கு காரணம் குடும்ப சூழ்நிலை. அவர் பெறுவதும் அன்றாடம் சம்பளம். ஒரு நாள் வேலைக்கு போகவில்லை என்றால் அன்றைய சம்பளமும் இல்லை, சாப்பாடும் இல்லை. ஏதாவது மிச்சம் வைக்கலாமென்றால் இன்றைய விலைவாசிகளினால் அதுவும் முடியவில்லை. மாதாந்தம் வீட்டு வாடகை செலுத்துவதும் மிகச் சிரமத்துடன்தான்.

இரண்டு வருட தேடலிலும் அவர்கள் கவலையை அதிகரிக்கக் கூடிய வரன்களே வந்தன. அவர்கள் கேட்பதை கொடுத்து தம் மகளுக்கு ஓர் நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்க முடியவில்லையே என்ற பெரும் துயரத்துடனேயே வந்த வரன்கள் யாவும் கைநழுவிப் போனது.

இவ்வேளையில்தான் அவளுடைய அழகுக்காக ஓர் வரன் வந்து சேர்ந்தது.

“சீர் வேணாம், சீதனமும் வேணாம். ஆனால் இருபது பவுண் தங்க நகைகள் போடுங்க உங்கள் மகளுக்கு. அதோட உயர்ரக ‘ஏடும் செட’ வாங்கிக்

கொடுங்க. அதுவும் எங்களுக்கு வேணாம். உங்க மகளுக்குக் கொடுங்க” என்றார்கள்.

உடனே வாயைப் பிளந்து விட்டார் ரஹீம். சரியென வாக்குறுதியளித்து சம்மதித்தும் விட்டார். கல்யாண ஏற்பாட்டில் இறங்கிய பிறகுதான் அதன் பாதிப்பு தெரிந்தது. பத்துப் பவுண் நகைகளுக்கே கிட்டத்தட்ட பல இலட்சம்வரை தேவையாக இருந்தது. உயர்ரக ‘ரூம் செட்’டுக்கு ஒன்றரை இலட்சம் தேவையாக இருந்தது. ஒருவாறு சமாளித்து நடுத்தர ‘ரூம் செட்’ வாங்கினார். பல இடங்களில் உதவி வேண்டிப் பெற்றார். பல இடங்களில் கடன் வாங்கினார். அவருக்கு கடன் கொடுக்க பயந்தவர்களும் உண்டு.

குமர் காரியம் என்பதற்காக கடன் கொடுத்தவர்களும் உண்டு. எப்படிப் பார்த் தாலும் மனைவி சேமித்து வைத்திருந்தவையோடு பதினைந்து பவுண் களுக்கு மேல் அவரால் கொடுக்க முடியவில்லை. ஐந்து பவுண் நகைகளுக்காக இந்த வரனை இழக்கவும் அவர் தயாராக இல்லை. இந்த கல்யாணம் முடியட்டும் இன்னும் மூன்று மாதத்திற்குள் அந்த நகையை செய்து தருவதாக வாக்குறுதியளித்தார்.

“சரி பரவாயில்லை. மூனு மாதத்தானே ஆனா? ஒரு நாள் கூட பிந்தக் கூடாது” என்ற ஓர் கட்டளை வீழ்ந்தது.

அவரும் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டார். வாயைக் கட்டி வயிற்றைக்கட்டி யாவது சேமித்து நகைகளை செய்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில்.

ஆனாலும் விதியைப் பற்றி அவருக்கு என்ன தெரியும். தெரிந்தபோது காலம் கடந்து விட்டதே? ஆரம்ப காலங்களில் மருமகனின் செயல்கள் திருப்தியை ஏற்படுத்தியது என்னவோ உண்மைதான். அவருடைய குடும்ப பாரத்தின் வலு கொஞ்சம் குறைந்ததிலும் திருப்திதான். ஆனால் கண்மூடித் திறக்குமுன் அந்த மூன்று மாதங் களும் ஓடிப் போய்விட்டதே. அவர் நினைத்தது போல் அவருடைய வாயையும் வயிற்றையும் கட்டி என்ன பலன்? குழந்தைகளின் வாயை கட்ட முடியுமா? வயித்தைத் தான் கட்ட முடியுமா? அதைவிட குடும்ப வாழ்க்கையின் செலவுகளை கட்டுப்படுத்த முடியுமா? ஆம்! எதுவுமே முடியவில்லை அவரால். செய்ததே செய்தார் ஒரேயொரு கல்யாணத்தை. தலைக்கு மேல் கடன்கள். எதை எப்படி சமாளிப்பதென புரியவில்லை.

“இன்னைக்கு போயா லீவு தானே? பீச்சுக்கு போயிட்டு வரலாமா?”
ஆசையோடு வினவும் மனைவி அருஸாவை அன்புடன் நோக்கினான் பாரிஸ்.

“ஈவ்னிங் போகலாம். தயாரா இருங்க அருஸா. நா எங்க வீட்டுக்கு
போயிட்டு வாறேன்”

எனக்கூறி விட்டுப் போனான் அவன். அன்று மாலை தயாராகி காத்திருந்தாள்
அருஸா. அவன் வரவில்லை. அவனிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

“அருஸா இன்னிக்கோட மூணு மாச தவணை முடிஞ்சி போச்சி. நகை
ரெடியா?”

“பீச்சுக்கு போக வரரதா சொன்னீங்களே. நா தயாரா காத்திருக்கிறேன்”

“பீச்சுக்கு எப்ப வேணும்னாலும் போகலாம் அருஸா. ஆனா வாக்கு தவறக்
கூடாது.”

“எங்க வீட்டு நிலமை உங்களுக்கு தெரிஞ்சதுதானே? தலைதூக்க
முடியாத கடனில் இருக்கிறார் வாப்பா. இந்த நேரத்துல நகை அவசரமா? இன்னும்
கொஞ்சம் பொறுக்கக் கூடாதா?”

“எவ்வளவு காலத்துக்கு?”

“சில மாதங்களுக்கு”

“சரி சொல்லிப் பாக்குறேன்”

“யார் கிட்ட”

“எங்க வீட்டுல”

அவன் தொலை பேசியை துண்டித்து விட்டான்.

அன்று மிகவும் இரவாகி வந்தான். யாரோடும் பேசவில்லை, சாப்பிடவும்

இல்லை. அன்றோடு அந்த வீட்டின் நிலையே மாறிப் போனது. பாரிஸ் இரவு நேரங்களில் மூன்று சிறுவர்களுக்கும் பாடசாலைப் பாடங்களை எடுத்துப் படித்துக் கொடுப்பதை வழக்கமாக்கி இருந்தான். இந்த அக்கறையும், பாசமும் ரஹீமுக்கு ஈடில்லாத சந்தோசத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது. ஆனால் இப்போது கண்ணாப்பின்னா வென்று அடித்துத் துவைக்க ஆரம்பித்து விட்டான். அவர்கள் அழுவதை சகிக்க முடியவில்லை.

அன்று தூங்கியவர்களை எழுப்பி படிக்க வைத்தான். தூக்க கலக்கத்தில் கண்களை கசக்கிக் கொண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். முடியாது என்று சொல்லப் பயம். இச்செயல் ரஹீமுக்கும் அவர் மனைவிக்கும் பிடிக்காத போதும் எதுவும் பேசாதிருந்தனர். கணக்கில் பிழை ஏற்பட்டு விட்டது. அறைக் கதவை சாத்திக் கொண்டு கண்டபடி அடித்து நொறுக்கினான். ரஹீமுக்கு வந்ததே கோபம். பாய்ந்து சென்றார்.

“பிள்ளைப் பாசம் தெரியாத ஒரு மிருகமா நீ? யார்டா நீ என்ட பிள்ளைகளை அடிக்க?” கத்தி கூச்சலிட்டார்.

மருமகன் என்ற மரியாதை ஒரு நொடியில் நொறுங்கிப் போனது.

“இல்ல மாமா இவங்களை கண்டபடி வளக்கக் கூடாது. கண்டிச்ச வளக் கணும். அப்பதான் நல்லவங்களா திருத்தி வளக்க முடியும்”

“முதல்ல உங்களை நீங்க திருத்திக்கோங்க. எங்க புள்ளங்களை திருத்த நாங்க இருக்கிறோம்”

“என்னை திருத்த என்ன மாமா இருக்கு?”

“கண்டவங்கட பேச்ச கேட்டு ஆடுறதை விட்டுட்டு சுய புத்தியில் செயற்பட்டு வாழ தெரிஞ்சிக்கணும்”

“எங்க வீட்டாருங்க கண்டவங்களா? அப்போ நம்பிக்கை துரோகம் செஞ்ச உங்களுக்கு என்ன சொல்றது?”

“துரோகமனு ஏன் சொல்லுறீங்க?. எப்பவாவது நகையை செஞ்சி தரத்தானே போறோம்”

“அதான் எப்போ? இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு இப்படியே ஏமாத்தப் போறீங்க? சீர், சீதனம் இல்லாம சம்மா வந்ததால் தானே இப்படி கேவலமா நடத்து நீங்க. இந்த விளையாட்டெல்லாம் இனி என்கிட்ட பலிக்காது”

இப்படியே நாளுக்கு நாள் பிரச்சினைகள் அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. வீட்டில் யாரும் நிம்மதியாக இல்லை. எப்படி முயன்றாலும் ரஹீமால் அந்த நகைக் குரிய பணத்தை திரட்ட முடியவில்லை. கர்ப்பவதியாக இருந்த அருஸாவின் நிலை பரிதாபமாகி விட்டது. அவள் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்கள் உடல் நிலையை பாதிக்க வைத்து குறை மாத நிலையிலேயே வைத்தியசாலையில் படுக்க வைத்து விட்டது.

அரச வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த அவளைப் பார்க்க வந்திருந்தான் பாரிஸ். அவளால் அவனை வெறுக்க முடியவில்லை. தன் மீது அதிகமான அன்பை பொழிகின்ற அவன் இந்த ‘அற்ப’ நகைக்காக தன் பெற்றோரிடம் கடுமையாக நடந்து கொள்வதையிட்டு மிக வேதனையடைந்தான். அவளுக்கு தேவையானதை வாங்கிக் கொண்டு வந்திருந்தான். ஆச்சரியத்தோடு அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எதுக்கு இப்படிப் பாக்குறீங்க அருஸா?”

“உயிரும் உணர்வுமுள்ள உங்க மனைவியை விட உருவமில்லா அந்த ‘அற்ப’ நகை உங்களுக்குப் பெரிசா தெரியுதா?”

அவள் இவ்வாறு வினவியதும் அவன் முகம் மாறிப் போனது.

“சொன்னதெல்லாம் சரியாத்தான் நடக்குது”

“எது”

“எதையாவது ஒதி என்னை மயக்கி ஏமாத்திடுவாங்கன்னு”

“இப்படியெல்லாம் யார் சொன்னது?”

“எங்க வீட்டுல தான்”

அவளுக்கு எல்லாமே புரிந்தது.

“நகையைப் போட்டுக்கப் போறது நான்தானே? இதுல இந்த தேவை யில்லாத வரட்டுப் பிடிவாதம் எதுக்கு? என்ட கல்யாணத்தால எங்க வாப்பா பெரிய கடனாளியாகிட்டாரு. வீட்டுல எல்லாரோட நிம்மதியும் அழிஞ்சு போச்சு. இதெல்லாம் தெரிஞ்சிருந்தா இந்த கல்யாணத்துக்கு நா ஒத்துக்கிட்டிருக்கவே மாட்டேன்.

பிறக்கப் போறது பெண் குழந்தையா இருந்தாலும், ஆண் குழந்தையாக இருந்தாலும் எல்லா தாய்மார்களும் அனுபவிக்கிறது ஒரேமாதிரி வேதனையைத்தான். நீங்களாவது மனிதாபிமானத்தோடு யோசிக்கலாம். உங்க வீட்டாருக்கு நல்ல விதமாக எடுத்துச் சொல்லலாம். இன்னிக்கு இருக்கிறவன் நாளைக்கு இல்லாத ஒரு அற்ப பூமியில நாங்க வாழ்ந்துக் கிட்டிருக்கிகோம். வாழற கொஞ்ச காலத்துக்காவது யாருக்கும் தொல்லை கொடுக்காத நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்துட்டு போகலாமே. நீங்களும் நிம்மதியா இல்லாம, வீட்டுல உள்ளவங்களையும் நிம்மதியா இருக்க விடாம, எதுக்கு இந்த பிரச்சினை யெல்லாம்?

மாமி மாமான்னு பிரிச்சுப் பாக்காம என்ட பெற்றோரை உங்க பெற்றோரா மதிச்சாதான் ஒரு நிஜமான பாசம் தோன்றும். அந்தப் பாசத்துக்கு முன்னால எந்த ஒரு பிரச்சினையும் தலைதூக்க முடியாது” என்ற மனைவியின் வார்த்தைகள் அவனது இதயத்தின் கறைகளை மெல்ல மெல்ல நீங்க வைத்தது.

- நன்றி. விடிவெள்ளி 29.10.2009 -

பேரக்குழந்தை

எங்கள் பல்கனியில் தூசு துடைத்துக் கொண்டிருந்தேன். எதிர்வீட்டு மொட்டை மாடியில் துணிகளைக் காயவைத்துக் கொண்டிருந்தாள் அந்தப் பெண். அவளைக் கண்டாலே நம் மூன்று வயது பேரனுக்கு ஒரே குசிதான். அவளைக் கூவி அழைத்து 'டாட்டா' சொல்வான். அவளும் 'டாட்டா' சொல்வாள். நம் பேரனால் அறிமுக மானவள்தான் அந்தப் பெண். நம் எதிர்வீட்டுக்காரி 'ஜனசவி'யில் கடன் பெற்று சில அறைகளை வரிசையாக கட்டி வாடகைக்கு விட்டிருந்தாள். அதில் ஓர் அறைக்கு புதிதாக குடிவந்திருந்தாள். அவளோடு ஒரு யுவதியும், ஒரு வாலிபனும் வந்திருந்தார்கள். அது மகனும் மகனுமாக இருக்கலாம் என்று தோன்றியது. அவள் வந்ததில் இருந்து அவளுடைய கணவரைக் கண்டதில்லை. அது பற்றி சிந்திக்க வழியில்லை. அன்றும் அவள் அங்கிருந்து என் பேரக்குழந்தையோடு கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள்.

“உங்களுக்கு குழந்தைகள்னா ரொம்ப பிடிக்குமா?” என்றேன்.

“ஆமா...!”

“இது உங்க குழந்தையா?”

அவள் என்னிடம் கேட்டாள்.

“இல்லை இது என் பேரக் குழந்தை. என் மகளுடையது.” என்றேன். வியந்து விட்டாள்.

“நம்ப முடியலையே”

என்று அவள் கூறும் போது என் மகள் அந்த இடத்துக்கு வந்தாள்.

“இவதான் என் மகள். இவனுடைய அம்மா”

நான் கூறியதும் மேலும் வியந்து விட்டாள்.

“உங்க மகள் ரொம்ப சின்னப்பெண்ணாகத் தெரியிறாள். நா நெனச்சன் இன்னும் படிச்சிராணு.”

“நீங்க நெனச்சதும் சரிதான். அவ இன்னம் படிச்சிக்கிட்டுத்தான் இருக்கிறா. என்றேன்.”

“படிக்கிறவளுக்கு ஒரு குழந்தையும் இருக்கா?”

“உயர்தர, எக்ஸாம் முடிஞ்சதும் கல்யாணம் பண்ணி வச்சோம். ஆனாலும் படிப்பை நிறுத்தலை. கம்பியூடர் தொடர்ந்து படிச்சிக்கிட்டேதான் இருக்கிறா”

“அது எப்படி சாத்தியம்”

“அதெல்லாம் சாத்தியமாகத்தான் இருக்கு. கல்யாணம், குழந்தை, குடும்பம், இது எதையுமே படிப்புக்கு தடையாக நாங்க நினைக்க வேண்டியதில்லை. எதுவும் நடக்க வேண்டிய காலத்துலேயே நடந்துட்டால் பாதிப்புகளைத் தடுக்கலாம்” என்றேன்.

“உங்க முஸ்லிம்கள் சின்ன வயசிலேயே கல்யாணம் செஞ்சி வச்சிருறாங்க. ஏன்? படிப்பு முடிஞ்சுட்டா வேலைக்குக் கூட அனுப்புறதில்லையே”

சிங்களப் பெண் அவள். ஆகவேதான் அவ்வாறு கேட்கிறாள் போலும்.

“பெண் பிள்ளைகள் சம்பாதித்து அவர்களுடைய தேவைகளை அவங்களே நிறைவேத்தனும் என்று நீங்க நினைக்குறீங்க. ஆனால் அவங்களுக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமைச்சுக் கொடுக்கணும் என்று நாங்க நினைக்கிறோம்.”

“அது சரி உங்க மகளுக்கு எப்போது கல்யாணம் செய்யப் போறீங்க” என்றேன்.

“என்ன என் மகளா? யாரைக் கேக்குறீங்க?”

“உங்களோடு இருக்கிற குமர்ப் பிள்ள யார்?”

“எனக்கு புள்ளைங்க கிடையாது. அது என் தங்கை”

“உங்களோட இருக்கிற வாலிபர் யார்?”

“அது என் தம்பி”

“அப்போ உங்க கணவர் எங்கே?”

“அவர் இல்ல”

என்றதோடு அவள் மொட்டைமாடியை விட்டே இறங்கிச்சென்று விட்டாள்.

அதன் பிறகும் நம் பேரக் குழந்தையைக் காண்கின்ற நேரமெல்லாம் அவளின் இடத்தில் இருந்தபடியே கொஞ்சிப் பேசுவாள். நான் வேறு எதுவும் பெரிதாக கேட்பதில்லை.

ஒருநாள் அந்த வீட்டின் உரிமைக்காரியான ஷாலட் அக்கா நம் இல்லம் வந்தாள். அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி தாறுமாறாகத் திட்டிக் கொண்டு இருந்தாள். எனக்கு எதுவும் புரிவவில்லை. காரணத்தையும் அவளோதான் சொன்னாள்.

தனது தங்கை என்று கூறிய அந்த யுவதி அவளுடைய மகளாம். தம்பி என்று சொன்ன அந்த வாலிபன் அவளுடைய காதலனாம். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. அவளுடைய வயது முப்பத்தியெட்டு அல்லது நாற்பது இருக்கும். அந்த வாலிபனுடைய வயது பத்தொன்பது அல்லது இருபத்தியொன்றுக்குள் இருக்கலாம். மகன் வயதில் ஒரு காதலன்.

பொய்யைச் சொல்லி வாடகைக்கு வந்திருப்பதாக சொல்லி கண்டபடி ஏசினாள். அன்று முதல் அந்தப் பெண்ணின் முகத்தைக்கூட நான் பார்ப்பதில்லை. அவள் தனது மொட்டை மாடியில் துணி காயவைப்பதைக் கண்டால் நான் நம் பெல்கனி பக்கமே செல்வதில்லை.

சில மாதங்களினேயே வாடகை அறையை விட்டு அந்தப் பெண்ணையும்

பிள்ளைகளையும் துரத்தி விட்டாள் ஷாலட் அக்கா. அதற்கான காரணத்தையும் நாம் அறியவில்லை. அறிய முயற்சிக்கவுமில்லை. ஒருநாள் நான் முற்றத்தில் பேரக்குழந்தையோடு நிற்பதைக் கண்டுவிட்டு என்னிடம் வந்தாள் ஷாலட் அக்கா. அவளுக்கு மிகவும் சகவீனமுற்று படுத்த படுக்கையில் கிடந்ததாகவும் இப்போது தான் கொஞ்சம் நடக்க முடிகிறது என்றும் சொன்னாள்.

அவள் வீட்டு வாசலில் அந்த யுவதி நிற்பதைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தேன். அவள் கையில் ஒரு குழந்தையும் இருந்தது. நான் அவளை ஆச்சரியத்தோடு பார்ப்பதைக் கண்ட ஷாலட் அக்கா,

“நான் அவளையும் அவள் அம்மாவையும் வீட்டை விட்டே துரத்தி விட்டேன். ஆனால் ஊரில் எல்லோரும் அவள் பாவம் என்கிறார்கள். அதனால்தான் இவளை மட்டும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தேன். இவள்தான் வீட்டில் எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறாள். என்னால் ஒரு வேலையும் செய்ய முடியவில்லை. இருந்தாலும் அவளுடைய அம்மாவையும்சரி, அவள் குடும்பத்தில் யாரையுமே இவளோடு தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று கண்டிஷன் போட்டு இருக்கிறேன்.” என்றாள் பெருமையோடு.

“அவள் கையில் குழந்தை ஒன்று இருக்கிறதே” என்றேன்.

அவளுடைய முகம் மாறிப் போனது. நான் மீண்டும் எதுவும் கேட்க விரும்பவில்லை. சிறிது நேரம் தாமதித்து விட்டு அவளே பதில் சொன்னாள்.

“அது அவளுடைய குழந்தைதான். என் மகனுக்குப் பிறந்திருக்கிறது” என்றாள் கவலையோடு.

நான் அதிர்ந்து விட்டேன். உலகில் யாரை நம்புவது என்றே தெரியவில்லை. ஆம்! அவளுக்கு வருமானம் வேண்டும் என்பதற்காக வாடகை அறைகளைக் கட்டிக் கொடுத்தாள். இறுதியில் வாடகை மட்டுமா கிடைத்தது?

அவளுக்கு ஒரு பேரக்குழந்தையும் சேர்த்துக் கிடைத்து விட்டது.

- நன்றி மித்திரன் வாரமலர் 19.04.2009 -

ஆயிஷாவின் அனைந்தக் கண்ணீர்

ஒரு வாரமாக ஆயிஷா தாத்தாவின் வீட்டுப் பக்கம் போகவே கிடைக்கவில்லை. இன்றாவது போய்விட்டு வரலாம் என்று தோன்றியது. ரமழான் வந்து விட்டது. ஒரு மாதம் முடியும் வரையில் வீட்டில் அடங்கி நிறைய நிறைய அமல்கள் புரிய வேண்டும். அவ்வேளைகளில் அக்கம் பக்கம் வீடுகளுக்குப் போக முடியாது. அமல் புரிவதற்கும் வீட்டு வேலைகள் செய்வதற்கும் காலமும் நேரமும் சரியாகி விடும்.

சிந்தனை செய்த வண்ணம் ஆயிஷாவின் வீட்டை அடைந்துவிட்ட ஸாலிஹாவுக்கே ஆச்சரியம். காரணம் அன்று ஆயிஷாவை முற்றத்தில் காணாதது தான். மாமர இலைகள் முற்றத்தில் சிதறிக்கிடந்தன.

“வழமையாக ஆயிஷா முற்றத்தைப் பெருக்கும் நேரம் இதுதான். இன்று என்ன...? இன்னும் முற்றத்தைப் பெருக்கவில்லை?”

அழைப்பு விடுத்தபடியே வீட்டுக்குள் நுழைந்தவளுக்கு இன்னும் ஆச்சரியம்.

ஆயிஷா படுக்கையில் வீழ்ந்து கிடந்ததுதான். எப்போதும் ஓடியாடி சுறு சுறுப்பாக பம்பரம்போல் வேலை செய்து கொண்டிருப்பாளே! தலைவலி, காய்ச்சல் என்றால்கூட படுக்கைக்கு தஞ்சம் வரமாட்டாளே!

இவளுக்கு என்ன? அருகில் வந்து கட்டிலில் அமர்ந்தாள்.

“ஆயிஷா தாத்தா... என்ன உங்களுக்கு...? ஏதும் சுகமில்லையா?”

பரிவுடன் வினவினாள். அப்போதுதான் கவனித்தாள்.

அவள் கண்களில் கண்ணீர். துடித்துப் போனாள் ஸாலிஹா. எதுக்குமே உடன் கலங்கிப் போகிறவள் இல்லை ஆயிஷா. மிகவும் தைரியமானவள். அந்த தைரியம் இருந்ததினால்தான் கணவனை இளம் வயதிலேயே இழந்து நின்றாலும் தனிமரமாக நின்று வாழ்வோடு போராடி ஒரு மார்க்கமேதையை உருவாக்கியிருக்கிறாள். இன்று அவள் கண்களிலேயே கண்ணீரா? அவள் தலையை அன்புடன் வருடினாள் ஸாலிஹா. கண்களை துடைத்தபடியே எழுந்து உட்கார்ந்தாள் ஆயிஷா.

“என்ன நடந்தது ஆயிஷா தாத்தா?”

அவள் பதில் கூறவில்லை. ஆனால் கண்களில் கண்ணீர் கட்டுக்கடங்காமல் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. உள்ளம் உருகிப் போனாள் ஸாலிஹா.

“சொல்லுங்க ஆயிஷா தாத்தா. என்ன நடந்தது? மருமகள் ஏதாவது சொன்னாவா?”

அவசரமாக இல்லை என்பதுபோல் தலையைசைத்தாள். பின்னே எதுக்கு இந்தக் கண்ணீர்?

எத்தனை முறைகள் தடுத்தாலும் முடியாது என்று அடம்பிடித்துக் கொண்டு வெளியேறி ஓடிய கண்ணீரை மீண்டும் துடைத்தாள். அழுது முடியும் வரை காத்திருந்தாள் ஸாலிஹா.

“என் மகனை விட்டால் வேற யார் இருக்கா ஸாலிஹா?”

வியப்புடன் திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள்.

“ஏன் உங்க மகனுக்கென்ன நடந்தது?”

“ஒன்னும் நடக்கவில்லை.”

“பின்னே?”

“என்னைக் கண்டாலே அவனுக்குப் பிடிக்கலை ஸாலிஹா. எதுக்கெடுத்தாலும் எரிஞ்சி விழறான். என்னால தாங்க முடியலை. சின்னச் சின்ன விசயத்துக்கெல்லாம் பெரிசா கூச்சல் போடுகிறான்”

“இதெல்லாம் எல்லா குடும்பங்களிலும் நடக்குற சர்வ சாதாரண விசயம்தானே. இதுக்குப் போய் சின்னப் புள்ள மாதிரி இப்பிடி அழணுமா ஆயிஷா தாத்தா?”

“மத்தவங்களுக்கு நடந்தா சாதாரண விசயம்தான். ஆனா எங்களுக்கு நடந்தாத்தான் அதுட நோவு தெரியுது. என் வாழ்கையில் இருக்கிற ஒரேயொரு சந்தோசமும் நிம்மதியும் என் புள்ள மட்டும்தான். அவன் சந்தோசத்தையே என் சந்தோசமாக நினைச்சு ஒரு அழகான நல்லவளைப் பாத்து கல்யாணமும் செஞ்சி வச்சேன். ஆனா இப்போ என்னை ஒரு எதிரியைப் பாக்குற மாதிரி பாக்குறான். நா இங்க இருக்கிறது அவனுக்குப் பிடிக்கல்லென்னு புரியுது ஸாலிஹா. ஆனா நா எங்க போற துன்னு புரியல்லையே.”

“சே, இது என்ன முடிவு ஆயிஷா தாத்தா. உங்க வீட்டை விட்டுட்டு நீங்க எதுக்குப் போவணும்?”

“இனியும் அவன் வாழ்கையில் இடையூறா வாழணுமான்னு தோனுது. எங்காவது கண் காணாத இடத்துக்குப் போகணும். ஆனா அதுக்கும் தைரிய மில்லையே ஸாலிஹா.”

“என்னால நம்பவே முடியலயே ஆயிஷா தாத்தா. உங்கமேலே உசரயே வச்சிருந்த உங்க மகனா இப்படி? கல்யாணத்துக்கப்பறம் மாறிப் போயிட்டாருன்னா உங்க மருமகள்தான் அதுக்குக் காரணமா இருக்கணும்னு தோனுது”

“சீச்சீ... அப்படி நினைக்கிறதே பாவம். அவ ரொம்பவே நல்ல புள்ள. நல்லா படிச்சவ. என் மகன் செய்யிற தப்புக்கு அவ என்ன பண்ண முடியும்?”

“முடியும்! எப்படி வேணுமானாலும் மாத்தமுடியும். குடும்ப பாசமே இல்லாத ஒரு மகனை ஒரு நல்ல பெண்ணால, அவ பிரார்த்தனையால குடும்ப பாசமுள்ள ஒரு நல்ல மணுஷனா மாத்த முடியும். அதே மாதிரி ஒரு மிருகமா மாத்தவும் முடியும். இன்றைய காலத்துல அதுதானே நடக்குது. சுய நலன்கள் எப்படியெப்படி யெல்லாமோ மாத்த வைக்குது”

“என் மருமகள் அப்படிப் பட்டவள் இல்லை ஸாலிஹா”

“என்னால நம்ப முடியாது ஆயிஷா தாத்தா. அவ நல்லவளா இருந்திருந்தா உங்க மேலே உசிரயே வச்சிருந்த உங்க மகன் இப்படி மாறியிருக்க முடியாது. உங்க மகன் மார்க்கம் படிச்சவரு. நாலு இடங்களில் பயான் செஞ்சவரு. வாழ்க்கையில் போதிக்கிறவங்களா வாழ்ந்து மட்டும் என்ன பயன்? அந்தப்போதனை களை நம் வாழ்க்கையில் கடைபிடிக்க வேணாமா? இப்படித்தான் சிலபேரு தம் வாழ்க்கையில் போதிக்கிறவங்களா மட்டுமே வாழறாங்க. அந்தப் போதனைகள் எதுவுமே தனக்கே உதவரதில்லை. தன்னையும் திருத்த முடியாம தன்னைச்சார்ந்த வர்களையும் திருத்த முடியாம, வெறும் போதனைகளை பொழியிறதுல மட்டும் என்ன பலன்?”

“என் புள்ள அப்படி வாழலியே ஸாலிஹா. இப்போதுதான் மாறிவிட்டான். அதுதான் ஏன்னு புரியலை”

“புரியணும் ஆயிஷா தாத்தா. நீங்க மட்டுமில்ல. ஒவ்வொரு தாய், தந்தையரும் புரிஞ்சிகணும். தம் புள்ளைய மார்க்கமேதையா வளத்தா மட்டும் போதாது. அதுக்கேற்ற மார்க்கமுள்ள துணையைத்தேடி கட்டிவைக்கவும் தெரிஞ்சிக்கணும். பாலுக்கு சக்கரை கலந்தாதான் இனிக்கும். வேப்பம் எண்ணெய் கலந்தா. எப்படி இனிக்க முடியும்? அழகு இருந்தால் போதும்னு மார்க்கம் இல்லாதவளை மருமகளா ஏத்துகிட்டிங்க. அதோட பலன்தான் இது”

“என்னால நம்ப முடியல சாலிஹா. என் மருமகள் நல்லா படிச்சவ”

“இருக்கலாம் ஆயிஷா தாத்தா. உலகக் கல்வி மட்டும் போதாது. அது உலக இலாபங்களை மட்டும்தான் சிந்திக்க வைக்கும். அதோட மார்க்கக் கல்வியும் அவசியம். அதுதான் உலக இன்பங்களையும் மீறி தன்னலங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் பொதுவான நிலைப்பாட்டில் மறுமைக்காகவும் சிந்தித்து, செயற்பட வைக்கும். உங்க மருமகள் நல்லவளா இருந்தா, உங்க மகன் உங்களை வெறுத்து ஒதுக்குவாரா இருந்தாலும், பாசமுள்ளவரா மாத்தியிருப்பா. ஆனா பாசமுள்ள உங்க மகன், உங்களை வெறுத்து ஒதுக்குவதால உங்க மருமகள் இந்த உலக இலாபங்களை மட்டும் யோசிக்கிறவன்னு புரியுது. இதுக்கு காரணம் நீங்க மார்க்கமில்லாத மருமகளைத் தெரிவு செஞ்சது தானே...?”

“மருமகளை விடு ஸாலிஹா. என் மகனிடம் மார்க்கம் இருக்கே. அவனோட சுயபுத்திக்கு என்ன வந்தது.”

“சுயபுத்திகளை பத்தி பேசுறவங்களை காணுறோம். செயற்படுறவங்களை காண முடியிறதா ஆயிஷா தாத்தா? நா சொன்னதெல்லாம் உலக நடப்புகளைப் பத்திதான். புள்ளைங்களை உலக படிப்பை மட்டும் படிக்க வச்சி என்ன பலன்? மார்க்கத்தையும் சேர்த்து படிக்க வைக்கணும். அப்போதுதான் இம்மையிலும் மறமையிலும் நல்லவங்களை வாழ முயற்சி செய்வாங்க”

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது கண்ணீரோடு அறைக்குள் நுழைந்தாள் மருமகள் நுஸ்ரா.

“மாமி என்ன மன்னிச்சிடுங்க மாமி” ஆயிஷாவுக்கோ ஆச்சரியம்.

“உங்க மகன் உங்களை வெறுக்குறதுக்கு காரணமே நான்தான். உங்க மகன் உங்கமேல உசிரயே வச்சிருந்தாரு. எல்லா விசயங்களிலயும் என்னைவிட உங்களுக்குத்தான் முதலிடம் தந்தாரு. இதை என்னால தாங்க முடியலை. அவரை நம்பி நா இங்க வந்துட்டேன். அவரை விட்டா எனக்கு யார் இருக்கா? அதனால் தான் நீங்க எனக்கு கொடும செய்யிறதா அடிக்கடி பொய் சொன்னேன்.”

ஆயிஷாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள் ஸாலிஹா. ஆயிஷாவால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. தொடர்ந்தாள் நுஸ்ரா.

“ஸாலிஹா ஆண்டி சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான் மாமி. எங்க வீட்டில் எனக்கு மார்க்கக்கல்வியை ஊட்டல்லை. அவங்களுக்கே மார்க்கமுன்னா என்னானு தெரியாது. இனிமே எல்லாத்தையும் தெரிஞ்சுக் கொள்வேன். இரு உலகத்துக்கும் நல்லவளா வாழ முயற்சி செய்வேன் மாமி... ஸாலிஹா ஆண்டி நீங்களும் எனக்காக துவா செய்ங்க”

என்ற மருமகளைப் பார்த்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள் ஆயிஷா.

- நன்றி: மித்திரன் வாரமலர் 20.09.2009 -

சந்தேகம்

ருஷைதுக்கு கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. அவன் மனைவி நப்லா இன்று வரப்போகிறாள். தலைப் பிரசவம் என்பதால் தாய்விடு போனவள், இரண்டு மாதங்கள் என்பது இரண்டு ஆண்டுகள் போன்று தவிப்பை ஏற்படுத்தி யிருந்தது. அவன் ஆபிசில் லீவு போட்டுவிட்டு வீட்டை சுத்தம் செய்தான். அவனோடு சேர்ந்து ரஹீமும் ரமீசாவும் சேர்ந்துகொண்டு ஒத்தாசை புரிந்தார்கள். ஒரு பெண் இல்லாதவீடு எந்த நிலையிலிருக்கும் என்பதை அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்தமையால் நப்லா வரும் தினத்தை மிக ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தான். அவன் வீட்டின் மறுபாதியில் இளம் தம்பதியான ரஹீமும் ரமீசாவும் குடிவந்து ஒரு மாதமாகியிருந்தது.

ரஹீம் ருஷைதுக்கு சற்று ஆறுதலாயிருந்தான். தன் குடும்பத்தாரோடும், குழந்தையோடும் வந்து சேர்ந்தாள் நப்லா. வீடே அமர்க்களமாக இருந்தது. மாலை யானதும் நப்லாவையும் குழந்தையையும் விட்டுவிட்டு குடும்பத்தார்கள் சென்று விட்டார்கள். வீடே அமைதி அடைந்தது. மனைவியின் அருகில் வந்தான் ருஷைத். மகனுக்கு பாலூட்டிக் கொண்டிருந்தாள் நப்லா. அவனைப் போன்றே மிகவும் அழகாக கொழுகொழுவென்றிருந்தான் மகன் நுஸ்ரத். ஒரு குழந்தைக்காக எவ்வளவு ஏங்கியிருந்தான். ஐந்து வருடங்கள்தான். ஆயினும் ஐந்து யுகங்கள்போல் கழித்திருக்கிறான். இயற்கையிலேயே குழந்தைகள் மேல் அதிகப்பற்றுள்ள அவனுக்கு தன் மனைவி கருத்தரிக்க தாமதமானமை சொல்லவியலா ஏமாற்றத்தையும் விரக்தி யையும் ஏற்படுத்தியது. ஓர் மழலையின் அழகுரல் இனிய சங்கீதத்தைப் போன்று தன் இல்லமெங்கும் எதிரொலிக்க வேண்டுமென ஈடில்லா கற்பனைகளுடன் சஞ்சரித் திருந்த நாட்கள்தான் எத்தனை எத்தனை!!

சிறிது நேரத்தில் காலிங்பெல் ஒலித்தது. ருஷைத் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தான். ரஹீமும் ரமீலாவும் குழந்தையைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள்.

குழந்தையை உறங்கவைத்து விட்டு தேநீர் தயாரிக்கச்சென்ற நப்லாவுக்கு ரமீஸாவும் ஒத்தாசையானாள். தங்கள் வீட்டில் வாடகைக்கு இருந்தாலும் ரமீஸாவை அப்போதுதான் முதன்முதலில் கண்டாள் நப்லா. தேநீர் கொண்டுவந்து கொடுக்கும் போது அதிரந்தாள் நப்லா. ரஹீமும் அவளைக்கண்டு திகைத்து விட்டான். ஒரு கணமும் தாமதிக்கவில்லை. தேநீரை ஸ்டூலில் வைத்து விட்டு சரேலென உள்ளே சென்று விட்டாள் அவள்.

சிரித்த முகத்தோடு கலகலப்பாக இருந்தவள் திடீரென முகம் வாடிப்போய், இருண்டிருப்பதை அவதானித்த ருஷைதுக்கு சற்று சங்கடமாகத்தான் இருந்தது. இராத்திரி வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு அறைக்குள் வந்தவளின் முகத்தைப் பார்த்துக் கேட்டான்,

“ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கே. ஏதும் சுகமில்லையா?”

“எனக்கு கொஞ்சம்கூட பிடிக்கல்ல”

“எது பிடிக்கல்ல?”

“அந்த ஆளை எங்க வீட்டுல வாடகைக்கு வச்சிருக்கிறது”

அவன் கலகலவெனச் சிரித்தான்.

அவள் சற்று எரிச்சலோடு நிமிர்ந்தாள்.

“அவன் முகம்தான் கொஞ்சம் முரடு. ஆனா ரொம்ப நல்லவம்மா. நீ இல்லாம நா தனியா இருக்கேன்னு என்னை விட்டுட்டு இரவு சாப்பாடு சாப்பிடவே மாட்டான். எவ்வளவுதான் முடியாதுன்னாலும் எப்படி சரி என்னை இழுத்துக்கிட்டுப் போய் சாப்பிட வைப்பான். வெரி நைஸ் மேன்”

அவன் சொல்லும் எதையுமே அவள் காதில் வாங்கிக் கொண்டதாகவே தெரியவில்லை. தன்பாட்டில் படுத்துக் கொண்டாள்.

நடுராத்திரி பன்னிரண்டு மணி. ஏதோ அரவம்கேட்டு கண் விழித்தான் ருஷைத். பக்கத்தில் படுத்திருந்த மனைவியைக் காணவில்லை. குழந்தை நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. இரவு விளக்கில் இளநீல நிற மெல்லிய ஒளியில்

அழகான அந்த பிஞ்சு முகத்தை மிகுந்த ஆசையோடு சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மிக மென்மையாக முத்தமிட்டான். ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்த மழலை இலேசாக உசம்பியது. குட்டி தலையணைகளை அணைப்புக்கு வைத்து இன்னும் கொஞ்சம் போர்த்திவிட்டான். தாகமாக இருந்தது. தண்ணீர் பருகு வதற்காக சாலைக்கு வந்தவன் பின்புற கதவு திறந்திருந்ததைக்கண்டான். எல்லா வசதிகளும் உள்ளே இருந்ததால் வெளியே செல்ல அவசியமில்லையே. சிந்தனையோடு வந்தவன் பாத்ரூமைப் பார்த்தான். நப்லாவைக் காணவில்லை. வெளியே எட்டிப்பார்த்தான். எங்கும் காரிருள் சூழ்ந்திருந்தது. நன்றாய் பார்த்தான். இரண்டு உருவங்கள் தெரிந்தன. கண்களுக்கு இருள் பரிச்சயமான போது அவர்களின் அடையாளம் விளங்கியது.

ஒரு கணம் அதிர்ந்து போனான்.

ஆமாம்! அது நப்லாவும் ரஹீமும்தான். அவன் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. உடனே சந்தேகம் உருவானது. மிகச் சிரமப்பட்டு தன்னை ஆசவாசப் படுத்தினான். சுவரோரமாக சாய்ந்து கொண்டு அவர்கள் பேசுவதை செவிமடுத்தான்.

“நீங்க யாருன்னு தெரிய முந்தி உடனே இங்கிருந்து போய்டுங்க ப்லீஸ்” நப்லாதான் ரஹீமிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிறாள்.

அவனுக்குப் புரிந்தது. எல்லாமே புரிந்தது. ஓ... இவன் அவளின் மாஜிக் காதலனோ? உண்மை விளங்கி விடுமோ என அஞ்சித்தான் ஒன்றும் தெரியாத பச்சைக் குழந்தையைப் போன்று பத்தினி வேஷம் போட்டாளா? இரவு என்னிடம் ரஹீமை வெறுப்பது போன்று வேஷம் போட்டுவிட்டு நடுராத்திரியில் அவனோடு கொஞ்சிக் கொண்டு நிற்கிறாளா? விடக்கூடாது. இரட்டை வேஷம் போடும் பச்சோந்திகளை உயிரோடு விட்டுவைப்பதே பாவம். அவனது ஆத்திரம் கண்மண் தெரியாமல் சிந்திக்க வைத்தது. மெனியெங்கும் நடுங்கிற்று. பற்களை நரநரவெனக் கடித்துக் கொண்டான்.

இது போன்ற ஒரு துரோகி எனக்கு எதுக்கு? முடிவு செய்தான். அதற்கு மேல் தாமதிக்கவில்லை. மெதுவாக சமையற்கட்டுப்பக்கம் சென்றான். கைக்கு இரும்பு உலக்கை அகப்பட்டது. எடுத்துக் கொண்டு அரவமில்லாமல் திருட்டுப் பூனையைப்போன்று மெதுவாக வெளியேறினான். மிகவும் மெது மெதுவாக அவர்களை அணுகினான். இப்போது அவர்களின் குரல் அவனுக்கு மிகவும் தெளிவாகக் கேட்டது.

“தங்கச்சி! இப்படியெல்லாம் என்னைத் திட்டாதம்மா! திட்டினாலும் பரவா யில்லை. ஆனால் என்னை இங்கிருந்து போகச்சொல்லாத. என் வாழ்க்கையில் உன்னைய காணுவென்னு நா நெனைக்கவேயில்லை. என் பாவங்களுக்கெல்லாம் அல்லாஹ் எனக்கு நல்லா தண்டனை தந்திட்டான்”

எதிர்பாராத இந்த வார்த்தைகளில் ருஷைத் கட்டுப்பட்டு நின்று விட்டான். அவனது வெறி குறைய ஆரம்பித்தது. ஆவேசம் கலையத் துவங்கியது.

“வேணாம். நீ என்னை தங்கச்சின்னு கூப்புடாத. நீ எனக்கு நானா இல்லை. அப்படி என்கூடப் பிறந்த ஒருவன் மௌத்தாகிட்டான். திரும்பவும் பாசம் காட்டுற மாதிரி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு என் வாழ்க்கையைக் கெடுக்காதே. வாப்பாட பேரைச்சொல்லி பல லட்சங்களை பல பேர்கிட்ட வாங்கிக்கிட்டு, என் கலியாணத் துக்கு சேத்திருந்த எல்லா நகைகளையும், பணத்தையும் சேர்த்தே திருடிட்டு போனியே. என் கலியாணம் நின்னு போச்சு. வாப்பாவுக்கு ஹாட் அட்டாக் வந்தது. வீடே மையத்து வீடாச்சி. உன் கடன்களை அடைக்க வாப்பா எங்க வீட்டையே வித்துட்டாரு. உன்னால நாங்க பட்ட கஷ்டம் கொஞ்சம் நஞ்சமா? நீ எனக்கு நானாவப் பொறந்ததே ஏன்ட துரதிஷ்டம்தான்”

“நியூசிலாந்து போர ஆசையில் கண்முடித்தனமா நடந்துக்கிட்டேம்மா. அல்லாஹ்வுக்காக என்னை மன்னிச்சிடும்மா ப்லீஸ்”

“பேசாதே! அதுக்கு மேல்ல ஒரு வார்த்தை பேசாதே. நீ நல்ல மனுசனை இல்ல. உன்னைப் போல ஒரு கேவலமானவனை என் நானானு அவருக்கிட்ட என்னால சொல்ல முடியாது. அந்தத் தகுதியும் உன்கிட்ட இல்ல. அவரு ரொம்ப நல்லவரு. உம்மாவும் வாப்பாவும் இன்னிக்கு கவலையில்லாம வாழ்றதுக்கு காரணமே இவருதான். அவருக்கு மனைவியா இல்ல, காலுக்குப் போடுற செருப் பாக்கூட நான் வாழ தயாரா இருக்கேன். அதை என் அதிஷ்டமாகூட நெனப்பேன். ஆனா உன்னை என் நானானு அவர்கிட்ட சொல்லவே மாட்டேன். இனியும் என்கூட பேசாதே. நீ உடனே போயிடு”

ருஷைதின் உடம்பு பலமிழந்து போனது. மெதுவாக உலக்கையை சமையற் கட்டில் வைத்தான். அரவம் காட்டாது அமைதியாக வந்து படுத்துக் கொண்டான்.

அவன் இருதயம் மட்டும் மிக வேகமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்படியொரு விபரீதமான எண்ணம் ஏன் வந்தது. ஆத்திரம், அவசரம், ஆவேசம் இவற்றுக்கு நொடிக்குள் அடிமையாகி ஒரு உத்தமியை கொலை செய்ய துணிந்து விட்டேனே! ஐந்து வருடங்கள் தாம்பத்திய வாழ்க்கை நடத்தியும் தன் மனைவி எப்படிப்பட்டவள் என்பதையும், அவளின் தூய்மையான உள்ளத்தையும் புரிந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டேனே. வேதனையால் உயிரே போய்விடும்போல் இருந்தது. நல்லா வந்து படுப்பது தெரிந்தது. சலேரென எழுந்து அவளிடம் சொல்லி கதறி அழ வேண்டும் போல் இருந்தது.

இருந்தாலும் அவன் அப்படிச் செய்யவில்லை. காரணம் தன் தகுதி குறைந்து விடும் என்பதற்காக அல்ல. இது போன்ற கீழ்த்தரமான எண்ணம் அவளிடம் தோன்றியதை அவள் அறிந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக. அவன் இதயம் ஊமையாக அழுதது. இனிமேலாவது அவளை உயிரைப் போன்று நேசிக்க வேண்டுமென மானசீகமாக எண்ணினான்.

- நன்றி: மித்திரன் வாரமலர் 22.12.2002 -

சிறகிழந்த பறவைகள்....!

“ஷொபிங் போவலாம் வாங்க”

“ஏலாது”

“கோல்.பேஸ் போமிட்டு வரலாம் வாங்க”

“ஏலாது எனக்கு டயடா இருக்கு”

“ரைனா ஆண்டி வூட்டுக்காவது போமிட்டு வரலாம். எனக்கு வூட்டுக்குள் ளேயே அடைஞ்சிக் கிடந்து போரடிக்குது”

“வாரம் ஒரு நாள் மட்டும் தான் லீவு. அந்த ஒரு நாளைக்காவது வீட்டுல நிம்மதியா ஓய்வு எடுத்துக்கலாமனு பாத் தா தொல்லைப் படுத்துறியே நஸீலா”

“வாரம் ஒரு நாளைக்காவது ஜாலியா எங்காவது கூட்டிட்டுப்போவ ஏலாதா ஒங்களுக்கு? இப்படி எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் அடைஞ்சி கிடக்கிறது?”

கட்டிலில் சாய்ந்து கிடந்த யாஸிரை தொல்லைப் படுத்திக் கொண்டிருந் தாள் அவன் மனைவி.

“கட்டிக்கிட்ட மனைவியை ஜாலியா ஒரு பயணம் கூட்டிட்டுப்போக முடியாத உங்களுக்கெல்லாம் எதுக்கு ஒரு கல்யாணம்?”

“கணவன் நிலையை புரிஞ்சிக்க தெரியாத உன்போல பெண்களுக்கெல்லாம் எதுக்கு ஒரு கல்யாணம்? எதுக்கு ஒரு புருஷன்? உன் கூட ஊர் சுத்துறதை விட்டா எனக்கு வேற வேலையே இல்லையா?”

“பயணம் போவக் கூப்புடுறது ஒரு குத்தமா?”

“நேத்து எங்க போனே?”

“செக்கப் பண்ண கிளினிக் போனேன்.”

“முந்தநாள் எங்க போனே?”

“பேபி டிரஸ்ஸை தைக்க குடுக்கப் போனேன்”

“அதுக்கு முந்தியெல்லாம்?”

“பிறக்கப் போற குழந்தைக்கு தேவையானதுகளை வாங்கப் போனேன்”

“தினமும் தானே பயணம் போறே? பின்னே எதுக்கு என்னையும் இப்படி தொல்லைப் படுத்துறே?”

“உங்களுக்கு நேரம் இல்லாததால பக்கத்து வீட்டு பாத்திமா ஆண்டியோட போய் தேவையானதுங்களை வாங்கிட்டு வர்றேன். அதெல்லாம் உங்களோட ஜாலியா போற பயணம் மாதிரி வருமா?”

“என் பேர்ஸை காலி பண்ணுறதுதான் உனக்கு ஜாலியா?”

“இப்படி கஞ்சத்தனம் படுத்துறதுக்குத்தான் உழைக்கிறீங்களா? அதெல்லாம் எனக்கு தெரியாது. வாங்க ஷொபிங் போயிட்டு வரலாம்”

“என்னால ஏலாது. நீ வாங்கினதெல்லாம் போதும்”

அவள் அழுதாள். அவன் கட்டிலில் திரும்பி படுத்துக் கொண்டான். அவள் அழுகை அதிகரித்தது. அதற்கு மேல் அவனிடம் பொறுமை இருக்கவில்லை. அவளை அதட்டி அடக்கிவிட்டு, கட்டிலை விட்டு எழுந்து சட்டையை மாட்டிய படியே வெளியேறி சென்று விட்டான்.

பகல் திரும்பி வரும்போது அவள் சமையல் செய்து வைத்திருக்க வில்லை. கோபத்தோடு அவளை முறைத்தான். தொலைபேசி சிணுங்கியது. அவள் எடுக்கவில்லை. அவனே போய் எடுத்தான். மாமியார் பேசினாள்.

“என்ன மருமகன்? நஸீலாவ ஷொபிங் கூட்டிட்டுப் போவ ஏலாண்டு சொல்லிட்டீங்கலாம்”

அவனுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. நஸீலாவைப் பார்த்தான். அவள் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அது... அது... வந்து... மாமி...”

“ஒரு கர்ப்பமான பெண்ணை இப்படி அழவைக்கிறீர்களே. உங்களுக்கு மனசாட்சியே இல்லையா?” அவனுக்கு நா வரண்டு போனது.

“பணம் இல்லன்னா கேளுங்க. தாராளமா அனுப்புறேன். அதுக்காக என் பெண்ணை அழவைக்காதீங்க. அவ கேக்குறதெல்லாம் வாங்கிக்கொடுங்க” வெளி நாட்டில் உழைத்துக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்ற திமிரோ? ரிஸீவரை வைத்து விட்டு மனைவியிடம் வந்தான்.

“என்ன நடந்துச்சின்னு வத்தி வச்சே?”

“கேக்க ஆளில்லை என்ற தைரியம் தானே உங்களுக்கு? இப்பவாவது கூட்டிட்டுப் போங்க”

“இல்லைன்னா?”

“திரும்பவும் சொல்லிக் கொடுப்பேன்”

“சொல்லு. அதுக்கெல்லாம் நான் பயந்தவனில்லை”

நஸீலா மத்திய கிழக்கில் பணி புரியும் அன்னையின் இலக்கங்களை அழுத்தினாள். அவன் தொலைபேசியை பறித்தெடுத்து நிலத்தில் அடித்தான். அது இரண்டாக உடைந்தது.

“என் உம்மா வாங்கித் தந்த டெலிபோனை உடைக்க நீங்க யாரு?” கூச்சலிட்டாள்.

அவள் கன்னத்தில் ‘பளீர்’ என வீழ்ந்தது அந்த அறை. மின்னல் வெட்டி மறைந்ததைப் போன்றிருந்தது. கட்டிலில் வீழ்ந்து கதறி அழுதாள்.

அவள் அழும் குரல் கேட்டு அக்கம் பக்கத்தார்கள் ஓடி வந்தார்கள். அவள் கணவனின் தவறுகளைச் சொல்லி அழுதாள். அவர்களுக்கு யார்பக்கம் பேசுவ தென்று புரியவில்லை. ஆண்கள் அவளை குறை சொன்னார்கள். பெண்கள் அவளை குறை சொன்னார்கள். எல்லோரும் போய் விட்டார்கள். எல்லாம் ஓய்ந்து போனது. அவளது விசும்பல் மட்டும் ஓயவில்லை.

மறு நாள் அவன் வேலை முடிந்து வீட்டுக்குள் நுழையும் போதே கையடக்கத் தொலைபேசி சினுங்கியது. காதில் பொருத்தினான். மாமியார்தான் பேசினாள்.

“ஒரு கர்ப்பவதின்து கூடப் பாக்காம என் புள்ளய அடிச்சு கொடுமைப் படுத்துறீங்க. பசியோடயும், பட்டினியோடயும் போட்டு சாகடிக்கிறீங்க. என் மகளை ஒன்னும் சும்மா கட்டித்தரவில்லை. ரெண்டரை லட்சம் சீர் செய்து, ரெண்டரை லட்சம் சீதனமும் தந்திருக்கிறோம். எல்லாத்தையும் தின்னு முடிச்சிட்டு என் புள்ளய படாத பாடுபடுத்திக்கிட்டு இருக்கீங்க. நா கூடிய சீக்கிரம் சிலோன் வரத்தான் போறேன். உங்களை சும்மா விடப் போறதில்லை”

அவன் கோபம் தலைக்கேறியது. மொபைலை அவள் மீது எறிந்தான்.

“என்னடி? வெளி நாட்டுல இருந்தே ரௌடித்தனம் பன்றா உங்க உம்மா. சிலோனுக்கு வரச்சொல்லு. நான் யாருன்னு காட்டுறேன்”

மீண்டும் சண்டை ஆரம்ப மானது. அவள் அழுகை வீட்டுச் சுவர்களின் எல்லையைக் கடந்து சென்றது. அடுத்த வீட்டார்கள் ஓடிவர திரும்பவும் ஒரு விசாரணை துவங்கியது.

“இவரோடு வாழ இனியும் என்னால முடியாது” என்றான் நஸீலா.

“இவளோடு வாழ இனியும் நா தயாரில்லை” என்றான் யாஸிர்.

“எங்கிட்ட எடுத்த சீர், சீதனத்தையெல்லாம் தரச்சொல்லுங்க. நா வீட்டுக்கே போய்டுறேன். எனக்கு எத்தனையோ வரன்கள் வந்தது. அதையெல்லாம் விட்டுட்டு மாமி மகன்தானே, உன்னை கண் கலங்காம பாத்துக்குவாரன்னு சொல்லி அவரை என் தலையில் கட்டி வச்சிட்டு உம்மா பாட்டுக்கு வெளிநாடு போயிட்டா. நான்தான் பட்டு மாயிறேன். இனியும் என்னால பொறுக்க முடியாது” என அழுதான் நஸீலா.

“வெளி நாட்டுல இருந்து லீவுல சிலோன் வந்த என்னை சொந்தம் விட்டுப் போகக் கூடாதுன்னு சொல்லி இவளை என் தலையில் கட்டி வச்சிட்டாங்க எங்க உம்மா. என் நிம்மதியே அழிஞ்சு போச்சி. அவ வயித்துல வளரர் என் குழந்தைக் காகத்தான் இவ நச்சரிப்புகளை எல்லாம் தாங்கிக் கிட்டு இருக்கிறேன். இல்லைன்னா எப்பவோ நா இவளை கைவிட்டுப் போயிருப்பேன்” என கவலையுடன் கூறினான் யாஸிர்.

அக்கம் பக்கத்தவர்கள் முடிந்தவரை சமாதானம் பேசினார்கள். ஒன்றும் சரியாகவில்லை. நாளுக்கு நாள் ஒருவருக்குள் ஒருவருக்கு வெறுப்புகள் அதிகமாகின. சின்னச் சின்ன விடயங்களுக்கெல்லாம் சீறிப் பாய்ந்தனர். சண்டை யிட்டுக் கொண்டனர்.

குடும்பம் குடும்பமாகவும் இல்லை. வீடு வீடாகவும் இல்லை. இருவருடைய பெற்றோர்களின் தலையீடுகள் அவர்களின் வாழ்வை பிளவுபடுத்திற்று. பிரச்சினைகள் விஸ்வரூபமெடுத்தன. பிரசவ காலம் நெருங்கியது. அவளை சிற்றன்னையரும், (தாயின் தங்கைகள்) உம்மாவும் பேறுகாலத்துக்காக அழைத்துச் சென்றார்கள்.

“அவளும் வேணாம், அவள் குழந்தையும் வேணாம். விட்டுப்போடு மகன், உனக்கு வேறு ஒரு நல்ல பெண்ணைப் பார்த்து கட்டித் தர்றேன்” என்றாள் அவனுடைய அன்னை.

“புள்ளய பெத்து அவன் மூஞ்சிலேயே வீசு. அவனும் வேணாம் அவன் ரத்தமும் வேணாம். நல்ல பையனா பார்த்து நா கட்டித் தர்றேன்” என்றாள் நஸீலாவின் அன்னை.

இருவருடைய உள்ளங்களிலும் பெரியவர்கள் அன்பை வளர்ப்பதை விட்டு விட்டு வெறுப்புக்கே உரமிட்டனர். அந்த வெறுப்பு முளையிட்டு வளர்ந்து விருட்சமாகி விட்டது.

இடையில் உள்ளவர்களின் புத்திமதிகள் இருவருக்குமே பலனளிக்க வில்லை.

அன்பு...

அது இல்லையெனில் அனைத்தும் வம்பாகிடுதல் உண்மையன்றோ...!

குழந்தை பிறந்து விட்டது. அது ஆண் குழந்தை. கணவனுடைய சாயல் என்பதால் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இரண்டு நாட்கள் பாலுாட்ட விரும்பாமல் இருந்து விட்டாள். அக்குழந்தையின் நரம்புகள் காய்ந்து போனதால் விசாரித்து உண்மையை அறிந்து கொண்ட டாக்டர்களும், தாதிகளும் அவளைக் கண்டவாறு திட்டி அக்குழந்தைக்கு பால் கொடுக்கச் செய்தனர்.

இதன் காரணத்தால் பலவீனமடைந்த குழந்தையுடன் அவள் சில வாரங்கள் மருத்துவமனையில் தங்க வேண்டியதாயிற்று.

அவளுடைய இரத்தம் என்பதால் யாஸிருக்கும் அக்குழந்தையின் மீது அவ்வளவாக பிடிப்பு ஏற்படவில்லை. அவளிடம் வாங்கிய சீதனப் பணத்திற்கு வாகனம் திருத்தும் இடம் ஒன்றை (கராஜ்) வாங்கி நடத்திக் கொண்டிருந்தான். அருகிலேயே வாடகைக்கு வீடு வாங்கி மனைவியுடன் குடியிருந்தான். அவை அனைத்தையும் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டு பணத்தைப் பெற்றான். அவள் சீர்

கொண்டு வந்த அனைத்து வீட்டுப் பொருட்களையும் வாடகைக்கு அமர்த்திய லொரியில் ஏற்றினான். அந்த இரண்டரை லட்சத்தையும் அவன் நண்பனிடம் கொடுத்து, அதையும் அந்தச் சாமான்களையும் அவனுடைய மனைவியிடம் ஒப்படைக்குமாறு கூறி அனுப்பிவைத்தான். அவர்கள் வாழ்ந்தவீடு அது. வெறுமையடைந்து விட்டது. அவனுடைய உள்ளத்தைப் போல்!

வீட்டுக் கதவை இழுத்து மூடினான். சாவியை வீட்டு உரிமையாளரிடம் கையளிக்கையில் அவர் முகத்தைப் பார்த்தான். அவர் விழியோரத்தில் கண்ணீர், அவனது இதயமும் கலங்கியது. கதறி அழ வேண்டும் போன்ற உணர்வு... கட்டுப்படுத்த தினான். நீண்டதோர் பெருமூச்சு வெளியானது. மத்திய கிழக்கை நோக்கி குடும்பத்தார்கள் ஒருவருக்குமே சொல்லாமல் பயணிக்கப் போகின்ற அவன், தாயகம் திரும்பி வருவானா இல்லையா என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை. அங்கு குழுமி நின்றவர்களிடம் கண்ணீரோடு விடை பெற்றான்.

- நன்றி: மித்திரன் வாரமலர் 05.07.2009 -

அனந்தத் தீபாவளி

நீண்ட நேரமாக காக்க வைத்து விட்டு, நிதானமாக நடந்து வந்து கொண்டிருக்கும் மலர் மீது கோபப்பட முடியவில்லை சேகருக்கு.

“அட... பொய்யான கோபத்தையாவது காட்டுவோம்” என்றால் அதுவும் நேரம் பார்த்து வர மறுத்து விட்டது.

பீறிட்டு வருகின்ற சந்தோஷத்தையாவது மறைத்து வைப்போம் என்றால் அதுவும் முடியவில்லை.

பொங்கித்தட்டி விட்டது புன்னகையாக... இத்தனைக்கும் யார் அவள்...?

காதலியா? மனைவியா? தங்கையா? தோழியா? இதில் எந்த உறவுக்குள்ளும் ஒதுங்கி நிற்காத அவள் மொத்த உறவுகளாக நின்று உயிர்தருபவள். ஆயினும் அவன் ஒரேயொரு உறவாக உயிர்ப்பிக்க முயன்று இன்று வரையில் தோற்றுக் கொண்டிருந்தான்.

ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை அவனை இன்னும் வாழ வைத்திருந்தது.

அமைதியாக நடந்து வந்த மலர் கடற்கரையில் அமர்ந்திருந்த சேகரின் அருகில் அமர்ந்தாள். அவளைப் பொறுத்த வரையில் சேகர் அவளது நண்பன். அதைவிட அவளது ஊர்க்காரன். தூரத்து உறவுக்காரனும் கூட. துள்ளியெழுந்து அடங்கிப் போகின்றன கடல் அலைகள். அவளது துள்ளிக் குதித்து விளையாடிய பள்ளிப் பருவத்தை ஞாபகப்படுத்தியது. கண்களின் ஓரத்தில் கண்ணீர் துளிர்ந்தது.

அவளது தாய், நோயாளித் தந்தை, இரண்டு தங்கைகள், கடைசித் தம்பி ஆகியோர் அவள் மனக் கண் முன் தோன்றி மறைந்தனர்.

வேதனையுடன் சேகரை நோக்கினாள். அவன் அவளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எதுக்கு லேட்டா வந்தேன்னு கேட்க மாட்டியா சேகர்?”

“மாட்டேன்”

“அவ்வளவு நம்பிக்கையா உனக்கு?”

“ஆமா நம்பிக்கைதான்!! அதே நம்பிக்கையோடுதானே நாலு வருடமா காத்திருக்கிறேன்!!”

அவளது கேள்வியை விட, அவனது பதிலில் வேறு விதமாக அர்த்தத்தை உணர்த்த முயன்றான். அது புரியாதவள் இல்லை அவள். எனவே புரியாதவள் போன்று நடிக்க முயற்சிக்கவில்லை. மீண்டும் அவள் கண்களில் நீர் துளிர்ந்தது. இது அவன் அடிக்கடி காணும் காட்சி. நிதானமாக பார்த்தான்.

“என்னை உன்னால புரிஞ்சிக்க முடியல்லையா சேகர்”

“ஏன் முடியாது மலர்? உன்னால தான் உன்னை புரிஞ்சிக்க முடியலை. உன்னோட இந்த வியாக்கியானங்கள் அர்த்தமில்லைன்னு நீதான் முதல்ல புரிஞ்சக் கணும்”

“எதை எதிர் பார்க்குறே?”

“உன்னை கல்யாணம் பண்ணிக்க நீ சம்மதிக்கணும்”

“முதல்ல காதலனு சொன்னே. நா ஒத்துக்கலை. இப்போ கல்யாணம் வரைக்கும் வந்துட்டியா?”

“அதுல என்ன தப்பு?”

“புரிஞ்சிக்கோ சேகர். இந்த காதல், கல்யாணம், எதிர்காலம் இது எதிலேயுமே எனக்கு நம்பிக்க இல்ல. உன்னை என்னோட நல்ல நண்பனா மதிக்கிறேன். அதையாவது காப்பாத்திக்கோ”

முகம் வாடிப் போனான் சேகர்.

“என்னை முழுசா புரிஞ்சிக்கிட்டவன் நீ மட்டும்தானே சேகர். என் ஆசை, லட்சியம் என்னன்னு உனக்கு தெரியாதா? என் அம்மா, அப்பா, குடும்பம் எல்லாரும் எங்க இருக்காங்க. என்ன ஆணாங்கன்னே தெரியாம நா ஒவ்வொரு நாளும் செத்துச் செத்துப் பிழைச்சிக்கிட்டிருக்கேன். கடும் வறும காரணமா பதினாலு வயசிலேயே என்னை கொழும்பில வீட்டு வேலைக்கு அனுப்பிட்டாங்க. இதோபார் சேகர். இதெல்லாம் என்ன அடையாளங்கள் தெரியுமா?” அவள் தன் இரு கைகளையும் காண்பித்தாள். அவை சுடுபட்ட காயங்களின் தழும்புகள்.

“இதுதான் என்ன மாதிரி ஏழைங்களுக்கு சன்மானமா கிடைக்கிற அடையாளச் சின்னங்கள். நாங்கெல்லாம் செய்த பெரிய பாவமே ஏழைங்களா பிறந்தது தான். படிப்பை இழந்துட்டு குடும்பத்தை பிரிஞ்சு எல்லா கஷ்டங்களையும் அனுபவிக்க கணும்னு எங்க தலையெழுத்து. நல்ல வேலை உன் நட்பு கிடைச்சது. அந்த நரகத்திலிருந்து மீட்டெடுத்து ஜெனீரா ஆண்டியோட வீட்டுல சேத்து விட்டே. அவங்க என்னை படிக்க வச்சி, என்னை தனியார் கம்பனியில் மனேஜர் வேலையும் எடுத்துத் தந்திருக்காங்க. ஆனா இந்த கலவரத்துல இடம் பெயர்ந்த என் குடும்பந்தான் என்ன ஆனதுன்னு தெரியலை. உயிரோடயாவது இருக்காங்களான்னு ஒவ்வொரு நாளும் கடவுளை வேண்டுகறேன். எப்பாவது அவங்களை சந்திக்கிறதை தவிர வேற எந்த ஆசையும், லட்சியமும் எனக்கு இல்ல சேகர்”

நீண்ட நேரமாக அவனுடன் உரையாடி விட்டு தாமதமாகியே வீட்டுக்கு வந்தாள். அவள் வரும்வரை காத்திருந்த ஜனீரா ஆண்டி, அவள் வந்ததும் ஓர் புது தகவலை தெரிவித்தாள். மித்திரன் வாரமலர் வார இதழில் ‘உறவைத் தேடி’ என்ற புதிய பகுதி ஆரம்பமாகி இருந்தது. அதை வாரா வாரம் தவறாமல் வாசித்து வருவாள். பல குடும்பங்களின் பிரிவுத் துயரங்கள் உள்ளத்தை கலங்க வைத்து விடும். உறவுகளின் பிரிவுத் துன்பங்களை அப்பகுதி மூலமாக அறிய முடிந்தது. இப்படி ஒவ்வொரு வார இதழிலும் ஆவலுடன் அவள் விழிகள் துலரவும். என்றாவது ஒரு நாள் அவள் பற்றிய தகவல் வராதா என ஏங்கும் அவள் உள்ளத்தைப் பற்றி ஜெனீராவை விட அறிந்தவர் யார்? ஒவ்வொரு தடவையும் அவள் உள்ளத்தில் பலத்த நம்பிக்கையை உருவாக்கி வைத்தவள் அல்லவா அவள். தனது டயறியில் கூட,

“மரணிக்கவில்லை!

மனித நேயங்கள்!!

மதங்களைக் கடந்து

மனித உருவில் பல

உள்ளங்களில் மனத்துக் கொண்டிருக்கின்றன”

என பதித்து வைத்திருந்தாள் மலர். அவள் மீது அளவு கடந்த அன்பை பொழிந்திடும் ஆண்டிக்கு என்ன கைமாறு செய்யப்போகிறேன். என்று அடிக்கடி நினைத்துப் பார்ப்பாள். அவை வார்த்தைகளாக உதிரும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. அப்போதெல்லாம்,

“எல்லா மதங்களும் நல்லதையே போதிக்கின்றன. ஆனா மனுஷங்க தான் அதை சரியா உணர்ந்து செயற்படுறதில்லை. உன்னோட வளர்ச்சி என் கையால நடக்கணும்னு என்றோ இறைவன் எழுதி முடித்த விதி. அதனால்தான் அலை அடிச்ச கரை ஒதுங்கின மாதிரி நீ எங்க கிட்ட வந்து சேர்ந்திருக்கிறே. இதுக் கெல்லாம் கைமாறு செய்யணும்னா இறைவனுக்கு நன்றிசொல். அதைவிட கைமாறு வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியாது” என்பாள் புன்னகையுடன்.

அனுபவத்தில் கற்க முடிந்ததை, அகராதியிலும் கற்க முடியாது. அனு தினமும் கடவுளிடம் முறையிட்டாள். அடிக்கடி நன்றி கூறினாள். நம்பிக்கையோடு காத்திருந்தாள்.

அனைத்துக்கும்...

கூட்டு மொத்தமாக கிடைத்த இன்ப அதிர்ச்சி அது. அவளைப் பற்றிய செய்தி மித்திரன் வாரமலர் 'உறவைத் தேடி' பகுதியில் பிரசுரமாகியிருந்தது.

“என் அருமை மகள் மலர் எங்கே?”

இப்படித் தான் தலைப்பில் தெரிந்தது. உடம்பில் ஓர் புல்லரிப்பு, இதயத்தில் ஸ்தம்பிப்பு. தொடர்ந்து வாசித்தாள்.

“பல வருடங்களுக்கு முன்னால் வறுமை காரணமாக தலைநகரில் வேலைக்கு அனுப்பி வைத்த எங்கள் மகள் பற்றி எந்தத் தகவலும் தெரியவில்லை.

அவள் ஆரம்பத்தில் வேலை செய்த இடத்தில் பல கொடுமைகளுக்கு ஆளானதாகவும் அங்கிருந்து ஒருநாள் காணாமல் போய்விட்டதாகவும் ஓர் செய்தி அண்மையில்தான் அறியக் கிடைத்தது. பல இடம் பெயர்வுகளால் எங்கள் உயிருக்கே உத்திரவாதமற்ற நிலையில் அவளைப் பற்றி அறிய முடியாமலேயே போய்விட்டது. அவளைப் பற்றிய தகவல் தெரிந்தவர்கள் உடனடியாக அறியத் தரவும்” என்று குறிப்பிட்டு அதில் முகவரியும் தரப்பட்டிருந்தது.

அவள் கண்களில் இருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிந்தது. பல வருடங்களின் பின் மிக ஆனந்தமாக இந்த தீபாவளியை கொண்டாடப் போகிறோம் என்ற சந்தோசத்தில் பூரித்துப் போனாள்.

இத்தனை காலமாக யாருக்காக காத்திருந்தாளோ அவர்களே அவளுக்கு கிடைத்து விட்டபின் அந்த இன்ப நிகழ்ச்சியில் சேகரையும் சேர்த்துக் கொள்ளத் தவற மாட்டாள்.

- நன்றி: மித்திரன் வாரமலர் 18.10.2009 -

ஆற்றோடு போனவள்

இரண்டு தினங்களாக அல்லோல கல்லோலப் பட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த திருமண வீடு இப்போதுதான் ஒருவாறு அமைதியடைந்து கொண்டிருந்தது. ஹனாவின் தங்கை பஸ்லியாவுக்கு இன்று பகல்தான் திருமணம் நடந்து முடிந்தது. பகல் உணவுடன் விருந்தினர் யாவரும் கலைந்து சென்றுவிட உறவினர்களும் நண்பர்களும் மாத்திரம் ஆங்காங்கே உட்கார்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். மணமகள் முன் முற்றத்தில் தன் நண்பர்களோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்க, மணமகள் தனது மணவறையில் தன் தோழிகளின் கிண்டல்களில் அகப்பட திணறிக் கொண்டிருந்தாள். ஹனாவின் மூத்த மகளாகிய கிபாயா ஒவ்வொரு வேலைகளையும் பார்த்துப் பார்த்து செய்து கொண்டிருப்பதை கவனித்த அவளுக்கு மிகவும் மகழ்ச்சியாக இருந்தது.

“உம்மா... நா... படிச்சது போதும். படிப்பு படிப்புன்னு சின்னக் காலத்துல இருந்தே பிரிஞ்ச வாழ்ந்துட்டேன். உம்மா, வாப்பா, தம்பி, தங்கச்சியோட சேர்ந்தே வாழணும்னு ஆசையா இருக்கு. நா இங்கேயே இருந்துடறேம்மா”

ஏக்கத்தோடு கேட்கும் மகளை கண்ணீரோடு நோக்கினாள் ஹனா.

“இந்தப் போரணை நெருப்போடையும், எண்ணெய்த் தாச்சியோடையும் எங்க காலம் போவுதும்மா. இரவு பகலா நெருப்போட நின்னு உங்க வாப்பா கடலை முருக்கெல்லாம் பொரிச்சி பொருச்சி போடுவாரு. நானும் உன் தம்பி தங்கச்சியுமா சேர்ந்து பக்கேட் பண்ணுவோம். அதை வாப்பா கடைகளுக்கு போடுவாரு. நீங்களும் எங்களோட சேர்ந்து கஷ்டப்படுவீங்க. அத எங்களால தாங்க முடியாது மக.”

“இவ்வளவு கஷ்டத்துக்கு மத்தியில எனக்கு படிப்பு தேவையான்னு தோணுதும்மா”

“அப்படி சொல்லாதீங்க மக. நீங்க நல்லா வாழணும். அதுக்காக நல்லா படிங்க. எங்களைப் பத்தி யோசிச்சி கவலப் படாதீங்க”

“முடியாதும்மா. நீங்களும், வாய்ப்பாவும் படுற கஷ்டத்த நினைக்கிறப்போ என்னால நிம்மதியா படிக்க முடியல்ல”

கண்ணீரோடு கூறும் மகளை தன் மாற்போடு அணைத்துக் கொண்டு அழுதாள் ஹனா. பின்னர் அவளும் அவள் கணவருமாக சேர்ந்து பல புத்திமதி களைக்கூறி அவளை ஒருவாறு சம்மதிக்கச் செய்திருந்தனர். தலைநகரில் தன் தாய் வீட்டில் தங்கியிருந்து மேற்படிப்பைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் மகள் கிபாயா இந்த திருமணத்துக்காக வந்திருந்தாள். பிறக்கும் போதே அழகாகப் பிறந்தவள் தான் கிபாயா. பருவமடைந்த பின் ஓர் அழகுப் பதுமையாக காட்சி தருவது ஹனாவுக்கு பெருமையாகத் தான் இருந்தது. அவளை பக்கத்தில் வைத்து அழகு பார்க்க அவளுக்கு ஆசை இல்லாமல் இல்லை. அதைவிட அவளை நன்றாக படிக்க வைத்து ஒரு பெரிய இடத்தில் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்ற கனவு அவளுக்கும், அவளது கணவருக்கும் முக்கியமாகத் தோன்றியது. இன்று மாலையே வந்தவர்களோடு அவளும் சேர்ந்து போய்விடுவாள் என நினைக்கும்போது மிகவும் கவலை தோன்றியது அவளுக்கு. வேதனை தொண்டையை நெருக்க கலங்கிப்போன விழிகளை மறைந்து நின்று துடைத்துக் கொண்டாள். இதைக்கண்டிருந்தால் வாய்விட்டு அழுது விடுவாள் கிபாயா. பின் அவளை ஆறுதல் படுத்தி அனுப்புவது போதுமென்றாகிவிடும். பரீட்சை நெருங்கி விட்டதால் அதிகநாள் விடுமுறை எடுக்க முடியாது. நேரம் சென்று கொண்டிருக்க, இரவு உணவு தயார் படுத்துவதில் மும்முரமாயிருந்த வேளை யாரோ கூக்குரலிட்டு கூச்சலிடும் சத்தம் கேட்டு வீட்டின் முன்னால் ஓடி வந்தாள் ஹனா.

“கல்யாணத்துக்கு வந்த யாரோ ரெண்டுபேரு தவறி ஆத்துல விழுந்து தண்ணியில அடிபட்டு போயிட்டாங்கலாம்”

அங்கே கூடியிருந்து பேசிக் கொண்டிருந்த அத்தனை பேரும் அலறிக் கொண்டு ஆற்றங்கரைக்கு ஓடினார்கள். இரு கைகளாலும் தலையில் அடித் தடித்து ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டு இவளும் ஓடினாள். ஊர் மக்கள் யாவரும் ஆற்று வெள்ளம் போல் அணிதிரண்டு நின்றனர். நீந்தத் தெரிந்த பலர் ஆற்றில்

பாய்ந்து தேடினர். தம் வீட்டு விருந்துக்கு வந்தவர்களுக்கு அதுவும், திருமணம் நடந்த அன்று இப்படியொரு அசம்பாவிதம் நடந்து விட்டதே என்ற ஆற்றாமைமயில் அவளும் அவ்வீட்டுப் பெண்களும் ஒப்பாரி வைத்து கதறி அழுதனர். இதைக்காண திராணியற்ற பலர் அழுதனர். அதிர்ச்சியோடும், பதற்றத்தோடும் ஆக வேண்டிய காரியங்களில் ஊர்மக்கள் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். பல வள்ளங்கள் ஆற்றில் இறக்கப் பட்டன. அது ஒரு மழைக்காலம் என்பதால் ஆற்றுத் தண்ணீர் அதிகரித்ததோடு கலங்கிய நிலையிலும் காணப்பட்டது. கரையோரப் பகுதிகள் சேறும் சகதியுமாக இருந்தமையால் நடப்போரின் கால்கள் புதையுண்டன.

ஒரு சடலம் கிடைத்து விட்டதாகக் கூறி, எல்லோரும் ஓடுவதைக் கண்டு இவளும் ஓடினாள். வள்ளத்தில் இருந்து இறக்கி பலபேர் சேர்ந்து தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். கூட்டம் நகர்ந்து இடம் கொடுக்க கரையின் புற்பகுதியில் கொண்டுவந்து கிடத்தினார்கள். அது அவளுடைய தம்பி ரஹீம் தான். அதைக் கண்டு கதறி அழுதாள். யாரோ போனார்கள் என்று நினைத்தவளுக்கு அது தனது தம்பிதான் என்று அறிந்ததும் இதயமே வெடித்து விடும்போலிருந்தது. அவளின் கதறலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் பலர் திண்டாடினார்கள். பல பெண்கள் அவளை வீழ்ந்து விழாதபடி தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். மற்றச் சடலத்தைத் தேடும் பணியில் ஊர் மக்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவளுடைய எட்டு வயதுடைய இளைய மகள் அவளின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு,

“உம்மா... தாத்தா... தாத்தா...”

என்று கதறினாள். அவளின் ஆடை முழுவதும் சேறும் சகதியுமாக இருந்தது. மாலை ஆறரை மணியைக் கடந்து கொண்டிருந்ததால் இருள் சூழ ஆரம்பித்திருந்தது.

“இருட்டாய் போகுது. ஆத்தங்கரையில நிக்காம நீங்க தாத்தாவைக் கூட்டிக்கிட்டு வீட்டுக்கு போங்க” என்றாள் அருகில் நின்ற ஒரு பெண்.

“தாத்தா... தாத்தா போயிட்டாவே!”

அழுகையோடு கேவிக் கேவிச் சொன்னாள் இளையவள். ஒருவருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. கிபாயாவின் தோழிகள் அருகில் வந்த போதுதான் நிமிர்ந்து

நோக்கினாள் ஹனா. அணைத்திறண்டு நின்ற கூட்டத்தில் யார் யார் அங்கே நிற்கிறார்கள் என்றுகூட அவளுக்குத் தெரியவில்லை. தம்பியின் இழப்பை ஈடு செய்ய முடியாமல் கதறித் துடிக்கும் இவளிடம் எப்படி உண்மையைக் கூறுவது என தயங்கியவர்களிடம்,

“இந்த நேரத்துல குமர் புள்ளைங்க எதுக்காக இந்த இடத்துக்கு வந்தீங்க. வீட்டுக்குப் போங்க” சத்தமிட்டாள் ஒரு பெண்.

“நாங்களெல்லாம் அந்தீலயே வந்துட்டோம். ஆற்றைக் காட்டுறதுக்காக கிபாயா எங்களை எல்லாம் கூட்டிக்கிட்டு வந்தா. முந்தானையில் சகதி பட்டதாலே, அதைக் கழுவு ஆத்துல இறங்கினோம். அந்நேரம் கிபாயாட கையில கட்டியிருந்த ‘பேஸ்லைட்’ கழண்டு தண்ணியிலே விழுந்திருச்சி. உடனே அதை எடுக்க ஆழம் தெரியாம காலைவிட்டா. ஆனா சகதியில சறுக்கி ஆத்துக்குள்ளேயே விழுந்துட்டா. அவளைக் காப்பாத்தத்தான் மாமா ஆத்துல பாஞ்சாரு. அவருக்கு நீச்சல் தெரியலை. ரெண்டு பேரும் அடிபட்டுட்டு போறதைக் கண்டு தங்கச்சியும் ஆத்துல பாஞ்சிட்டா. நாங்கெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு இவளை தூக்கி எடுத்திட்டோம். ஆனா அவங்க ரெண்டு பேரையும் காப்பாத்த முடியலை”

அதுவரை தனது மகள் வீட்டில்தான் இருக்கிறாள் என நினைத்திருந்தாள் ஹனா. ஆனால் ஆற்றில் அடிபட்டுப் போனது தனது அருமை மகள்தான் என அறிந்தபோது அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்க முடியாதவளாக உணர்விழந்து வீழ்ந்தாள் ஹனா. சடலத்தை இரவு முழுவதும் தேடினார்கள். மறுதினம் பகல் முழுவதும் தேடினார்கள். இரவு பகலாக பல தினங்கள், பல வாரங்கள் பல மாதங்கள் தேடியும் அவளின் சடலம் கடைசிவரையில் கிடைக்கவேயில்லை. அவள் சடலம் என்ன ஆனது, எங்கே ஒதுங்கியது என்ற விபரம்கூட கடைசிவரையில் தெரியவேயில்லை. அருமை மகளை தன்னோடு வைத்திருக்கவில்லையே என்று கத்தினாள், கதறினாள். துடித்தாள், துவண்டாள். பலமுறை உணர்வற்று வீழ்ந்தாள். இன்று வரையில்கூட ஈடுசெய்ய முடியாத வேதனையோடுதான் அவள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

- நன்றி: நவமணி 12.10.2008 -

மலருக்குக் காவல்

பஸ்ஸை நான் வேகமாக செலுத்திக் கொண்டிருந்தேன். அது மேடு பள்ளம் என்று பாராமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அதைவிட வேகமாக எனது உள்ளம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

இது எனது சொந்த வாகனம். பஸ்ஸில் அதிக சனம் இல்லை. என் நண்பனின் திருமண விடயத்துக்காக பஸ்ஸை செலுத்திக் கொண்டிருந்தேன். எனது உள்ளத்தில், நெருப்பில் விழுந்து புழு துடிப்பதைப் போன்ற ஒரு வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எனது பின்னாலிருந்த ஒரு பிஞ்சு உள்ளத்தின் மழலை மொழிகள் என் செவிகளுக்கு எட்டின. எனக்கு எதிரில் பொறுத்தப் பட்டிருந்த அந்த சிறிய கண்ணாடியை திருப்பி நேராக வைத்தேன்.

இப்போது இங்கிருந்த அவளின் உருவம் எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. அவள் தன்னிடமிருக்கும் குழந்தையின் மழலை மொழிகளில், தெவிட்டாத தேன் மொழிகளில் தன்னையே மறந்திருந்தாள். நீண்டதோர் பெருமூச்சுடன் மீண்டும் எனது பார்வையை வீதிப் பக்கமாக ஓட விட்டேன்.

நான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் கண்ட அவளுக்கே உரித்தான அந்த அமைதியான சுபாவம் காண்போரை உடனே கவர்ந்து விடும் அழகு, அடக்கம் ஆகிய-அன்று என்னைக் கவர்ந்த அத்தனை அம்சங்களையும் இன்றும் காண்கிறேன். ஆனால் அவள் முகம் மாத்திரம் சோகமே உருவாக காட்சி தருவதுதான் எனக்கு பெரும் சங்கடமாகவுள்ளது.

அவளுக்கு இப்படியொரு நிலை வருமென்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. ஏன், அவளும் எதிர் பார்த்திருக்க மாட்டாள். வாழ்க்கையின் விளையாட்டுக்கள் யாவும் எவருமே எதிர்பாராத விதமாகத்தான் நடை பெறுகின்றன.

அன்று என் உள்ளத்தால் அவளை பூஜித்து ஏங்கிய அந்த நாட்கள்! பின்

யதார்த்தங்கள் 43

எட்டா பழத்திற்காக கொட்டாவி விட்ட நரியின் கதையாக எனது நிலை ஆன போது ஊண் உறக்கமின்றி, நிம்மதியின்றி வாழ்க்கையில் எந்த வித பற்றுமேயின்றி ஒரு பைத்தயக் காரணப் போல் நான் வாழ்ந்த அந்த நாட்களை எவ்வாறு என்னால் மறக்க முடியும்?

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் ஒரு நிரந்தர தொழில் இன்றி நான் வாழ்ந்தேன். அப்போது மத்திய கிழக்கில் தொழில் புரிவதற்கு ஆலோசனை கூறியது மாத்திரமின்றி முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்று உதவி செய்ய முன் வந்தான் என் நண்பன் காலித்.

அப்போது அவர்களின் இல்லத்திற்குச் சென்று அவனைக் காண வேண்டிய நிலை சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்பட்டதுண்டு. இப்படி பலமுறை சென்றிருக்கிறேன்.

ஒரு நாள் அவர்கள் வீட்டு முன் ஹாலில் இருந்து அவனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது காலிதின் தாய் ஒரு இளம்பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைவதைக் கண்டேன்.

“அவ்விளம் பெண் யார்?”

என்று கேட்பது போல் என் நண்பனை நோக்கினேன்.

“அது என் தங்கச்சி ரவினா. அவளுக்கு சுகமில்லாததால் உம்மா அவளை கூட்டிக்கொண்டு மருந்து எடுக்கப் போனாங்கள்” என்று என் நண்பன் புன்னகையோடு கூறினான்.

நான் புதுமையடைந்தேன். பல ஆண்டுகளாக அவனோடு பழகுறேன். அவனுக்கு இப்படியொரு அழகிய தங்கை இருக்கிறாள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அவர்கள் குடும்ப விபரம் எனக்கு முழுமையாகத் தெரியாது.

ஆனால் அவன் தந்தை இறந்தபின் அவர் விட்டுச்சென்ற கடையையும், பொருட்களையும், குடும்பத்தையும் அவன் பொறுப்பேற்று நடத்திவரும் விவரம் மாத்திரம் எனக்கு முன்பிருந்தே தெரியும். அவன் பெற்றோருக்கு அவனும் ரவினாவும் தான் இரண்டே பிள்ளைகள் என்பதையும் அப்போதுதான் அறிந்து கொண்டேன்.

நீண்ட நேரமாக பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு நண்பனிடம் விடை

பெற்றுப் புறப்பட்டேன். ஆனால் நான் அறியாமலேயே என் உள்ளத்தை அங்கு விட்டுவிட்டுச் சென்று விட்டேன்.

என் சிந்தனைகள் அவளையே வட்டமிட்டன. நான் எத்தனை முறை என் நண்பனைக் காண அங்கு சென்றிருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு நாள் கூட அவளைக் காணக்கிடைக்கவில்லை.

அப்போதெல்லாம் அவள் வீட்டில்தான் இருந்திருக்கிறாள் என்றால்கூட ஐயம் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அத்தகைய ஒழுக்கத்துடன் அவள் வளர்ந்திருக்கிறாள்.

நான் கண்ட அந்த சில வினாடிகளில்கூட இஸ்லாமிய பண்பாட்டின்படி அபாயா பர்தாவுடனும் குனிந்த தலையுடனும், பார்வையை நிலத்தில் பதிய விட்டபடி அமைதியாகவே நடந்து சென்று மறைந்தாள்.

இன்றைய சமுதாயத்தில் இப்படியும் பெண் இருக்கத்தான் செய்கிறாளா? இஸ்லாமிய பெண்கள் நாகரீகம் என்ற பெயரில், நவீன வகைகளில் ஆடைகள் அணிந்து செல்வது மாத்திரமின்றி, அடக்கமற்ற நிலையிலும் வாழ்வதை அன்றாட வாழ்க்கையில் காண்கிறோம். அவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு விதி விலக்காகவேதான் இவள் என் மனதில் தோன்றினாள். அதன் பின் எப்படியும் அவளுடன் பேசிவிட வேண்டு மென்னும் எண்ணத்தில் நண்பனைக் காணும் சாக்கில் அங்கு அடிக்கடி செல்ல ஆரம்பித்தேன்.

அவளைப் பார்க்கவேன்றே திடீரென்று வீட்டுக்குள் பிரவேசிப்பேன். ஆனால் அவள் அவ்விடத்தையே விட்டுச் சென்று விடுவாள். வீட்டிற்குள் இருந்து அவள் தான் தேநீர் தயாரித்து அனுப்புவாள்

தேநீர்கூட எவ்வளவு சுவையாக இருக்கும். நான் காலித்துடனும் அவன் தாயாருடனும் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் எனது முழு எண்ணமும் அவளைப் பற்றியதாகவே இருக்கும்.

ஐந்து வேளையும் கடமை தவறாமல் தொழுபவள் அவள். சில நேரங்களில் அவள் திருக்குர்ஆன் ஓதும் இனிமையான குரலைக்கூட கேட்க முடிந்ததை என் அதிர்ஷ்டமாகவே கருதினேன்.

நான் நித்திரைக்காகப் படுக்கையில் சாய்ந்தால் அவளின் எண்ணமே

என்னை வாட்டி வதைக்கும். 'ரஸீனா! ரஸீனா!' என்னையே என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவிற்கு என் சிந்தனைகள் அவளை நோக்கி அலை மோதும். ஒரு நாள் காலித் வீட்டில் இருக்க மாட்டான் என்பதை அறிந்ததும் அங்கு சென்றேன். வாசற் கதவு மூடியிருந்தது. பெல்லை அழுத்தினேன். கதவைத் திறந்தது வேறுயாருமல்ல. ரஸீனாவே தான்.

அவளைக் கண்டதும் ஒரு கணம் என் உடல் முழுவதும் மின்சாரம் பாய்ச்சியதைப் போன்று உணர்வு ஏற்பட்டது. அவள் என்னைக் கண்டதும் நாண மிகுதியால் மெல்லிய புன்னகையுடன் அவ்விடத்தை விட்டே ஓடி விட்டாள். அதே நிமிடம் அவள் தாயார் அங்கு வந்தார்.

நண்பனை விசாரித்துவிட்டு உடனே புறப்பட்டு விட்டேன். என் எண்ணத்தை உள்ளத்திற்குள்ளேயே மூடி வைப்பதில் பலனில்லையென்றறிந்து என் நண்பனோடு பேசி இதற்கொரு முடிவு காண வேண்டுமென்று முடிவு செய்தேன்.

எப்படியும் காலித் இதை மறுக்க மாட்டான் என்பதில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை. அந்தளவுக்கு உயிருக்குயிரான நட்பு எங்களிடம் இருந்தது. இது பற்றி பேசுவதற்காக அவர்கள் வீட்டுக்கு ஒரு நாள் சென்றேன்.

வழமை போல் நண்பன் முகம் மலர என்னை வரவேற்றான். சிறிது நேரம் வேறு சில விஷயங்களைப் பற்றி பேசினோம்.

பின்பு... திடீரென அவன் என்னிடம்

"நிஸாம் உனக்கொரு சந்தோஷமான செய்தி" என்றான்.

"அப்படி என்ன சந்தோஷமான செய்தி?" வினவினேன் நான்.

அவன் தொடர்ந்தான்.

"என் தங்கச்சிக்கு இந்த மாசுக் கடைசியில் கலியாணம் நிச்சயமாயிருக்கு. கட்டாயம் நீ தான் முன்னின்று இதனை நடத்தி வைக்க வேணும்"

அவன் மேலும் எதையெதையெல்லாமோ அடுக்கிக் கொண்டே போனான்.

“போதும் நிறுத்து...”

என்று அவ்விடே அதிரும்படி உரக்கக்கத்த வேண்டும் போல் தோன்றியது எனக்கு. என் மனக்கோட்டை மண்கோட்டையாக இடிந்து மனக்கண் முன் சிதறி வீழ்வதைப் போன்ற பிரமை.

எனக்கு ஏற்பட்ட வேதனையை மிகச்சிரமத்துடன் அடக்கிக் கொண்டேன். அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும் என்பார்களே! அது! என் வேதனையை நண்பனுக்கு காட்டிக் கொடுத்து விட்டது.

“என்ன நிஸாம்? உனக்கு என்ன நடந்தது?”

காலித் பரபரப்புடன் வினவினான். எனக்கு ஏனோ அப்போது கோபம் கோபமாக வந்தது.

“ஒன்றுமில்லை. வெய்யிலில் வந்ததால் தலைவலிக்குது.”

என்று கூறிச் சமாளித்து விட்டு அவனிடம் விடை பெற்றேன்.

வேதனைகள் போதையாக மாறி...! தலை நிமிர்ந்து நடக்கவும் முடிய வில்லை. உண்மையிலேயே எனக்கு தலை வலிக்கிறது. ஆனால் வெய்யிலின் வெப்பத்தால் அல்ல, வேதனையின் வெப்பத்தால்.

தள்ளாடியபடியே படுக்கையில் சரிந்தேன்.

ஓ... ரஸீனா உன்னை அடைய நான் கொடுத்து வைக்கவில்லையா? இல்லை நான் தாமதமாகி விட்டேன். எங்கிருந்தோ வந்தவன் முந்தி விட்டான். ஒரு வேளை நான் முந்தியிருந்தால்!

“நிரந்தர தொழிலே இல்லாத உனக்கு கல்யாணம் ஒரு கேடா?” என்று காலித் என்னிடம் கேட்டிருப்பானா? நிச்சயமாக அப்படிக்கே கேட்டிருக்க மாட்டான். மத்திய கிழக்கில் சம்பாதித்து விட்டு வந்தபிறகு சிறப்பாக திருமணத்தை நடத்தலா மென்று கூறியிருப்பான்.

ஆனால்? நான் தாமதித்து விட்டேன். நான் ஒரு முட்டாள். ஆசைகளை

மனதில் அடக்கி வைத்து கனவு கண்டேனே தவிர துணிந்து முன்வர தயங்கிய நான் ஒரு கோழை.

பகல்கூட என் கண்களுக்கு இருளாகவும், தேன்கூட என் நாவிற்கு கசப்பாகவும் தோன்றின. காலம்தான் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லையே. எனக்காக மாத்திரம் எங்கே காத்திருக்கப் போகிறது. அவள் திருமணம் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது.

மத்திய கிழக்கில் தொழில் புரிவதற்காக நெஞ்சில் பெரும் சுமையோடு புறப்பட்டேன். அங்கு சென்றதும் நன்றிக்காக நண்பனுக்கு ஒரு கடிதம் போட்டேன். அதன் பிறகு காலித் எத்தனையோ கடிதங்களை எனக்கு போட்டு விட்டான்.

நான் ஒரு கடிதத்திற்காவது பதில் போடவில்லை. பதில் போடுவதற்கு எனக்கு மனம் வரவில்லை. காலச் சக்கரம் வெகு வேகமாக சுழன்றது. அதற்குள் தான் எத்தனை மாற்றங்கள்? எத்தனை திருப்பங்கள்? ஐந்து வருடங்களின் பின் நான் தாயகம் திரும்பினேன். அப்போது எனக்குக் கிடைத்த அதிர்ச்சியான செய்தி அது. என் உள்ளத்தை குமுற வைத்தது.

ஆம் ரஸீனா விதவைக் கோலம் பூண்டிருந்தாள். அழகான ஒரு ஆண் குழந்தைக்கும் தாயாகியிருந்தாள். அவளுக்கு என்ன நடந்ததென்று காலித்திடம் விசாரித்தேன். திருமணமாகி இரண்டரை வருட வாழ்க்கைக்குப்பின் அவள் கணவன் விபத்தொன்றில் சிக்கி இறந்ததாக வேதனையுடன் தெரிவித்தான் காலித்.

* * *

திடீரென்று அதிக அருகில் வந்து விட்ட வாணைக் கண்டதும் என்னை யறியாமலேயே பிரேக் போட்டு நிறுத்தினேன் பஸ்ஸை.

“யோவ்... பஸ் ஓட்டுறதா இருந்தா... ஒரே யோசனையோட ஓட்ட தெரிஞ்சுக்க...”

வேனில் இருந்தவன் என்னைத் திட்டி விட்டுச் செல்கிறான்.

என்னைப் புரிந்து கொண்டவனைப்போல் பேசி விட்டுச் செல்கிறானே. இவன் யாராக இருக்கும். பஸ்ஸில் இருந்த எல்லோரும் நன்றாகப் பயந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் பேசிக் கொள்வது எனக்கு கேட்டது.

என் எதிரில் இருந்த அச்சிறு கண்ணாடியினால் ரஸீனாவைப் பார்க்கிறேன். பஸ் குலுங்கியதால் குழந்தை பயந்திருக்க வேண்டும். அவள் குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இன்று காலித்துக்கு திருமணம். அதற்காகத்தான் என் வாகனத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டாரை அழைத்துச் செல்கிறேன். பெண் வீட்டார் பணக்காரர்களா தலால் பெரியவீடு பல அலங்காரங்களுடனும் கவர்ச்சியாகவும் காட்சி தருகின்றது.

பஸ்ஸிலிருந்து எல்லோரும் இறங்கிச் செல்கிறார்கள். நானும் பின்னால் செல்கிறேன். ரஸீனாவைக் கண்ட சிலர் முகம் சுளிக்கின்றனர். முன்னால் நின்றவர்கள் வருவோரை பன்னீர் தெளித்து முகம் மலர வரவேற்கிறார்கள். எல்லோருடனும் ரஸீனாவும் உள்ளே நுழைகிறாள்.

பன்னீர் தெளித்துக் கொண்டிருந்தவள் திடீரென நிறுத்தி விட்டு ரஸீனாவை உற்று நோக்குகிறாள். ஆனால் அவை எதையுமே கவனிக்காமல் அவள் தலை குனிந்தவாறு உள்ளே சென்று விடுகிறாள். பன்னீர் தெளித்துக் கொண்டிருந்தவளும் இன்னும் சில பெண்களும் ரஸீனாவை கை காண்பித்தபடி ஏதோ பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

நான் மெதுவாக அவ்விடத்தை நெருங்குகிறேன். அவர்கள் பேசிய அந்த சில வார்த்தைகள் என்னை இடியெனத் தாக்கின. ஒரு பெண் சொல்கிறாள்...

“ஃ இந்த மாதிரி விதவைக் கோலத்தோட நல்ல காரியத்தில கலந்து கொள்ளுதா?”

மற்ற பெண்ணும் சைன் வைக்கிறாள்.

“ம்... அவட தரித்திரம்... புருஷனையே சாகக் கொடுத்துட்டா... இப்ப வாழப் போறவங்களையும் பார்த்து பெருமூச்சு விட வந்திருக்காளாக்கும்...”

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு என்னுள்ளம் கொதித்தது. இவ்வார்த்தைகள் ரஸீனாவின் காதுகளில் விழுந்திருந்தால் எப்படித்தான் தாங்கிக் கொள்வாள்?

கல்யாண மண்டபத்தின் உள்ளே நுழைந்தேன். அவளைப் பார்த்து பலரும் முகம் சுளிக்கிறார்கள். இவை எதையும் அவள் அறியவில்லை. ஒரு குழந்தையின் யதார்த்தங்கள்

அழகைக் குரல் கேட்டு பலமான சிந்தனையிலிருந்து மீண்டு திரும்பிப் பார்க்கிறேன். ரஸீனாவின் குழந்தைதான் அழுது கொண்டிருந்தது. அவள் அக்குழந்தையைத் தேற்ற முயற்சிக்கிறாள்.

அக்குழந்தை பெரியவனாகும்வரை இரக்கமற்ற இந்த சமுதாயத்தில் எத்தகைய துன்பங்களை எல்லாம் அனுபவிக்கப் போகிறது. இப்போது நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். இதுவே எனது இறுதியான உறுதியான முடிவாக இருக்கும்.

எழுந்து சென்று அவளிடமிருந்து குழந்தையை வாங்குவதற்காக கையை நீட்டுகிறேன். என் எண்ணத்தைப் புரிந்து விட்டதைப்போல் உடனே அக்குழந்தை என்னிடம் தாவுகிறது. அக்குழந்தைக்கு நான்தான் இனி தந்தை என்ற உணர்வோடு குழந்தையை வாங்கி அரவணைத்துக் கொள்கிறேன்.

- நன்றி: சிந்தாமணி 30.06.1985 -

உதயமாகும் உறவுகள்

லுஹர் தொழுகையை முடித்து விட்டு அவசரமாக தன் வீடு நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தார் பரீத் ஹாஜியார். அவருடைய அவசரத்துக்கு காரணம் இருந்தது. நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு அவரின் மகள் ரைமாவும், மருமகனும், பேரப்பிள்ளைகள் இருவரும் வந்திருந்தனர். அவர்கள் கொழும்பில் வசிப்பதால் எப்போதாவது ஒரு முறை ஊருக்கு வந்து விட்டுப் போவார்கள். காய்ந்து வரண்டு போயிருந்த நிலத்தில் திடீரென மழை பொழிந்தால் எப்படி நிலம் செழித்து விடுமோ, அப்படித்தான் அவரும். நான்கு பிள்ளைகளின் தந்தையானாலும், அந்த நான்கு பேர்களும் நான்கு திசைகளில். மனைவியின் மறைவுக்குப் பின்னால் தனிமைதான் அவரது நிரந்தர தோழன். மூன்று மகன்களும் கடல் கடந்த நாடுகளில் குடும்ப சுகிதமாக தஞ்சமடைந்து விட்டார்கள். என்றாவது ஒரு நாள், அல்லது பெருநாள் தினங்களுக்கு தந்தை ஒருவர் இன்னும் உயிரோடுதான் வாழ்கிறார் என்ற ஞாபகம் பிறக்கும் போலும் அவர்களுக்கு. அதனாலேயோ என்னவோ அப்போது மட்டும் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு சுகநலம் பற்றி உரையாடுவார்கள். முன்பெல்லாம் தன் மகன்கள் அடிக்கடி சுகம் விசாரிப்பதில்லையே, கொழும்பில் வசிக்கும் மகள் தனிமையில் வாழும் தன்னை வந்து அடிக்கடி பார்ப்பதில்லையே என்றெல்லாம் எண்ணியெண்ணி கவலைப்படுவார், வேதனையடைவார். ஆனால் இப்போ தெல்லாம் அப்படியில்லை. அவருக்கு இந்த வாழ்க்கை பழகிப் போய்விட்டது.

“பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் ஆயிரத்தெட்டு வேலைகள் இருக்கலாம். நம்மைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருப்பது மட்டும்தானா அவர்களுக்கு வேலை”

என தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொள்வார். அவருடைய காணி நிலத்தில் தேங்காய் பறிப் பதும், வெல்லாமை செய்விப்பதும் சந்தைப் படுத்துவதுமாக பாதிநேரம் போக, மீதி நேரங்களையெல்லாம் இறைபணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்வார். வழியில் இருந்த பேக்கரிமில் தன் பேரப் பிள்ளைகளுக்கு பிடித்தமான இனிப்பு வகைகளை வாங்கிக் கொண்டு மீண்டும் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தவர் ஸலாம் கூறும் ஒலி கேட்டதும் திரும்பிப் பார்த்தார், அவரை நோக்கி மிக வேகமாக

வந்து கொண்டிருந்தார் மிஹார்தீன். அவரின் ஸலாத்துக்கு பதில் கூறியவர்,

“என்ன மிஹார்தீன்... உங்க மச்சானோட மௌத்துக்கு போய்விட்டு ஜனாஸாவோட போகாம கோவிச்சுக்கிட்டு திரும்பி வந்திட்டீங்களாமே. உண்மையா?”

“அதேன் கேக்குறீங்க ஹாஜியார். புதுசு புதுசா ஏதேதோ சிஸ்டங்களைக் கொண்டு வந்து மார்க்கத்தையே குழப்பறாங்க. எனக்கு இது எதுவுமே பிடிக்கலை”

“அங்க என்ன நடந்தது மிஹார்தீன்?”

“ஜனாஸாவோட கைகளை வைத்துக்குமேல கட்டாம நேரா நீட்டி வைக்கிறானுவ. நா எவ்வளவோ சொல்லியும் கேக்கலை. சண்டை போட்டுட்டு வந்துட்டேன்”

“உனக்கு ஒன்னு தெரியுமா?”

“என்ன ஹாஜி?”

“ஜனாஸா உயிர்போன வெறும் சடலம். அதுட கைகளை நேராக வைக்கிற தாலயோ, வைத்துக்குமேல கட்டுறதாலயோ சுவர்க்கம்போமிட முடியாது. அவாவங்க அமல்களாலதான் சுவர்க்கத்தையும் நரகத்தையும் அடைய முடியும். இதுக்கெல்லாம் சண்டை போடுறது முட்டாள்தனம்”

அவர்கள் இருவரும் உரையாடியபடி சென்று கொண்டிருக்கையில் எதிரில் வந்து கொண்டிருந்த நிஸாரை நோக்கி ஸலாம் கூறினார் ஹாஜியார். அவரும் புன்னகையுடன் பதில் கூறிவிட்டு அவர்களைக் கடந்து சென்று விட்டார். அதுவரை முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டிருந்த மிஹார்தீனுக்கு கடுப்பேறியது.

“என்ன ஹாஜி இவனுக்கெல்லாம் போய் ஸலாம் சொல்றீங்க. எங்க ஊர்ல நடக்கிற குழப்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் இவனுங்கதான். புதிய புதிய ஜமாத்துங்களை கொண்டு வந்து புதுப்புது விஷயங்களை நடைமுறையாக் கிட்டாங்க. இவனுகளை உசரோட விடுறதே பாவம். ஸலாம் சொல்லுறதுக்கெல்லாம் அவனுங்களுக்கு என்ன தகுதி இருக்கு?”

“ஓரு முஸ்லிம் சகோரனைக் கண்டா ஸலாம் சொல்லுமன்னு எங்க நபி

சொல்லி யிருக்காங்க. அவன் நல்லவனா கெட்டவனானனு ஆராய்ஞ்சி பார்த்திட்டு ஸலாம் சொல்லச்சொல்லி எங்க நபி சொல்லலியே. கலிமா சொன்னவனை முஸ்லி முன்னு நபியே ஏத்துக்கிட்டப்புறம் நமக்கு என்ன தகுதி இருக்கு அதை மாத்த? அதோட மார்க் கத்தை புதுசா யாராலயும் உருவாக்க முடியாது. மனுஷ கருத்துங்க 'மார்க்கம்' ஆகி விடவும் முடியாது. குர்ஆனும் ஹதீஸும் எதை சொல்லுதோ அதுதான் மார்க்கம். அதை மாத்தூர சக்தியும், மீறிப்போற தகுதியும் யாருக்குமே கிடையாது. இதை உணராம வீணா பிரச்சினை பண்புறதும், வெறும் கருத்துக்க ளுக்காக மோதிக்கிறதும் முட்டாள்தனம்”

தன் வீட்டை அண்மித்ததும் விடை பெற்றார் மிஹார்தீன்.

ஹாஜியார் தன்வீட்டை அடைந்தபோது, வீட்டில் அனைவரும் அவரோடு உண்பதற்காக காத்திருந்தனர். சுவையாக சமைத்து அனைவருக்கும் பரிமாறினாள் சபைதாவம்மா. மாலையாகும் வரை அந்த வீடு அல்லோல கல்லோலப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. தன் பேரப் பிள்ளைகள் ஆசையோடு கேட்பவைகளை எல்லாம் அன்போடு வாங்கிக் கொடுத்தார் ஹாஜியார். ஸ்கூல், டியூஷன், மத்ரஸா என மாறி மாறி ஈடுபடுத்தப் படுகின்ற அவர்களுக்கு சுதந்திரமாக விளையாடுவதற்கு எங்கே நேரம்? கூடு திறந்த மான் குட்டிகளைப் போன்று துள்ளி விளையாடுவதற்கு ஊருக்கு வந்தால்தான் முடிகிறது. விடுமுறைக் காலங்களை இங்கே கழிக்கலாம். என அவர்கள் தம் பெற்றோரைக் கெஞ்சி அடம் பிடிப்பதுண்டு. சரூக்கின் தொழில் நிமித்தமாக அவர்களால் வர முடிவதில்லை. பிள்ளைகளின் ஆறுதலுக்காக “சரி அடுத்த லீவுக்கு வருவோம்” என சொல்லி வைப்பதுண்டு. பிள்ளைகளும் அதை நம்பி “அடுத்த லீவுக்கு வந்தால் எங்கெங்கு சுற்றலாம், எப்படியெல்லாம் விளையாடலாம்” என்ற கற்பனைகளோடு செல்வார்கள். விடுமுறை வந்ததும் அவர்களை சமாதானப் படுத்துவதற்காக வாய்பாவின் தலை நிறைந்த வேலைகள் பற்றி உணர்த்தப்படும் போது பெரிதும் ஏமாந்து போவார்கள். அப்போதெல்லாம் ரைமாவுக்கு மிகவும் கவலையாக இருக்கும்.

“எங்க உம்மா இருந்திருந்தா பிள்ளைங்களையாவது அதுங்க ஆசைக் காக லீவு முடியும்வரை ஊரில் தங்கவிடலாம். ஆனா அதுக்கும் எங்க பிள்ளைகள் கொடுத்து வைக்கலியே.”

இப்படி சரூக்கிடம் கூறி ஆதங்கப் படுவாள்.

“உம்மா இல்லைன்னா என்ன? வாப்பாகிட்ட விடலாமே” என்பான் சரூக்.

“வாப்பாவை நம்பி நம்ம பிள்ளைகளை விடமுடியுமா? அவர் பள்ளியே கதின்னு இருக்கார்”

இப்படியே பிள்ளைகளின் ஆசைகளுக்கு முற்றுப் புள்ளியிடப்பட்டு விடும்.

மாலை மயங்கி இரவாகும் தறுவாயை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் வந்த வானில் பரீத் ஹாஜியார் வாழைக்குலை, தேங்காய், பலாக்காய், உட்பட தம் தோட்டத்தில் பறித்த பல காய்கனிகளை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார். கொழும்பில் விலைவாசி அதிகமென தம் விளைச்சல்களில் பெரும் பங்கை அவர் தன் மகளுக்காக அனுப்பி வைக்க தவறுவதில்லை. அதில் அவருக்கு ஒரு தனியான திருப்தி. எல்லோரும் விடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். பேரப்பிள்ளைகள் ஹாஜியாரின் கழுத்தில் தொங்கி மாறிமாறி முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அப்பா.... வாப்பாகிட்ட சொல்லுங்க. லீவுக்கு எங்களை இங்க கூட்டிக் கொண்டு வரச்சொல்லி”

“சரி சொல்றேன். இப்ப நீங்க போய் நல்லாப் படிங்க. லீவு கிட்டயானதும் .:போன் பண்ணி உங்க வாப்பாகிட்ட சொல்றேன். உங்களை இங்க கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொல்லி”

அவர்களுக்கு ஓரளவு மனம் ஆறுதலடைந்தது.

நடப்பவைகளை ஓர் ஓரமாக நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சபைதாவும்மா. அவள் உள்ளம் நெகிழ்ந்து போயிருந்தது. ரைமா அவளின் கையாலேயே வளர்க்கப் பட்டவள். சிறு பராயத்தில் தன்னை விட்டு நகரவே மாட்டாள். தன் தாயிடம் கூட போகமாட்டாள். இரவைக்குகூட அவளை தூங்க வைத்தால்தான் சபைதாவும்மா வால் தன் வீடு போகமுடியும். சுகவீனமுற்ற நாட்களில் அவள் தூங்க வில்லையானால் தன்மகனையும் அங்கேயே வைத்துக்கொண்டு தூங்கிவிட நேர்ந்து விடும். ரைமா தன் வயிற்றில் பிறக்கவில்லையே என்ற குறையைத்தவிர தன் மகளைப்போன்று உயிராக நேசித்தாள் சபைதாவும்மா.

அவள் திருமணமாகி தலைநகர் சென்றபோது அவள் தாய் ஜெஸீமா அழுததை விட, அவள் பிரிவை தாளாமல் சபைதாவும்மா அழுத நாட்கள்தான் அதிகம். இதற்கெல்லாம் காரணம் ஜெஸீமா அவளை ஒரு சமையற் காரியாக நடத்தாமல் தன் குடும்பத்தில் ஒருத்தியாக நடத்தியமைதான். ஜெஸீமாவின் மறைவுக்குப் பின்னால் சபைதாவும்மாவும் அங்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

பஸீர் நானாவின் சமையலே ஹாஜியாருக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. ஆயினும் விருந்துகள் என்று வரும்போது சபைதாவும்மாவின் சமையல்தான் சபைக்கு ஒத்துவரும். பஸீர் நானா வந்து அழைக்கும் போதெல்லாம் மறுக்காமல் வந்து சமைத்துக் கொடுப்பாள். தாம் விதவையான நாள் முதல் அவளுக்கு பெருமளவில் உதவி புரிந்து வந்த ஹாஜியார் குடும்பத்திற்கு அவள் என்றும் நன்றி உடையவளா கவே வாழ்ந்தாள். தான் தூக்கி வளர்த்த ரைமா இன்று செழுமையாக வாழும் நிலை அவளுக்கு எல்லையற்ற மகிழ்வை ஏற்படுத்தி இருந்தது. மிகவும் சந்தோஷத்தோடு அவர்கள் புறப்படுவதை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“தனிப்பட்ட முறையில் தன்னோடு வந்து ரைமா எதுவும் பேசவில்லையே”

என்ற ஓர் குறை அவள் மனதை மெல்ல நெருடிய அதே வேளை, வானில் ஏறச்சென்ற ரைமா, சற்று தாமதித்து சுற்றும் முற்றும் தேடினாள். ‘அவள் யாரைத் தேடுகிறாள்’ என சிந்திக்கையிலே ஓர் ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்த சபைதாவும் மாவைக் கண்டதும் விரைந்து அவளிடம் வந்தாள் ரைமா.

ஒரேயடியாகக் குளிர்ந்து போனாள் அவள்.

“ஆண்டி...! வீட்டுல டைல்ஸ் எல்லாம் தூசியா இருக்கு. நீங்க போக முந்தி எல்லாத்தையும் க்ளீன் பண்ணிடுங்க. பஸீர் நானாவுக்கு எதையும் கிளீனா வெச்சிக்கத் தெரியல. நீங்க அடிக்கடி வந்து வீட்டை பார்த்துக்குங்க”

என்று அவசரமாக வார்த்தைகளைக் கொட்டிய ரைமா தனது பர்ஸைத் திறந்து சில நோட்டுக்களை எடுத்து அவளுடைய கைகளில் திணித்து விட்டு மிச அவசரமாக சென்று வானில் ஏறினாள். அதுவரை ஸ்டார்ட் நிலையில் நின்ற வான அவள் கதவை அடைத்ததும் நகர்ந்து சென்றது. பிள்ளைகள் கையசைக்க நுண

வாயிலை விட்டு வெளியேறி வீதியில் ஓடி மறைந்து விட்டது.

ஆனால் இன்னும் சிலையாகி நிற்கிறாள் சுபைதாவும்மா. அவளுடைய மன சந்தோஷங்கள் எல்லாம் துகள்துகளாக வீழ்ந்து நொறுங்கிப் போனது. அவள் திணித்த கையை திறந்த பார்க்கிறாள். மூன்று நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள். அவை அவளைப் பார்த்து நகைப்பதைப்போல் இருந்தது.

“நீ வெறும் வேலைக்காரி தானே”

என அவளுக்கு ரூபகமூட்டுவதைப்போல் இருந்தது.

“ஆமா.. நா வெறும் வேலைக்காரி தானே..?”

தன் மனதை சமாதானப்படுத்த முயன்றாள். ஆனால் முடியவில்லை.

“வேலைக்காரின்னா என்ன...? சுகமாயிருக்கீங்களா ஆண்டின்னு அன்போட ஒரு வார்த்தை.. ஒரேயொரு வார்த்தை கேட்டிருக்கக் கூடாதா..? ரொம்ப நாளைக் கப்புறம் பார்க்கிறேன்னு எவ்வளவு ஆசையோட வந்தேன். எவ்வளவு ஆசை ஆசையா சமைச்சுப் போட்டேன். எல்லாம் எதுக்கு? இந்தப் பணத்துக்குத் தானா..?” அவள் உள்ளம் அழுதது.

ஒரு சம்பவம் அவளைக் கடந்த காலத்துக்கு அழைத்துச் சென்றது. ஒரு நாள் சுபைதாவும்மாவின் மகன் ஹபீலுக்கு கடும் சுகவீனம் ஏற்பட்டதால் அவள் அதிகாலையிலே அரச மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அவள் திரும்பி வர நண்பகலாகி விட்டது. வீட்டுக்கு வந்தவளுக்கு ஆச்சரியம். அப்போது ரைமாவுக்கு வயது நான்கு. ரைமாவோடு அவள் தாய் ஜெஸீமாவும் அவள் வீட்டில் அவளுக்காகக் காத்திருந்தனர். காலையில் எழுந்தது முதல் சுபைதாவும்மாவைத் தேடி அழுது அடம்பிடிக்கும் மகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அழைத்துக் கொண்டு வந்ததாகக் கூறினாள் ஜெஸீமா. அவளைக் கண்டதும் ஓடிவந்து கட்டிக் கொண்டவளை, வாரியெடுத்து அணைத்துக் கொண்டபோது ரைமாவும் அவள் கன்னங்களை மாறி மாறி முத்தமிட்டாள்.

“உன் வைத்துல பிறக்க வேண்டியவ மாறி என் வைத்துல பிறந்துட்டா சுபைதா. அவளுக்கு நா தேவையே இல்ல. எந்த நேரமும் நீதான் வேணுமாம்.”

இந்த வார்த்தைகள் அவள் உள்ளத்தில் பால் வார்த்தது போல் இருந்தது.

அன்று அந்தளவுக்கு அவள் மீது உயிராக இருந்தவள் இன்று என்ன மாதிரி மாறிவிட்டாள் என நினைக்கும்போது அவளுக்கு மிகவேதனையாக இருந்தது. அங்குள்ள மிகுதி வேலைகளை முடித்துவிட்டு தன் வீட்டுக்கு வந்த பின்னாலும்கூட அவள் மனம் ஆறவில்லை. ஏனோ பசி தோன்றவில்லை.

உறக்கத்தை நாடி பாயை விரித்துக் கொண்டு படுக்கையில் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டாள். நீண்ட நேரமாகியும் உறக்கம் வரவில்லை. மனதுக்குள் ஏதோ பாரம். இப்படியே இறந்து கிடந்தாலும் வெளியில் சொல்ல யார் இருக்கிறார்கள்? இந்த எண்ணம் தோன்றும் போது அவள் விழிகளில் கண்ணீர் துளிர்ந்தது. எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். 'தனிமை' அவள் பழகிப் போன விடயம்தான். ஆயினும் சில சமயங்களில் மன விரக்திக்கு அதுவே காரணமாகி விடுகிறது. அவள் விதவையாகி நின்ற போது அவளின் தாயார் மறுமணத்திற்காக எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் இணங்க மறுத்து விட்டாள்.

“உனக்கு இப்போ புரியாது மக. எல்லாமே நம்மை விட்டுப் போனப்புறம் புரியும். நமக்கு ஒரு துணை எதுக்கு தேவையென்று” இவள் இப்படிச் கூறும் போதெல்லாம்,

“எனக்கு என் மகன் இருக்கான். என் ஆயுசுக்கும் அவன் துணையே எனக்கு போதும்தான்” என பதில் கூறிவிடுவாள்.

ஆம்! அவள் நம்பியதும் அப்படித்தான். அவள் தாயாரின் மறைவுக்குப்பின், தன் மகனின் திருமணத்துக்குப் பின் அந்த நம்பிக்கையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழக்கத் துவங்கினாள். மருமகனின் கருத்து முரண்பாடுகளும் மகனின் சின்ன சின்ன மாற்றங்களும் கூட அவள் உள்ளத்தை பெருமளவு பாதித்தது. மகன் வெடுக்கென ஒரு வார்த்தை பேசினாலும்கூட உளம் நொறுங்கிப்போய் விடுவாள். மகன்தான் உலகம் என நம்பி வாழ்ந்ததாலோ என்னவோ, மகன் தன் வார்த்தைகளை விட மருமகனின் வார்த்தைகளுக்கு முக்கியத்துவமளிப்பதை அவளால் ஜீரணிக்க முடியாமல் போனது.

தன் பாசம் தன் மகனின் வாழ்வை பாதிக்கக்கூடாதென எண்ணத் துவங்கினாள். ஆசை ஆசையாய் அழகு பார்த்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தையிடமிருந்து பொம்மையை திடீரென பறித்தெடுத்தால் அந்தக் குழந்தை திடீர் ஏமாற்

றத்தை தாளாமல் எப்படி வீறிட்டு அழுமோ, அப்படியேயர் நிலமை.

காலம் அவளை சிந்திக்க வைத்தது. தன் மகனின் தர்ம சங்கடமான நிலையை உணரத் தொடங்கினாள். தலை நகரில் மகனுக்கு வாழ்ப்பாக ஓர் தொழில் அமைந்த போது அவள் தடுக்கவில்லை. மகிழ்ச்சியோடு அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தாள். வாரம் தவறாமல் வந்து அவளை நலம் விசாரித்துச் சென்றவன், பின் மாதம் ஒருமுறையாகி, காலப்போக்கில் பலமாதங்களுக்கு ஒருமுறை என்றாகியிருந்தது. ஒவ்வொரு ஞாயிறுகளிலும், ஒவ்வொரு போயா விடுமுறை தினங்களிலும் தன் மகனின் வரவை அவள் எதிர் பார்க்கத் தவறுவதில்லை.

தையல் இயந்திரத்தின் மூலமாக அவள் தன் தேவைகளை ஒருவாறு நிறைவு செய்து கொள்வாள். 'நம்மை கவனிக்க யார் இருக்கிறார்கள்? நமக்காக யார் இருக்கிறார்கள்.' என்ற ஏனோ தானோ நிலையில் அவள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். சிறியோர்களுக்கு மட்டும் அல்ல. பெரியோர்களுக்கு மட்டுமல்ல. முதியோர்களுக்கும் முக்கியமாக தேவைப்படும் ஒன்று தான் அன்பு. உலகில் எல்லாவற்றையும் இழந்து நின்றாலும்கூட இந்த ஒன்று மட்டுமே மனிதனை வாழவைக்கும் என்பர். அவளைப் பொறுத்த வரையில் அந்த அன்புக்கும்கூட அருகதையற்றவளாக ஆகிவிட்டாள்.

இரவு நீண்ட நேரமாகியும் பரீத் ஹாஜியார் தூங்காமல் தஸ்பமணிகளால் 'திக்கு' தியானம் செய்து கொண்டிருப்பதைக் கவனித்து விட்டு அவர் அருகில் வந்தார் பஸீர் நானா.

“ஹாஜி... நா ஒன்று கேட்கட்டுமா?”

“ஒன்று இல்ல ஆயிரம் கேளுங்க. எதுக்கு தயங்கணும்”

“இந்த தஸ்பமணிகளால் எண்ணிக்கை வச்ச 'திக்கு' செய்யக் கூடாதுன்னு சொல்றாங்களே”

அவர் இப்படிக் கேட்டதும் அருகில் இருந்த தட்டை கையில் எடுத்தார் ஹாஜியார்.

“இது என்ன?”

“சோறு உண்ணும் தட்டு”

“இதால வைத்தை நிரப்ப முடியுமா?”

“முடியாது”

“தூங்குறதுக்காக பாயை அல்லது மெத்தையை எடுக்கிறோம். அதுங்களால எங்களுக்கு தூக்கத்தைத் தர முடியுமா?”

“அது எப்படி முடியும்?”

“அது மாதிரிதான் இதுவும். வெறும் எண்ணிக்கைக்காக உபயோகப்படுத்துற ஒரு பொருள் மட்டும்தான் இந்த தஸ்பமணி. இதுக்கு நன்மை தர்பதுக்கும் தீமையைத் தர்பதுக்கும் எந்த விதமான சக்தியும் கிடையாது. அளவில்லாத அருட்கொடைகளை தரர அல்லாஹ்வுக்கு நாங்க எண்ணிக்கையே இல்லாம ‘திக்கு’ செய்யலாம். ஆனா மனுஷ மனம் ஒரு குரங்கு மாதிரி நினைவுங் களெல்லாம் எங்கெங்கேயோ தாவிப் போய்டுது. இந்த தஸ்பமணி கையில் இருந்தா ‘திக்கு’ செய்றோம்னு ஞாபகமூட்டுது, இல்லையா?”

“ஆமா ஹாஜி. என் புள்ளைங்களும் இந்த கருத்து முரண்பாடுகளால் ‘திக்கு’ செய்றதையே விட்டுட்டாங்க. அந்த நேரங்களில எல்லா டீ வி சீறியல்லயே மூழ்குறாங்க. மனசுக்கு ரொம்ப வேதனையா இருக்கு”

“நன்மைகளை ஏவி தீமைகளை தடுக்கலாம். ஆனா தீமைகளை விட்டு விட்டு நன்மைகளைத் தடுக்கிறதுதான் பஸீர் நானா நல்லதில்ல. சஹாபாக்கள் எண்ணிக்கை வச்ச ‘திக்கு’ செஞ்சதை எங்க நபியே தடுக்கலியே.”

“நீங்க கோவப்படல்லைன்னா நா ஒன்று சொல்றேன்”

“இப்போ தானே சொன்னேன். எதுன்னாலும் கேளுங்கன்னு”

“பொம்பளை இல்லாத வீடு வாளி இல்லாத கிணறு மாதிரின்னு சொல்லுவாங்க. இந்த வீடும் அப்படித் தான் இருக்கு. இந்த வீடு வீடாகவே இல்ல”

“அதுக்கு என்ன பண்ண முடியும் பஸீர் நானா?”

“வழி இருக்கு ஹாஜி நீங்க விரும்பினா...”

“என்ன வழி?”

“நீங்க மறுமணம் செஞ்சிக்கணும்”

இதைக் கேட்டதும் சற்று அதிர்ந்து போனார் ஹாஜியார்.

“என்ன...? என்ன சொல்நீங்க பஸீர் நானா?”

“பதட்டப்படாம யோசிக்க ஹாஜி. உங்களுக்கும் இந்த வீட்டுக்கும் கண்டிப்பா ஒரு துணை தேவை”

“இந்த வயசிலயா?”

“ஆமா...! ஆசைக்காக இல்ல...! மன ஆறுதலுக்காக”

அவர் அமைதியாக இருப்பதைக் கண்டு தொடர்ந்தார் பஸீர் நானா.

“நீங்க ஒத்துக்கிட்டா எந்த ஆதரவுமே இல்லாம வாழற சபைதாவும்மாவையே பேசலாம். ஒருத்தருக் கொருத்தர் துணையா, ஆறுதலா இருக்கும். ஆசைகளுக்கும், மோகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதாக தேவைப்படுகிற ஒன்னுதான் இந்த அன்பு. அந்த அன்பும், ஆதரவும் உங்க ரெண்டுபேருக்குமே தேவை. நல்லதை நினைச்சு நல்லதையே செய்ற உங்களுக்கு அல்லாஹ் நல்ல வழி காட்டுவான்”

மலரும் பொழுது நல்லதாகவே மலர வேண்டும் என்ற மானசீகமான பிரார்த்தனையோடு அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து சென்றார் பஸீர்நானா.

- நன்றி: தினகரன் வாரமஞ்சரி 19.03.2006 -

அரங்கேற்றம்

உறவினர்களும், நண்பர்களும் வீட்டிற்குள்ளும், முற்றத்திலும் குழமியிருந்தனர். நாளைக்கு அஸ்மியாவின் திருமணம். திருமண வீடு என்றாலே சொல்லவும் வேண்டுமா? அவளது தோழிகள் கேலி செய்தே உயிரை வாங்கிக்கொண்டிருந்தனர். சிரித்துச்சிரித்தே அவள் கன்னங்கள் சிவந்து போனது. இனிமேலும் அவளால் சிரிக்க முடியவில்லை. சிரிக்காவிட்டாலும் 'இவளுக்கு இப்போதே பெருமை கூடி விட்டது.' என்று கதை கட்டி விடுவார்களோ என்ற பயம் வேறு அவளுக்கு. அதனால் வராமல் இருந்த சிரிப்பையும் வரவழைத்துக்கொண்டு சிரிக்கிறாள் அஸ்மியா. ஆனால் அந்த சிரிப்பும், சந்தோஷமும் உதிரப் போவது பற்றி என்ன தெரியும் அவளுக்கு.

என்னதான் குதூகலத்தோடு அங்குமிங்குமாக ஓடியாடி வேலை செய்து கொண்டிருந்தாலும் பாயிஸாவின் இதயத்தில் ஏறி அமர்ந்து கொண்ட அழுத்தம் ஏனோ இன்னும் தணிந்த பாடாக இல்லை. திருமண நாளும், நேரமும் நெருங்க நெருங்க அந்த அழுத்தம் அதிகரித்ததேயன்றி குறைவதாயில்லை. நெஞ்சுக்குள் டிக்... டிக்... என அடித்துக் கொண்டிருக்க, அடிக்கடி, 'யா அல்லாஹ்... இந்தக் கல்யாணம் நல்லபடியா நடந்து முடியினும்.' என்ற பிரார்த்தனையினூடே, வருவோர் போவோரிடமெல்லாம் போலியான புன்னகையை தவழ விட்டுச் சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“எப்படியாவது இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்தியே தீருவேன்”

இப்படிச் சபதம் இட்டிருக்கிறாளாம். எப்படியான பொய்யை வேண்டுமானாலும் சொல்லி இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்துவதில் தீவிரமாக இருக்கிறாளாம். இது வேறு யாருமல்ல, புது மாப்பிள்ளையின் மூத்த சகோதரிதான். இதை இங்கு வந்து சொன்னதுகூட வேறு யாரோ அல்ல, அந்த புது மாப்பிள்ளையின் தாயார்தான். அதாவது புது சம்பந்தியார். இதை எப்படி அலட்சியப்படுத்த முடியும்? இதை எப்படி நம்பாமல் இருக்க முடியும்? குழம்பித்தான் போனாள் பாயிஸா.

அந்த வேளையில் கிளர்ந்து எழுந்த ஐயப்பொதியை அவிழ்க்கத் தவறவில்லை பாயிஸா.

“கூடப் பிறந்த தம்பியின் கல்யாணத்தை தடுத்து நிறுத்துவதில் தாத்தாவுக்கு என்னதான் லாபம்?”

இப்படி பாயிஸா வினவிய உடனே பதிலையும் தயாராகவே வைத்திருந்தாள் சம்பந்தியான சல்மா.

“பொறாமையைத் தவிர வேறு எந்தக் காரணத்தை சொல்ல முடியும் மதினி? எனக்கு ஒரு மகனும், ஒரு மகளும் மட்டும் தான். இருக்கிற எல்லாத்தையும் சீதனமா கொடுத்து மகளைக் கல்யாணம் பண்ணி வச்சிட்டோம். இப்போ மகனுக்காக இருக்கிறது இந்த ஒரேயொரு வீடு மட்டும் தான். அதையும் அவ பேருக்கு எழுதிக் தரச்சொல்லி மகளும் மருமகனும் பிரச்சினை பண்ணுறதுதான் கவலையா இருக்கு”

“இந்த வீடு வாசல், இங்க இருக்கிற எல்லாமே எங்க மகள் அஸ்மியாவுக்குத் தான். அதனால் உங்க வீட்டை உங்க மகளுக்கு கொடுத்துட்டா பிரச்சினை தீர்ந்திடும் இல்லையா மதினி?”

“கொடுக்கிறது பிரச்சினை இல்லை மதினி. மருமகன் உழைப்பில் வாழ வேண்டிய நிலை ஏற்படுமே. மருமகன் உழைப்பில் வாழ்வவரும், வாசற்படியில் உட்காருவவரும் உருப்பட மாட்டாங்கன்னு சொல்லுவாங்க. அதனால்தான் எல்லாரும் மகனின் நிழலில் வாழ விரும்புறாங்க. நானும் அப்படித்தான் மதினி. அவங்களுக்கு எங்க வீட்டைக் கொடுத்துட்டு ஒரு மிஸ்கீன் மாதிரி மருமகன் கிட்ட உட்கார்ந்திருக்க என் தன்மானம் இடம் கொடுக்கல்லை. என் கடைசிக் காலம் என் மகனோட தான் கழியனும். அதுதான் எனக்கு கௌரவம்”

சல்மாவின் வார்த்தைகளில் நியாயம் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்ட பாயிஸாவுக்கு அவள்மீது மதிப்பு ஒருபடி உயர்ந்து நின்றது. என் மகளுக்கு இப்படியொரு மாமியார் கிடைக்க கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என் எண்ணினாள்.

அன்று திருமணநாள். உறவினர், நண்பர்களால் அந்த மண்டபம் நிரம்பி இருந்தது. மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து விட்டார்கள். ஒரு பகுதியில் திருமணப் பதிவு நடந்தேறிக் கொண்டிருந்தது. பாயிஸாவிடம் ஓடி வந்தான் அவளது மூத்த மகன் ஹபீல். மெதுவாக வினவினான்.

“உம்மா உங்களுக்கு ஒரு விசயம் தெரியுமா?”

அவளுக்கு திக்கென்றாகி விட்டது.

“என்ன... என்ன மகன்”

என்றாள் பரபரப்போடு.

“மாப்பிள்ளை ஸூஹார் ஏற்கனவே கல்யாண மானவராம்”

முதலில் அதிர்ந்து நின்றாலும் பிறகு யூகித்துக் கொண்டாள் பாயிஸா. ஏற்கனவே சம்பந்தியார் சொன்னவை நினைவுக்கு வந்தது.

“எல்லாமே எனக்குத் தெரியும் மகன்”

உடனே கோபமடைந்தான் ஹபீல்.

“எதுக்காக தங்கச்சி வாழ்வை அழிக்கப் பாக்குறீங்க?”

ஆவேசப்பட்ட ஹபீலை அடக்கினாள் பாயிஸா.

“அமைதியாக இருங்க மகன். எங்களுக்குத்தான் கேவலம்”

உடனே குரலைத் தாழ்த்திக் கேட்டான்.

“சொல்லுங்க. எதுக்காக இந்த கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக் கொண்டீங்க?”

“இந்தக் கல்யாணம் முடியட்டும். எல்லாம் விபரமாக சொல்றேன்”

“இல்ல எனக்கு இப்பவே தெரிஞ்சாகணும்”

நடந்தவைகளைக் கூறினாள் பாயிஸா. அத்தோடு ஹபீல் அமைதியாகப்போய் விட்டான். இருப்பினும் அவள் உள்ளத்தில் ஏதோ ஓர் அழுத்தம். ஏனென்று புரியவில்லை.

திருமணம் முடிந்து விருந்தினர்களுக்கெல்லாம் விருந்துபசாரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. முதல்பந்தியில் விருந்தை முடித்துக் கொண்டவர்கள் சிறிது நேரம் அளவளாவிவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்று கொண்டிருந்தனர். மண்டபமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சனநெருக்கடியிலிருந்து விடுதலை பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் அந்த மண்டபத்தின் முன்புவளியில் ஏதோ கலவரம் போன்று தோன்றவும் உடனே அந்த இடத்துக்கு ஓடினாள் பாயிஸா.

மாப்பிள்ளையின் தாத்தாவும் அவளது கணவரும் நின்றார்கள். கூடவே ஒரு இளம் பெண்ணும் கைக்குழந்தையோடு நின்றாள். சம்பந்தியாள் சொன்னது சரியாகி விட்டது. அவர்கள் எதிர் பார்த்து இருந்த குழப்பத்திற்குத் தயாராகி வந்து விட்டார்கள். ஆனாலும் அது என்ன? ஒரு பெண்ணும் குழந்தையும்? இது எதிர்பாராததுதான். இருந்தாலும் பரவாயில்லை. சமாளிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் முன் வந்தாள் பாயிஸா.

“இவ உங்க மருமகனோட... அதுதான் என் தம்பியோட முதல் மனைவி. இது அவனுடைய குழந்தை. முதல்ல இதுக்கு வழி சொல்லுங்க” என்றாள் தாத்தா.

“எங்களுக்கு எல்லாமே தெரியும்”

“என்ன தெரியும்?”

என்று பாயிஸாவிடம் கேட்டாள்.

“இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்துரதுக்கு நீங்க நடத்துற நாடகம்தான் இதுன்னு தெரியும். ஆனாலும் பலனில்லை கல்யாணம்தான் முடிஞ்சிட்டுதே. இனிமேல் உங்களால் எதுவுமே செய்ய முடியாது”

இப்படி பாயிஸா கூறியதும் அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள் அந்த இளம் பெண்.

“ஆண்டி... உங்க மகள் என்ன பாவம் செய்தா? எதுக்கு இப்படி ஒரு கொடுமைக்காரிக்கு மருமகளா அனுப்புறீங்க?”

என கண்ணீர் மல்க வினவியதும், தூக்கிவாரிப் போட்டது பாயிஸாவுக்கு.

“ஏ... என்ன சொல்றீங்க?”

“நானும் அவரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் விரும்பினோம். கலியாணம் பண்ணி வச்சதும் அவரோட உம்மாதான். சீர் சீதனத்தோடு பெரிய இடத்துல தன் மகனைக்கல்யாணம் பண்ண நினைச்சாவாம். என்னால அது கெட்டதா தினமும் சண்டை போடுவாங்க. எப்படியோ எங்களைப் பிரிச்சிட்டு பெரிய இடத்துல கலியாணத்தையும் பண்ணி வச்சிட்டா”

“இதையெல்லம் எப்படி நம்புறது?” என்றான் ஹபீல்.

அவள் கொண்டுவந்திருந்த ஆவணங்களை காண்பித்தாள். அதில் திருமணச்சான்றிதழும், திருமணப் புகைப்படமும் இருப்பதைக் கண்டு அதிர்ந்து விட்டாள் பாயிஸா.

அந்தக் கலியாணமண்டபம் கலவரமண்டபமாக மாறிவிட்டது. பாயிஸாவின் அழகுரலைக் கேட்கும் அளவில் அங்கு யாரும் நிதானமாக இல்லை. ஹபீலும் அவனது நண்பர்களும் வெறித்தனமாய் செயற்பட்டார்கள்.

பாவம் அந்த மாப்பிள்ளை. உடலும், உள்ளமும் புடைக்கும் அளவில் செம்மையாக வாங்கிக் கொண்டதில் முகத்திலிருந்து இரத்தம் கொட்டியது. அனைத்திற்கும் உடந்தையாக இருந்ததனால் அவன் கனவிலும் எதிர்பாராத அளவுக்கு பரிசுகள் கிடைத்தன.

இனி என்ன? அழகாக ஆரம்பிக்க வேண்டிய அந்த புதுமணத் தம்பதியின் புதுவாழ்க்கை பொலிஸ் நிலையம் சென்றடைந்தது. விசாரணைகள் தொடர்ந்தது.

“எனக்கு இரண்டு மனைவியரும் வேண்டும்” என்றான் ஸுஹார்.

“எனக்கு விவாகரத்து வேண்டும்” எனப் பிடிவாதமாக நின்றாள் ஹபீலின் தங்கை.

அத்தோடு நின்றுவிட வில்லை. ஏமாற்றமும், அவமானமும் ஹபீலை உரு வேற்று நண்பர்களைத் திரட்டிக்கொண்டு மணமகனின் வீட்டைத் தாக்கினான். பிரச்சினைகள் தொடர்கதையாகி முடிவுக்குவர ஒரு வருடம் எடுத்தது.

இப்போது ஹபீலின் தங்கை வேறு ஒருவருக்கு மனைவியாகி விட்டாள். சல்மாவின் மகன் முன்னைய மனைவியோடு மகிழ்ச்சியாக இல்லறம் நடத்துகிறான். இனியும் சல்மா மகனின் சந்தோஷ வாழ்வில் சூழ்ச்சி செய்வாளா? அல்லது மற்று மொரு அரங்கேற்றத்துக்கு தயாராவாளா?

- நன்றி: விடிவெள்ளி 03.06.2010 -

இனி என்றமே புது வருஷம்தான்

புத்தாண்டு பிறந்து விட்டது. பிரார்த்தனைகளோடு புதுவாழ்வு வசந்தமாகி விட்டது. எல்லோர் உள்ளங்களிலும் குதூகலம், சந்தோசம், மகிழ்ச்சி, நிம்மதி.

இவை அனைத்துக்கும் மத்தியில் ஏதோ ஒரு நெருடல்.

சின்னதாய் ஒரு பாரம்.

பெரிதாக ஒரு மூச்சில் வெளியான உஷ்ணக் காற்றில் சோகம். நீண்ட நேரமாக தனது மனைவி கோகிலாவின் மீது படிந்திருந்த பார்வையை நீக்க மறந்திருந்தான் நவீன். அவள் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கிறாளா? மயக்கத்தில் இருக்கிறாளா? என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. என்றாவது சுகமடைவாள் என்ற நம்பிக்கையோடும், மிகவிரைவாக குணமடைய வேண்டும் என்ற பிரார்த்தனையோடும் காத்திருக்கிறான். யுத்தம் அவளை பலி கொண்டு விட்டதாக கிடைத்த தவறான செய்தியில் அதிர்ந்து அவன் கதறிய கதறலை இன்னும் மறக்க முடியாது.

பல்லாபிரமாளோர் கதறிய கதறலில் கவலைப்பட மட்டும் தான் முடிந்தது. ஆனால் தனக்கென நடந்த பின்தான் அதன் வலியை முழுமையாக உணர முடிந்தது.

கண்ணீரோடும், கதறல்களோடும்...

இப்படியெல்லாம் போராடி மிஞ்சுகின்ற உயிர் எதற்காக? அவள் இல்லாத வாழ்க்கை என்னால் வாழ முடியுமா? நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லையே. உறக்கம் மறந்த விழிகள்... உணவு மறந்த வயிறு... தாகம் மறந்த நாவு... நிம்மதி இழந்த வாழ்வு... இன்னும் எத்தனை காலத்திற்கு? மனைவியின் பிரிவை ஜீரணிக்க முடியாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தான்.

கோகிலா ஓர் அழகிதான். அவளைப் பார்த்த அந்த முதல் பார்வையில் அந்த 'அழகு' எனும் கர்வம் தன்னை என்ன பாடுபடுத்தப் போகிறதோ என்ற பயம். அதிலும்

பெண்கதந்திரம், பெண்ணியம் என்று போராட்டம் நடத்துகிறவளாம். ஆனால் முகத்தைப் பார்த்தால் மிகவும் சாந்தமாக தெரிகிறது. என்னவாயிருந்தாலும் நிச்சயமாக ஒரு ராட்சஷியாக இருக்க மாட்டாள் என்ற நம்பிக்கை அவனை திருமணம்வரை இழுத்துச் சென்றது. அவளோ அவனது வாழ்க்கையை பேரின்பத்தில் மூழ்கச்செய்தாள்.

அவனுக்கு இன்று போல் ஞாபகம். ஒரு நாள் அவன் எதிர்பாராத சந்தர்ப்பத்தில் முற்பகலில் வீட்டுக்கு வந்தான். வீட்டில் பெரிய கூட்டம். உரத்த குரல்கள்... ஏதும் சண்டையாக இருக்குமோ? சந்தேகத்தோடு அவசரமாக வீட்டுக்குள் நுழைய எத்தனித்தவன் சிலையாக நின்று விட்டான். காரணம்? அங்கே நடப்பது அவனைப் பற்றிய வாதங்கள்தான். வந்திருப்பவர்கள் யாவரும் 'பெண் கதந்திரப் போராட்ட' அங்கத்தவர்கள்.

"கோகிலா... உன்னை எச்சரிக்கத்தான் வந்தோம். நீ முன்னமாதிரி இல்ல. ரொம் பவே மாறிட்டே. இல்ல நவீன்தான் மாத்தியிருக்கிறார். எங்க சங்கத்தின் முக்கிய அங்கத்தவள் நீ. இப்போ எந்தவொரு விழாவுக்குமே வரறதில்லை. உன் புருஷனுக்கு நீயே ஒரு கொத்தடிமையா வாழநினைச்சா மத்தபெண்களை யார் காப்பாத்துறது? முதல் இந்த அடிமை வாழ்க்கையில் இருந்து உனக்கு விடுதலை வாங்கித் தரறோம்"

"நிறுத்து வனஜா. நீ நினைக்கிற கதந்திரம் எது?"

"அதுகூடவா உனக்கு தெரியலை? ஒரு ஆணுக்கு பெண் சமனா வாழணும்"

"நீ சொல்றது சரின்னே வைப்போம். ஒரு பெண்ணுக்கு கணவனா வாழற தகுதியும் சரி, ஒரு குழந்தைக்கு தந்தையா வாழற தகுதியும் சரி, ஒரு பெண்கிட்ட இருக்கா?"

வனஜாவுக்குக் கோபம் வந்தது.

"பாருங்கட இவளை. கல்யாணம் ஆனதே ஆனா. என்ன மாதிரி மாறிப் போயிட்டான்னு? எங்களையே எதிர்த்துப் பேசற அளவுக்கு துணிஞ்சி போயிட்டா"

"இல்ல வனஜா. வாழ்க்கையில் ஆண்களும் சரி, பெண்களும் சரி, நிம்மதிக்காகவும், சந்தோஷத்துக்காகவும்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறோம். அதுக்காக நம்மை அர்ப்பணிக்கணும்"

“ஓ... ஓ... கணவருக்கு பணிவிடை செஞ்சே எங்க காலம் கழியணும்னு சொல்றியா கோகிலா?”

“தப்பான கோணத்துல சிந்திச்சா எல்லாமே தப்புதான். நியாயமான கோணத்துல சிந்திச்சா எல்லாம் சரியா இருக்கும். உதாரணத்துக்கு ஒருத்தி தன் குழந்தைக்காக என்ன பாடு படுறா. அதைச் சுமந்து உயிரையே கொடுத்து பெத்து இருந்தும் அவ எந்தவொரு பிரதிபலனையும் எதிர் பார்ப்பதில்லையே. எந்த தப்பு செஞ்சாலும் அவளால கடினமா தண்டிக்க முடியாது. வெறுக்கவும் முடியாது. அதுக்கு காரணம் ஒன்னே ஒன்னுதான். அதுதான் அன்பு. ஆனா, அந்த குழந்தைங்க பெரிசானதும் தன் துணையோட போயிடுவாங்க. அது இயற்கை. இதே அன்பையும், பாசத்தையும் ஒவ் வொரு மனைவியும் தன் கணவன் மேலயும், ஒவ்வொரு கணவனும் தன் மனைவி மேலயும் ஏன் வைக்கக் கூடாது? கடைசி வரைக்கும் ஒன்னாச் சேந்து வாழப் போறது அவங்க ரெண்டு பேரும் தானே”

“நீ அடிமை வாழ்க்கை வாழ்றதை நியாயப்படுத்தி எங்களையும் கெடுக்கப் பாக்குறியா?”

கிரிஜா கூச்சலிட்டாள்.

“அடிமையாகுறது வேற. அடிமைப்படுத்துறது வேற. ரெண்டுக்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருக்கு. நாங்க தேடுற நிம்மதி வீதியில கூச்சல் போட்டா கிடைக்காது. வீட்டுல நல்ல மனைவியா, ஒரு நல்ல தாயா வாழ்ந்தாத்தான் கிடைக்கும். அவர் என்னை அடிமைப்படுத்தல்லை. அவர் அன்புக்கு நான்தான் அடிமை ஆகிட்டேன். அவர் என்மேல பாசம் காட்டணும். நான் சொல்றதையெல்லாம் கேட்டு நடக்கணும்னு மட்டும் நா எதிர்பார்த்தா அது சுயநலம். நாங்களும் அவர்மேல் பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பார்க்காம அன்பு காட்டணும். அவர் சொல்றதுகளுக்கும் மதிப்பு கொடுக்கணும்னு நினைச்சாதான் அது குடும்பம்.”

“உங்களுக்கு இன்னும் ஒன்னு தெரியுமா? நாங்க படிச்ச படிப்பும், எங்க அறிவும் ஒரு நல்ல குடும்பத்தை உருவாக்க உதவல்லன்னா வேற எதுக்குமே உதவப் போறதில்லை”

அன்று கோகிலாவின் பேச்சைக் கேட்டுவிட்டு அவள் தோழிகள் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கிப் போனார்கள். அவன் அன்று அடைந்த ஆனந்தத்தை வார்த்தை களால் வர்ணிக்க முடியாது.

இப்படியான அதிஷ்டங்கள் யாருக்குக் கிடைக்கும்? உலகம் என்பது

வாடகை வீடு. இன்று இருப்பவன் நாளை இல்லை என்ற நிலையற்ற வாழ்க்கை. இருக்கும் வரை யாருக்கும் தொல்லையற்று, முடிந்தால் யாருக்கும் உதவி செய்து வாழ்ந்து விட்டுப் போகலாம் என எல்லோரும் நினைத்து வாழ்ந்தால் இந்தப் பூமி எவ்வளவு அழகானதாக மாறியிருக்கும். எவ்வளவு நிம்மதி பிறந்திருக்கும்.

அவன் கோகிலாவை மீண்டும் பார்த்தான். வைத்தியர் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. செயலற்றுப் போயிருந்த இரத்த நாளங்கள் இயங்க ஆரம்பித்து விட்டன. மிக விரைவாக குணமடைந்து விடுவாள். உங்கள் அன்பும், பிரார்த்தனையும் தான் அவளைக் காப்பாற்றி இருக்கிறது என்று. இரவு பகலாக அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சுகவீனமுற்ற ஒரு குழந்தையை ஒரு அன்னை எப்படிக் கவனிப்பாளோ, அப்படித்தான் அவனும் அவளைக் கவனிக்கிறான். இது முன்பு அவள் சொன்னதுதான்.

மெதுவாக அவள் கண்களைத் திறக்கிறாள். அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

ஒடிச் சென்று அவளை அள்ளிக் கொள்கிறான் ஒரு அன்னையைப் போல்.

இறந்து கொண்டிருந்த அவனுக்கு திடீரென புத்துயிர் வந்து விட்டது. மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை.

இனி என்றுமே அவனுக்கு புது வருஷம்தான்.

அவனுக்கு மட்டுமா?

எல்லோருக்கும் தான்.

- நன்றி: மித்திரன் வாரமலர் 03.01.2010 -

கிறிஸ்மஸ் பரிசு

“அம்மா... இந்த கிறிஸ்மஸ்ஸுக்காவது அப்பா வருவாரா?”

தனது சின்ன மகளின் குரல்கேட்டு திரும்பினாள் ஜெணிடா. இந்த கேள்வியை பல தடவைகள் கேட்டுவிட்டது அந்தப்பிஞ்சு. அந்த அன்னையால் பதில்சொல்ல முடியவில்லை. அதைவிட தெரியவில்லை என்பதுதான் பொருந்தும்.

ஏற்கனவே மனமுடைந்த நிலையில் இருந்த அவள் மகளின் கேள்விகளால் மேலும் நொறுங்கிப்போனாள். கண்களில் கண்ணீர் பெருகி ஓடியது. தன் ஐந்து வயது மகளைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு அழுதாள்.

அந்தக் கேள்விகள் தன் அன்னையை எந்தளவிற்குப் பாதிக்கிறது என்பதை அறியும் மனப்பக்குவத்தில் அக்குழந்தை இல்லை. அம்மா ஏன் அழுகிறாள் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. அன்னை அழுவதை ஜீரணிக்க முடியாமல் அந்தப் பிஞ்சு மேரியும் சேர்ந்து அழுதாள். அந்த இரண்டு ஜீவன்களின் கண்ணீரும் அந்த நான்கு சுவர்களுக்குள்ளும் சங்கமமாகி விடுகிறது.

மேரி பிறந்தது முதல் தனது தந்தையை நேரில் கண்டதில்லை. புகைப்படத் தில்தான் முதலில் கண்டாள். அதை காணும் போதெல்லாம் தன் தாயாரிடம் கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித்து விடுவாள் மேரி.

“அம்மா... அப்பா எங்க...? எங்க இருக்கிறார்? எதுக்காக எங்களைப் பார்க்க வாரதில்ல? எங்களோட கோவமா? என்ன கோவம்? தீபா, கலா, சீதா எல்லா பிரண்ட் டோட அப்பாக்களும் தினமும் சாக்லேட் கொண்டு வந்து கொடுக்குறாங்க. எங்க அப்பா ஏன் கொண்டு வராதில்ல? என் மேல பாசம் இல்லையா?”

இது போன்ற கேள்விகள் எத்தனை? எத்தனை?? அவளின் கேள்விகளுக்கு

பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும். இல்லையென்றால் விடமாட்டாள். ஆனால் என்ன சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது?

எதையாவது சொல்லிச் சமாளிக்கப் பார்ப்பாள். இல்லையென்றால் அவள் கவனத்தை திசைமாற்றிவிட முயற்சிப்பாள். நாளடைவில் அவளை சமாளிப்பதே பெரும்பாடாக ஆகிவிட்டது. அதனால் பீட்டரின் புகைப்படத்தை பீரோவுக்குள் மறைத்து விட்டாள்.

வெளி நாட்டில் இருக்கும் அப்பா கிறிஸ்மஸ்ஸுக்காக வருவார் என்று மிக ஆவனோடு எதிர்பார்த்திருந்தாள் மேரி. அவளை சமாளிப்பதற்காக சொன்ன சின்னச் சின்னப் பொய்கள் மேரியின் உள்ளத்திற்குள் விழுந்து, வளர்ந்து விருட்ஷமாகி விட்டிருந்தது.

விடிந்தால் கிறிஸ்மஸ்

விடிந்ததும் மேரி கேள்வி கேட்பாள்

என்ன பதில் சொல்வது?

அவளுக்கு ஓர் அப்பாவை எப்படிக்காட்டுவது?

உள்ளம் குமுறி அழுதாள். இரவு பன்னிரண்டரையை கடந்து கொண்டிருந்தது. தூக்கம் தொலைந்து போயிருந்தது.

நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து, அவளிடம் கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித்த நாளில் இருந்து ஏமாந்து போயிருக்கிறாள் மேரி. இனியும் ஏமாற்ற முடியாது. பாவம் அவள்.

உயிரையே விட்டுவிட வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது,

ஆனால் முடியவில்லையே.

அவளும் போய் விட்டால் அந்த பிஞ்சு மேரிக்கு யார் துணை?

பல தடவைகள் தனது உயிரை போக்கிக் கொள்ள நினைத்திருக்கிறாள். ஆனால் முடியவில்லை. அந்த பிஞ்சுவின் ஞாபகங்கள் அவளைத் தடுத்து விட்டன இன்று வரையில் கூட மேரிக்காகவே உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள் ஜெனிடா.

அவளால் மறக்க முடியாத அந்த நாட்களை மீண்டும் ஒரு முறை மீட்டிப் பார்க்கிறாள். குதூகலித்த அந்த கிரிஸ்மஸ் தினங்களை அவளால் எப்படி மறக்க முடியும்? அப்போது அவள் தந்தை உயிரோடு இருந்தார். மகா பெரும் செல்வந்தர் அவர். கோலாகலமாக அந்த கிரிஸ்மஸ் கொண்டாடப்பட்டது.

ஏராளமான நண்பர்களும், விருந்தினரும் வந்திருந்தனர். விருந்துபசாரங்கள் மிகவும் பிரமாதமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

திடீரென

“டியர் ப்ரன்ஸ். இது ஒரு இனிய நாள். நா உங்களுக்கு இன்றைக்கு சப்ரைஸ் சொல்லப் போகிறேன்”

அவளுடைய தந்தை திடீரென இப்படி அறிவித்ததும் எல்லோருடைய கவனங்களும் கூட்டுமொத்தமாக அவர்பக்கம் திரும்பின.

“என் ஆசைக்கும், ஆஸ்திக்கும் இருக்கிற ஒரேயொரு மகள் ஜெனிடா வுக்கு இன்றைக்கு உயிருள்ள ஓர் கிரிஸ்மஸ் ‘கிப்ட்’ கொடுக்கப் போறேன்”

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் வியப்பின் எல்லைககுச் சென்றாள் ஜெனிடா. அப்பா அது பற்றி எதுவுமே சொல்லவில்லையே. அவள் தோழிகள் யாவரும் அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஆவலோடு எல்லோரும் அவரை நோக்கினர்.

“என் ஆசை மகளுக்கு நான் தரும் கிரிஸ்மஸ் பரிசு இது தான்”

எல்லோருக்கும் வியப்பு கலந்த மகிழ்ச்சி. அவர் சுட்டிக் காட்டியவர் பீட்டர் தான். அவள் தந்தையின் உயிர் நண்பன் ஜோஸப்பின் மகன்தான் பீட்டர்.

ஜெனிடா நாணத்தில் சிவந்து போனாள்.

தோழிகள் யாவரும் அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டு கிண்டல் செய்தனர்.

அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

சிறு வயதிலிருந்தே அவளுக்கு பீட்டரைப் பிடிக்கும். மிகவும் அமைதியானவன். அதிகமாக யாரோடும் பேசமாட்டான். தனியார் கம்பனியில் மனேஜராக பணிபுரிகிறவன். நல்ல சம்பளம்.

அவனே அவளுக்கு கணவராக வருவான் என அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்தாள். அடுத்த வாரமே மிக விமர்சையாக திருமணமும் நடந்து முடிந்தது. சிலதினங்களில் அவளுடைய நம்பிக்கைகளும், சந்தோஷங்களும் துகள் துகளாக சிதறி வீழ்ந்தன. அவன் ஏற்கனவே ரகசியமான முறையில் திருமண மாகியிருந்தான். இது இவளுடைய தந்தைக்கு தெரியாது. ஆனாலும் அவனுடைய தந்தைக்கு தெரியும். இவளுடைய சொத்துக்காக அதை மறைத்து விட்டார்.

பீட்டருக்கு அவளைவிட அவளுடைய சொத்துக்களில் அதிகமாக ஈடுபாடு இருப்பதை உணர்ந்தாள். புதுத் தம்பதியினருக்கு அடிக்கடி வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. பின் சண்டை வந்தது. இவைகளை அறிந்த அவள் தந்தையால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. திடீர் அதிர்ச்சியில், திடீர் மரணம் அவரைத் தழுவினது.

திடீரென அவள் வாழ்க்கை சிதைந்து விட்டது.

திடீரென அவள் அநாதையாகி விட்டாள்.

எல்லாம் ஒரு கனவு போல்...

எதையுமே கிரகிக்க முடியாத திடீர் அதிர்வுகள்...

பிரமை பிடித்தவள் போல் ஆகிவிட்டாள்.

இனிமேல் பார்ப்பார் கேட்பார் யாருமில்லை என்ற தைரியம் பீட்டருக்கு. தன் ரகசிய மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு வந்து இவளோடு வைத்துக் கொண்டான் அவன். முதல் மனைவி ஜெனிடாவையும் சேர்த்து ஆட்சி புரிய ஆரம்பித்து விட்டார். அதைவிட பிஸ்னஸ் செய்ய, அது இதுக்கென்று அடிக்கடி அவளிடம் பணம் கேட்டு தொல்லைப் படுத்தி வந்தான் பீட்டர். அவளிடம் மீள முடியாமல் ஏராளமான பணம் கொடுத்து விட்டாள் ஜெனிடா. ஆனால் எந்த பிஸ்னஸையும் காணவில்லை. பீட்டரின் தந்தையிடம் அவள் அவனுடைய நடவடிக்கைகள் பற்றி முறையிட்டாள்.

அவரோ தன் மகனுக்காக வக்காளத்து வாங்கினார். நீதிகளும், நியாயங்களும் இன்னும் உயிர் வாழ்வதாக சொல்கிறார்கள். ஆனால் அவளைப் பொருத்த வரையில் எல்லாம் பொய்யாகத் தோன்றியது.

“ஜோஸப் போன்ற நல்ல நண்பன் கிடைத்தது என் அதிஷ்டம்”

என்று அப்பா அடிக்கடி சொல்வார். ஆனால் ஜோஸப் நல்லவனில்லை. பீட்டரை நல்லவனாக நினைத்து ஜெனீடா மிகவும் அவன் மீது மதிப்பு வைத்திருந்தாள். ஆனால் அவனும் நல்லவனில்லை. உலகில் யார் நல்லவர்கள்? யார் கெட்டவர்கள்?? என்று புரியவில்லை. நல்லவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?

எப்படி தெரிந்து கொள்வது? எதுவுமே புரியவில்லை அவளுக்கு.

இதே நிலையில் அவள் ‘கரு’வுற்றிருந்தாள். இப்போதெல்லாம் அவனோடு அந்த வீட்டில் வாழவே பயமாக இருந்தது அவளுக்கு. சொத்துக்களுக்காக எதையுமே செய்யத் தயங்காத, அவன் தன்னையும் கொன்றுவிடுவானோ என்ற ஐயம் அவளுக்கு. நாளுக்கு நாள் அந்த ஐயம் வலுவடைந்தது. நிம்மதியாக தூங்க முடியவில்லை. இப்படியே போனால் பைத்தியமே பிடித்து விடும் போலிருந்தது. பீட்டர் அவளுடைய சொத்துக்களை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விற்பதிலும் சேமிப்பில் இருந்த பணத்தை கரண்டுவதிலும் குறியாக இருந்தான்.

ஒரு நாள் அவளைப் பார்க்க வந்திருந்த தோழியிடம் சொல்லி அழுதாள் ஜெனீடா. அவள் ஒரு யோசனை சொன்னாள். அதுதான் சரியென்று தோன்றிது அவளுக்கு.

வீட்டில் யாருக்கும் தெரியாமல் முக்கியமான ஆவணங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டே வெகுதூரத்துக்கு வந்து விட்டாள் அவள். அவளுடைய தோழியரும், கல்வியும் அவளுக்கு கை கொடுக்க, அன்று முதல் இன்று வரையில் ஒரு சிறிய வாடகை வீட்டில் தனியாக வாழ்ந்து வந்தாள் ஜெனீடா. திருமணம் என்ற உறவின் மூலமாக தொலைந்து போயிருந்த அவளுடைய வாழ்க்கை, குழந்தை என்ற பிரசவ உறவின் மூலமாக மீண்டும் கிடைத்தது. கவலைகளை மறந்து சந்தோஷமாக வாழ ஆரம்பித்தாள். ஆனால் இன்று... தனது குழந்தையின் கேள்விகளால் அந்த சந்தோஷங்கள் யாவும் மீண்டும் தொலைந்து போனது.

இன்னும் அவளுக்கு தெரியவில்லை. குழந்தையின் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று. கண்களிரண்டும் கண்ணீரைச் சொரிந்து கொண்டிருந்தன.

விடிந்தும் விடியாத காலைப் பொழுது அது.

கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது. அதுவரை தூங்காமலேயே கவலையில் லயித்திருந்த அவள் அசதியோடு எழுந்தாள்.

“யாராக இருக்கும்”

சிந்தனையோடு கதவைத் திறந்தவளுக்கு பேரதிர்ச்சி.

பீட்டர் தான் நின்றிருந்தான். அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

“உள்ளே வரலாமா ஜெணிடா?”

அவளால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவனாக உள்ளே வந்து அமர்ந்தான்.

“ஜெணிடா, நா உனக்கு செய்த பாவங்களுக்காக உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிற தகுதி எனக்கு இல்லை. அதனால் என்னை மன்னிச்சிடாதேம்மா. இனிமே உயிர் வாழற ஆசை எனக்கில்லை. தகுதியும் இல்லை. அதனாலதான் கடவுள் என்னை தண்டிச்சிட்டார். எனக்கு ப்லட் கன்ஸர். இதை தெரிஞ்சதும் என் முதல் மனைவி என்னை விட்டுட்டு போயிட்டா. நானும் என் அப்பாவும் தான் இருந்தோம். போன வாரம் அப்பாவும் இறந்துட்டார். இனிமே நா வாழப் போறது கொஞ்சநாள் வாழ்க்கைதான். அந்த வாழ்க்கையை கடவுளுக்கு சேவை செஞ்ச வாழ்நாடும் முடிவு பண்ணிட்டேன்.

பல மாசங்களா உன்னைத் தேடி அலைஞ்சேன். நீ இங்க இருக்கிறேன்னு நேத்துத்தான் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். நமக்கு ஒரு மகள் இருக்கிறது கூட எனக்கு தெரியலை. சொல் ஜெணிடா எங்க நம்ம, இல்ல உன் மகள்?” அவனுடைய கேள்விக்கு பதில் சொல்லவில்லை அவள்.

“பரவாயில்லை ஜெணிடா. நா ஒருபாவி. இந்த பாவிக்கு உன் மகளைக் காட்டாதே. என் மூச்சுக் காத்துக்கூட அவள் மேல படக்கூடாது. இதோ உன் வீட்டுச்

சாவி. இந்த சின்ன வீட்டிலிருந்து இனியும் கஷ்டப்பட வேண்டியதில்லை. நீயும் உன் மகளும் உங்க வீட்டுலயே போய் வாழுங்க. என்னால நீ அனுபவிச்ச துன்ப மெல்லாம் போதும். இனிமே ஒரு நாளும் நா உன் வாழ்க்கைக்கு இடைஞ்சல் பண்ண வரப்போறதில்லை. இதுதான் எங்க கடைசி சந்திப்பு”

அப்போதும் அவள் எதுவுமே பேசவில்லை. கண்களிரண்டும் கண்ணீரைச் சொரிந்தன. பீட்டர் எழுந்து கொண்டான். விடை பெற்றுக்கொண்டு திரும்புகையில்,

“அப்பா... அப்பா... அப்பா...”

அவனது செவிகளில் தேன் பாய்ந்ததைப் போல் ஒலித்தது அந்தப் பிஞ்சுக் குரல். நம்ப முடியாத அதிர்ச்சியோடு திரும்பினான்.

ஒடி வந்து கட்டியணைத்துக் கொண்ட மேரியை வாரியெடுத்துக் கொண்ட போது, முத்த மழை பொழிந்து அவனைத் திணரச் செய்தாள் மேரி.

அவனால் இன்னும் நம்ப முடியவில்லை. அவன் இன்றுதான் முதன் முறையாக தனது மகளைக் காண்கிறான். ஆனால் அவளோ அவனை அறிந்து வைத்திருக்கிறாள்.

“இது எப்படி?”

அவன் விழிகளினாலேயே வினவினான்.

அவள் பதில் கூறாமல் திரும்பி சுவற்றைக் காண்பித்தாள். அங்கே அவள் இரவு தொங்கவைத்த அவனுடைய புகைப்படம் இருந்தது.

அவளுடைய பிரார்த்தனைகள் வீண்போகவில்லை. ஒரு காலத்தில் அவளுடைய தந்தை கிரிஸ்மஸுக்காக அவளுக்குக் கொடுத்த பரிசுதான் இந்த பீட்டர். அவனே இன்று நல்லவனாக திருந்தி மேரியின் கிரிஸ்மஸ் பரிசாக கிடைத்து விட்டான்.

பிரார்த்தனை

“இது என்ன குளிர்? இங்குள்ள மக்கள் எப்படி வாழ்கிறார்கள்”

இப்படி எண்ணியபடியே பஸ்ஸை விட்டு தன் மகள் இன்ஷிராவுடன் இறங்கினாள் சுலைமா.

கடுமையான குளிர். தாங்க முடியவில்லை. பனியும் இருளும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு சுற்றுச்சூழலை மறைத்துக் கொண்டிருந்தன.

அதிகாலை நான்கு மணியிருக்கும். கொழும்பில் இருந்து நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு பஸ்ஸில் ஏறி எவ்வித தங்கு தடையுமின்றி நுவரெலியாவை வந்தடைந்து விட்டார்கள். ஆனால் பாதையைத்தான் காணவில்லை. எங்கும் பனி மூட்டம். குளிர் நடுங்கியது. இருவரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நடுங்குகிறார்கள். உதடுகள் வெடவெடத்துக் கொண்டிருந்தன. அங்கும் இங்குமாக பார்வையை செலுத்தினாள் சுலைமா.

இன்னும் இரண்டு மைல் போகவேண்டும். ஏதாவது ஆட்டோ கிடைக்குமா என்று தேடினாள். இந்த அதிகாலையில், அதுவும் இப்படியொரு குளிரில் யார்தான் விழித்திருக்கப் போகிறார்கள்?

“நீங்க சுலைமா ஆண்டியா?”

திடீர்க்குரல் கேட்டு துணுக்குற்றுத் திரும்பினாள். அதற்குள்,

“நீங்க இன்ஷிரா தங்கச்சியா?”

என்ற இன்னுமோர் கேள்வி.

“ஆமா நீங்க யாரு...?”

“உங்க இரண்டு பேரையும் கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொல்லி உங்க மகன் ருஸ்னி கோல்பண்ணினார். ஆட்டோ நிற்குது. வந்து ஏறுங்க”

என்றான் சுவெட்டர் ஆடையில் காட்சி தந்த அந்த வாலிபன்.

“அப்பாடா” என்றிருந்தது இருவருக்கும். அவசரமாக ஏறினார்கள். அவர்கள் முன்னெச்சரிக்கையாக அணிந்திருந்த அந்த கவீட்டர் ஆடை ஒரு தூசுக்கும் தாக்குப் பிடிக்கவில்லை. முகமும், கால் கைகளும் ஜில்லிட்டு குளிரில் விறைத்துப் போயிருந்தன. வீடு வந்துவிட்டது. ஆட்டோ நின்றது. எங்கும் கும்மிருட்டு. எதுவுமே தெரியவில்லை.

படிக்கட்டுகளில் ஏறி சற்று தூரம் நடக்க வேண்டும். அந்த வாலிபன் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கி கையடக்கத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு பேசினான்.

“மச்சான் ருஸ்னி... உங்க உம்மாவையும், தங்கச்சியையும் கூட்டிட்டு வந்துட்டேன். வந்து பாரமெடு”

ஐந்து நிமிட காத்திருப்புக்குப் பின், டோர்ச் லைட் ஒளி உம்மாவின் முகத்திலும், தங்கையின் முகத்திலும் பாய்ந்தது. ஓடி வந்து உம்மாவைக் கட்டித் தழுவி தன் மகிழ்வை வெளிப்படுத்தினான். அணைத்தபடியே இருவரையும் அழைத்துப் போனான்.

“உங்க பேத்தியைப் பாக்குறதுற்காக இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வந்து சேந்திட்டீங்களே உம்மா” என்றான்.

“முதன் முதலா என் புள்ளைக்கு ஒரு வாரிசு பிறந்திருக்கு. கண்ணால காணூர வரைக்குமே மனசைக் கட்டுப்படுத்த முடியலை மகன். அது தான் நானும், புள்ளையும் இரவு பஸ்ஸிலயே ஏறிட்டம்”

பேசியபடியே வீட்டை அடைந்தார்கள்.

இன்னும் இருளின் கருமை நீங்கவில்லை. ஐந்து மணிக்கு இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்கள் இருந்தன. வீட்டை அடைந்தபோது அவர்கள் எதிர் பார்த்ததுபோல் யாரும் அவர்களுக்காக எழுந்து காத்திருக்கவில்லை. சின்னதாய் ஓர் ஏமாற்றம்.

“இந்த நடுங்கும் குளிரில் யாருக்குத்தான் எழுந்திருக்க மனசு வரும்”

என தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தபோது வீடு முழுவதும் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அவசரமாக லைட்டை எரிய விட்டான் ருஸ்னி.

மருமகளின் பெற்றோரின் அறையும், அவளின் மூத்த சகோதரியின் அறையும் மூடியிருக்க, மகனும் மருமகளும் இருக்கும் அறை மட்டும் அரைவாசி

திறந்திருந்தது. அந்த அறைக்கே உம்மாவையும் தங்கையையும் அழைத்து வந்தான்.

அவன் மனைவி நுஸ்ரா புதுக் குழந்தையை அணைத்தபடி கம்பளிப் போர்வைக்குள் சுருண்டு ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தாள். மனைவியின் அருகில் வந்து குழந்தை விழித்துக் கொள்ளாமல் மிக மெதுவாக எழுப்பினான். திரும்பத் திரும்ப எழுப்பினான்.

தூங்குவதை எழுப்ப முடியும். தூங்குவதுபோல் நடிப்பவனை?

“பரவாயில்லை மகன்... அவ தூங்கட்டும்” என்றாள் சுலைமா.

விடாப்பிடியாக தொடர்ந்து எழுப்பியதும் மெதுவாக கண்களைத் திறந்தாள் நுஸ்ரா. குழந்தையை விட்டு மெதுவாக நகர்ந்து, போலிக் கொட்டாவி விட்டபடி எழுந்து அமர்ந்தாள். குழந்தைக்கு தலையணையை அணைவுக்கு வைத்து விட்டு எழுந்து சமையலறைக்குச் சென்றாள்.

அவள் ஒரு வார்த்தை பேசாமல், ஒரு புன்னகையாவது உதிர்க்காமல் சென்றதில் சுலைமாவின் உள்ளம் வலித்தது. இதைக் கவனித்த ருஸ்னி அவளின் கவனத்தை திசைமாற்றுவதற்காக ஊர் வம்புகளையெல்லாம் அளந்து கொண்டிருந்தான். அவளும் சுவாரஷ்யமாக கேட்பதைப் போல் பாவனை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

சமையலறைக்குச் சென்று தேநீர் கொண்டுவந்து இருவருக்கும் கொடுத்து தானும் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு அமர்ந்தான். தொழுவதற்கும் படுப்பதற்கும் வசதி செய்து கொடுத்தான்.

* * *

அவள் கண் விழிக்கும் போது காலை ஒன்பது மணி.

“தேத்தண்ணி குடிங்க”

என்ற குரலுடன் ‘டக்’ கென்ற ஒலியும் கேட்கவே திரும்பிப் பார்த்தாள். மருமகளின் உம்மா, அதுதான் சம்பந்தியார் தேநீரை மேசைமீது வைத்து விட்டு தன் பாட்டில் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

“எப்ப வந்தீங்க மதினி, பிரயாணமெல்லாம் எப்படி இருந்ததுன்னு ஒப்புக்காவது ஒரு வார்த்தை கேட்கக் கூடாதா? என்னதான் ஜென்மங்களோ. ‘தாயைப் போல புள்ள, நூலைப் போல சேலை’”

இப்படி எண்ணிய சலைமாவால் அந்த தேனீரை புறக்கணிக்க முடியவில்லை. அத்தனை குளிர், அத்தனை நடுக்கம்.

அந்தத் தேனீர் குட்டின் இதம் அந்தக் குளிருக்கு தேவையாக இருந்தது. பத்து மணியாகும் போதுதான் அந்தக் குளிர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறங்கியது. அப்போதும் எழும்ப மனமின்றி கட்டிலிலேயே படுத்திருந்தாள். பத்தரை மணியிருக்கும்...

“உம்மா வாங்க ரொட்டி சாப்பிடலாம்” என்றான் ருஸ்னி.

“என் மகனின் சம்பாத்தியத்தை நா ஏன் ஒதுக்கி வைக்கணும்?”

இப்படி எண்ணியபடியே எழுந்து மேசையில் அமர்ந்தாள். ரொட்டியும், தேங்காய்ச் சம்பலும் வைக்கப் பட்டிருந்தது.

உம்மாவையும் தங்கையையும் உண்ண வைத்து விட்டு தானும் பலகதைகளையும் பேசியபடி உண்டு கொண்டிருக்கும் மகனின் பேச்சுக்களில் லயிப்பு ஏற்படவில்லை. வீட்டில் உள்ளவர்களின் அலட்சியம் அவளை நோகவைத்தது. எதையும் வெளிக்காட்டாது உண்டாள். கைகழுவ சமையலறைக்குச் சென்றபோது மருமகனின் மூத்த சகோதரியும் அவருடைய கணவரும் இரவு இவள் வாங்கிக் கொண்டு வந்த பிஸ்கெட் பெட்டியை உடைத்து தேனீரில் நனைத்து சுவைத்தபடி கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இவளைக் கண்டதும்

“ஆண்டி உ குடிப்பீங்களா?”

என வினவினாள். ‘உ’ குடிக்காதவங்க யாராவது இருக்காங்களா?

இப்படி கேட்கத் தோன்றினாலும் அவள் கேட்பது நையாண்டிக் கேள்வி என்பதால் ‘இல்ல. நா குடிக்கிறதில்ல’ என்று கூறி விட்டு ஹோலுக்கு வந்தாள்.

“உம்மா நீங்களும், தங்கச்சியும் ரெஸ்ட் எடுங்க. நான் மார்கட் போய்ட்டு வாரன்” என்றான் ருஸ்னி.

“எங்களுக்கு நுவரெலியா மார்க்கட்டை பாக்க ஆசை. இருங்க மகன் நாங்களும் வர்றோம்”

என்றபடியே இருவரும் சேர்ந்து புறப்பட்டனர். ஆட்டோவில் ஏறி மார்க்கட்டை அடைந்தனர். ஆயிரம் ரூபாவை எடுத்து மகனின் கையில் வைத்தாள் சலைமா.

“இதுல சாமான் வாங்குங்க மகன்”

“வேணாம் உம்மா. எனக்கிட்ட பணம் இருக்கு”

“பரவாயில்லை மகன் இதுலேயே வாங்குங்க”

“அப்போ நீங்களே வாங்குங்க. இந்தாங்க லிஸ்ட்”

மகனிடமிருந்து மளிகை சாமான் பட்டியலை வாங்கி கடைக்காரனிடம் கொடுத்தாள். இரண்டாயிரத்து எண்ணூற்று தொண்ணூறு ரூபாய் கணக்கு. பணத்தை கொடுத்துவிட்டு சாமான்களை வீட்டுக்கு கொண்டுவந்து சேர்த்தாயிற்று. யாரும் சமைக்க தயாராக இருப்பது தெரியவில்லை. இப்படியே விட்டால் இரவு சாப்பாடாவது கிடைக்குமோ தெரியாது.

இன்ஷிராவை அழைத்து

“லுஹருக்கு பாங்கு சொல்லிட்ட நீயாவது போய் ஆக்கு மகள்” என பணித்தாள்.

அவள் வேலையைத் துவங்கியதும், சம்பந்தியாரும் சேர்ந்து கூடமாட ஒத்தாசை புரிந்து, சமையல் முடிந்து உணவு உண்ணும் போது நான்கு மணியாகி விட்டது. இதுவரை மருமகள் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. அவள் உள்ளம் குறுகுறுத்துக் கொண்டே இருந்தது.

பெரியோர்களிடம் ஏதாவது பேச வேண்டும். எதையும் பேசாமலேயே போய் விடலாம். ஆனால் இனிமேல் பேச சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமலே போய்விட்டால் என்ன செய்வது? ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக மருமகளின் தந்தையிடம் வந்தாள். அவள் தாயிடம் பேசுவதில் எந்தப் பயனும் இல்லை. இவர் மட்டும்தான் நியாயமாகச் சிந்திக்கக் கூடியவர் என்பதை உணர்ந்திருந்தாள் சலைமா.

“வாப்பா இல்லாத என் புள்ளைகளை ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு வளத்தேன். ரொம்ப நம்பிக்கையோடுதான் உங்க மகளை என் மருமகளா எடுத்தேன். ஆனா உங்க மக நா எதிர்பார்த்த மருமகளா இல்லை. இப்படியே போனா என் புள்ளய நா இழந்துடுவேனோன்னு கவலையா இருக்கு”

அவள் பேசுவதைக்கண்ட மூத்தவள் ஓடிப்போய் தனது உம்மாவிடம் தெரிவிக்க, வரிந்து கட்டிக் கொண்டு ஓடி வந்தாள் சம்பந்தியாள்.

“அவருக்கு எதுவும் தெரியாது. அவர் ஒரு நோயாளி. அதையும் இதையும் சொல்லி அவரை சாகடிக்காதீங்க”

“அப்ப, உங்க மக ஒரு வார்த்தை என்கிட்ட சொல்லாம திடீர்ன்னு தனக்குடித் தனம் போனா. என்கிட்ட தெரிவிக்காமலே இங்க பேறுகாலத்துக்கு வந்துட்டா. எந்த ஒரு விஷயத்துக்குமே என்ன மதிக்கிறதில்லை. இதையெல்லாம் யார் கிட்ட பேசறது?”

“என் மகள் உங்க மகன் வாரிசத்தானே சுமந்துக்கிட்டு இருந்தா. எத்தின நாள் மசக்கையில் சாப்பிடாம கிடந்தா. ஒரு நாளாவது ஏதாவது வாய்க்கு ருசியா சமைச்ச கொடுத்திருப்பீங்களா?”

“போற இடத்தைக்கூட சொல்லாம போனது நாங்க தேவல்லைன்னு தானே? இந்த நிலையில் நா எப்படி அங்க போறது?”

“உங்க மக இந்த நிலையில் இருந்திருந்தா இப்படி செங்சிருப்பீங்களா?”

“குடும்பத்தை குலைக்கிற மாதிரி நா என் மகளை வளக்கல”

“அப்போ என் மகள்தான் உங்க குடும்பத்தை குலைச்சாளா?”

“ஆமா ஒரு குருவிக்கூடு மாதிரி சந்தோஷமாக இருந்த எங்க குடும்பம் உங்க மகளால சிதைந்து சின்னா பின்னமாய் போச்ச”

கோபத்தோடு வந்தான் ருஸ்னி.

“உம்மா இங்கயாவது எங்கள் சந்தோஷமா இருக்க விடுங்க. இப்படி வந்து பிரச்சினை பண்ணுறதைவிட நீங்க வராமலேயே இருந்திருக்கலாம்”

அவளுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. நம்ப முடியாமல் நாக்குமுறி நின்றாள்.

“மகன் நீங்களா இப்படி பேசறீங்க?”

“புள்ளய பாக்கவந்தா பாத்துட்டுப்போங்க. சும்மா எதுக்கு பளாய் போடுறீங்க” என்றாள் மூத்தவள்.

இத்தனைக்கும் மகனின் மாமனார் அமைதியாகத்தான் இருந்தார். அவள் உள்ளம் மேலும் வலித்தது. கண்ணீர் துளிர்க்கிறது.

“ஆம்புள ஆம்புளயாவும், பொம்புள பொம்புளயாவும் இல்லைன்னா, குடும்பம் குடும்பமாவும் இருக்காது. வாழ்க்கை வாழ்க்கையாகவும் இருக்காது. நா எதிர்பாத்து வந்த முதுகெலும்புள்ள ஆம்புளைங்க இந்த வீட்டுல இல்லையே. இனி எப்படி நியாயத்தை எதிர் பாக்குறது?”

“சின்னஞ் சிறிசங்க ஏதும் தப்பு செங்சிட்டா புத்திசொல்லி திருத்துற வங்களா பெரியவங்க இருக்கணும். பெரியவங்களே திருத்தத் தெரியாதவங்களா இருந்தா ஒரு குடும்பம் எப்படி உருப்படும்? கடைசிக் காலத்துல என்னை பராமரிக்க வந்துடுமேன்னு இப்பவே ஜாக்கிரதையா எங்களை கழட்டி விடுறா உங்க மக. புள்ளங்களுக்கு தேவையான மார்க்கத்தை ஊட்டுறதை விட்டுட்டு, உலக ஆசைகளையும், சுயநலன்களையும் ஊட்டி வளக்கிறதால வார வெனதான் இதெல்லாம்”

மிகுந்த கவலையுடன் கூறி விட்டு மகளையும் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறும் போது இரவாகி விட்டது.

“உம்மா...”

மகன்தான் அழைத்தான். பூரித்துப் போனாள்.

“இந்த இரவுல போகாதீங்க. தங்கிட்டு காலையில் போங்க”

என்ற வார்த்தையை மகனிடம் எதிர் பார்த்தாள்.

ஆனால்,

“இந்த நேரத்துல இங்க பஸ் கிடைக்காது உம்மா”

என வெறுமையுடன் கூறியதும் உடைந்து போனாள்.

“அல்லாஹ்வும் அவன் தந்த தைரியமும் இருக்கிற வரைக்கும் எனக்கு யார் தயவும் தேவப்படாது மகன்”

என பதிலளித்து விட்டு, ஆட்டோ பிடித்து நகருக்கு வந்து இரவு ரயிலில் ஏறிக் கொண்டாள்.

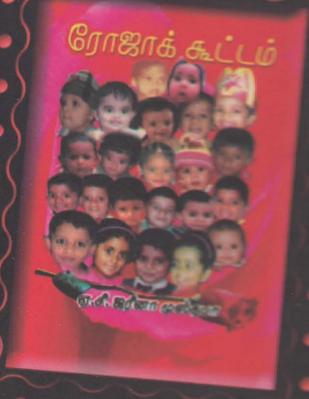
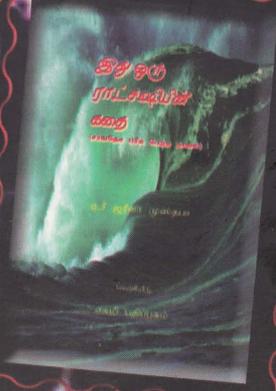
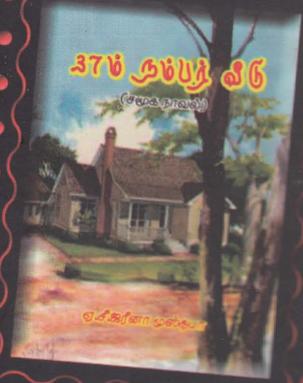
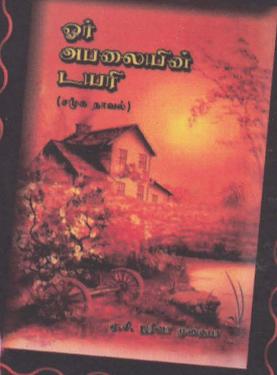
“கணவனையும் இழந்து இப்படி மகனிடமே அவமானப்படும் ஒரு துரதிஷ்டம் எந்த ஒரு பெண்ணுக்குமே ஏற்படக் கூடாது” என மனமுருகி இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்தது அவள் மனம்.

நன்றி: எங்கள் தேசம் -

ஆசிரியர்ள் பீற ஞாற்கள்

ISBN : 978 - 955 -1825 - 06 - 5
 விலை 250 /-